IRIS JOHANSEN

Numărul 1 în topul NEW YORK TIMES

Să nu crezi în nimeni

colecția
THRILLER
4

Prestigioasa scriitoare americană **Iris Johansen** a reuşit performanța deosebită de a se situa pe primul loc cu acest roman, timp de trei săptămîni în topul bestsellerurilor New York Times.

Într-o lume a răzbunării şi a trădării, pe fondul afacerilor cu droguri, Rico Chavez este cu adevărat un tip înspăimîntător: nemilos, viclean, crud, dispunînd de mijloacele necesare pentru a obține totul. Iar ceea ce îşi doreşte cel mai mult este Elena Kyler – şi o vrea moartă.

Antrenată să ucidă, Elena nu a avut nevoie, pînă de curînd, de nimeni pentru a supraviețui. Dar acum se află în situația disperată de a apela la cineva pentru ajutor. Iar acel cineva este Sean Galen, un bărbat care nu îşi face iluzii că va cîştiga încrederea Elenei. El ştie că aceasta i-a acceptat sprijinul doar pentru că era la capătul puterilor.

Galen şi Elena sînt conştienți că puterea lui Chavez reprezintă un pericol atît de mare pentru ei încît ajung să nu aibă încredere în nimeni, nici măcar unul în celălalt.

Chavez este un maestru al scenariilor diabolice urmărind mai mult decît să o omoare pe Elena. El intenționează să o lase în viață suficient cît să vadă cum îi distruge toate rațiunile pentru a trăi. Trebuie să o întoarcă împotriva a tot şi a tuturor celor în care avea încredere, să comită un ultim act al trădării. Şi cînd planul său va fi gata, el vrea ca ea să-l implore să îi ia singurul lucru care i-a mai rămas: viața.

O carte cu acțiune alertă şi captivantă, ce atinge culmile suspansului, ținîndu-l *în priză* pe cititor pînă la ultima pagină.

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LUCEAFĂRUL

Lei 215000 (197248 + 24688 TVA)
Lei noi 21,5 (19,73 + 1,77 TVA)

IRIS JOHANSEN

SĂ NU CREZI ÎN NIMENI

IRIS JOHANSEN

Să nu crezi în nimeni

Traducere: ROSANA NEDELCIU

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LUCEAFĂRUL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JOHANSEN, IRIS
Să nu crezi în nimeni / Iris Johansen;
trad.: Rosana Nedelciu
- Bucureşti: Lider, 2005
ISBN 973-736-006-0

I. Nedelciu, Rosana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: **SANDA TAŞULA**
Tehnoredactare: **FLORINA GOGESCU**
Corectura: **EMILIA LEANCĂ**
Coperta: **CLAUDIA COSTACHE**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro
Tiparul executat la **S.C. TIPARG S.A.**
Piteşti, B-dul N. Bălcescu nr. 93
Tel.: 0248-221 275; Fax: 0248-221 348
E-mail: office@tiparg.ro
www.tiparg.ro

1

Închisoarea Belim,
Belim, Columbia

Un gîndac i se urca, încet, pe mînă.

Elena Kyler tremură în timp ce-l îndepărtă. Doamne, cît putea să urască gîndacii! Şi-n celula asta colcăiau, dar cel puţin nu erau atît de îngrozitori ca şobolanii...

Încetează. Celula asta nu e viaţa ta. Pleacă de aici. Gîndeşte-te la ceva frumos. Părintele Dominic îi spusese întotdeauna că doar aşa poate îndura insuportabilul. Însă situaţia de acum nu era în întregime insuportabilă. Lucrurile ar fi stat aşa dacă ar fi cedat şi l-ar fi lăsat pe ticălos să cîştige. Aşa că nu voia să se gîndească la ceva frumos. Ar fi pîngărit totul în celula asta murdară.

Se acoperi cu pătura. Doamne, era atît de frig! În timpul zilei era binişor dar, de îndată ce apunea soarele, locul devenea friguros. Celula era plină de igrasie, nu ca în adăposturile în care o ţinuseră pînă să ajungă aici, iar pătura pe care o primise era subţire şi tocită. Nu închisese un ochi toată noaptea.

Încetează să-ţi mai plîngi de milă.

S-ar putea să ai ceva şanse aici. Gardienii aceştia păreau mai înţelegători şi nu ştiau nimic despre ea. Pregăteşte-te, va veni timpul.

Dădu la o parte pătura şi începu să facă exerciţiile obişnuite

de încălzire. De cînd o prinseseră, exersa cîte patru ore pe zi, iar acum era chiar mai puternică. Trebuia să fie, fiindcă nu avea nici o armă la îndemînă. Ca să îşi păstreze forţa, mînca şi ultimele firimituri din porţiile sărăcăcioase primite, şi îşi petrecea restul dimineţii plănuind evadarea.

Va fi pregătită.

San Francisco

– E aici? întrebă Ben Forbes, de îndată ce intră în biroul lui John Logan. Ai reuşit să dai de Galen?

– E aici. Sau, mai bine zis, va fi aici în cîteva minute. Logan se lăsă pe scaunul directorial din piele. Dar mi-a spus să te previn că nu are nici cel mai mic gînd să accepte însărcinarea. Spune că s-a săturat de cînd cu făcătura din Columbia.

– Ne-am săturat toţi, spuse Forbes plictisit. Dar nu s-a sfîrşit, şi cineva trebuie să facă ceva în sensul ăsta.

– Spune-i asta lui Galen. A pierdut doi oameni în operaţiunea de extragere pe care a făcut-o acolo. Nu-i place să-şi piardă oamenii şi, cu atît mai puţin, să lucreze cu DEA*. Şi nici măcar n-ar veni la întîlnirea asta dacă nu v-aţi cunoaşte de atîta timp.

– Da, dar eu nu-l cunosc de chiar aşa mult timp. Pe cînd tu..., i-o tăie Forbes. Nu-ţi poţi folosi influenţa?

Logan clătină din cap.

– Galen le are pe-ale lui şi nu-i rămîi prieten dacă încerci să-i schimbi părerile.

Nimeni nu ştia mai bine ca Forbes că Sean Galen se ghida după regulile lui diferite. Fusese orice, de la mercenar la contrabandist, iar printre altele se ocupase cu o grămadă de treburi necurate. Dar, diferit sau nu, era fără îndoială cel mai bun.

*Agenţia de luptă împotriva drogurilor (n.tr.).

– Am *nevoie* de el, Logan.

– A primit mai bine de un milion de dolari pentru extragerea acelui director pe care a făcut-o pentru Compania de cafea Folger. Poţi să-i oferi atît?

– Nu, spuse Galen, apărînd în cadrul uşii. Doar dacă nu cumva s-a implicat în afaceri murdare. Şi nu prea cred. Păşi tacticos prin cameră. Ce mai faci, Ben?

– Am avut zile mai bune. Dădu mîna cu Galen. Dar lucrurile s-ar putea îndrepta dacă ai coopera.

– Tocmai m-am întors dintr-o misiune dură. Acum sînt în vacanţă. Se aşeză pe scaunul invitaţilor. Mă duc cu Logan la pescuit.

– Te vei plictisi, spuse Forbes. Am ceva mult mai interesant pentru tine.

– Mi-ar prinde bine o porţie de lenevie acum, rînji Galen. În plus, mama mi-a zis întotdeauna că nu ştiu să mă port cu lumea. Mai ales cu agenţii federali. Întotdeauna vor să fie ei cei care stabilesc regulile jocului.

– Să plec? întrebă Logan.

– De ce să te dăm afară din propriul birou? întrebă Galen. Nu durează mult.

Logan se aşeză la loc pe scaun.

– OK. Comportaţi-vă ca şi cum n-aş fi aici.

N-ar fi tocmai uşor, se gîndea Forbes. John Logan era un om plin de energie şi nicidecum genul care să stea deoparte. Dar, pînă la urmă, doar aşa a ajuns un om important în lumea afacerilor. Era ciudat să-i vezi pe Logan şi pe Galen împreună. Se asemănau ca stînca şi argintul-viu şi, totuşi, apropierea dintre ei era aproape vizibilă cu ochiul liber. Forbes auzise zvonurile despre implicarea lui Logan în unele din afacerile extrem de

dubioase ale lui Galen, înainte ca Logan să devină magnat. Şi, de-atunci, se crease între ei o legătură durabilă. Oare s-ar putea folosi de asta?

– Poţi interveni oricînd, John. Ştiu că ai pus umărul la înfiinţarea centrului acela de reabilitare pentru toxicomani din Los Angeles.

Logan negă din cap.

– Eşti pe cont propriu.

Forbes oftă şi se întoarse spre Galen.

– Nu va trebui să-ţi faci probleme cu guvernul SUA. De data asta, DEA nu va interveni.

Galen îşi ridică sprîncenele.

– Tu eşti DEA.

– De data asta lucrez singur.

– Unchiul Sam n-o să fie de acord.

– Asta e. Aşa a fost înţelegerea. E prima ocazie pe care o am, în zece ani, ca să-l prind pe Chavez.

Expresia lui Galen nu se schimbă, însă Forbes remarcă o schimbare a tonului.

– Chavez?

– Rico Chavez. Cartelul Chavez. Dacă nu mă înşel, ai avut ceva experienţe legate de el.

– Acum doi ani.

– Atunci ţi-ai pierdut cei doi oameni, nu? Încercai să-l eliberezi pe William Katz, acel ştab al cafelei, de banda de rebeli care-l ţineau pentru răscumpărare, dar Chavez le-a dat mînă liberă oamenilor săi ca să-i ajute. Nu te aşteptai la aşa ceva din partea lui.

– De obicei, acolo, rebelii sînt aceia care-i protejează pe lorzii drogurilor. Deci, te-ai hotărît să-l prinzi pe Chavez?

– Îl urmăresc de ani de zile. Aproape că l-am prins de cîteva

ori. De data asta însă, s-ar putea să reuşesc, dacă mă ajuţi, evident.

Galen deveni serios.

– Vrei să-l omor?

– Nu, vreau să-l am aici, în State, ca să-l putem aduce în faţa instanţei. Nu îl vreau doar pe el, vreau să ştiu cine distribuie drogurile în ţară.

– Chavez n-o să vină în State. Va rămîne unde e în siguranţă.

– Nu şi dacă ar avea un motiv îndeajuns de bun să vină aici.

Galen dădu din cap.

– N-ai noroc.

– Poate că nu. Acum două luni am primit un telefon de la o femeie numită Elena Kyler. Zicea că era ţinută prizonieră de o bandă de rebeli din sudul Columbiei şi că dorea să o ajut să scape şi să-i asigur protecţie, o dată ajunsă în SUA. Spunea că se află în posesia unor dovezi ce l-ar determina pe Chavez să plece din Columbia.

– Ce dovezi?

– N-a vrut să-mi spună. A fixat ca punct de întîlnire o casă din afara unui sătuc de lîngă Tomaco, urmînd să vorbim pe îndelete atunci.

– E o capcană. Chavez vrea să-ţi ia gîtul, Ben.

– Nu sînt prost. Am vorbit cu informatorii din banda rebelilor şi există o femeie numită Elena Kyler. Tatăl ei a fost Frank Kyler, un mercenar american care a plecat la Bogota cu mai bine de 30 de ani în urmă. S-a căsătorit cu Maria Lopez, o luptătoare de stînga, care făcea parte din Grupul de Eliberare Naţional din Columbia. Au avut doi copii: Luis şi Elena. Maria a fost ucisă de trupele guvernului la patru ani după naşterea Elenei. Evident, Elena şi fratele ei au fost crescuţi de tată, şi el ucis în urmă cu şapte ani. Amîndoi au fost membrii unui grup rebel de

pe coline. Făcu o pauză. Colinele ce înconjoară cîmpurile de coca ale lui Chavez. Aşa că se leagă lucrurile.

– Te-agăţi de-un pai.

– Asta o să aflu cînd voi vedea. Vrea să ne întîlnim şi să fiu pregătit. E tot ce mi-a cerut. Poate dau lovitura. Merită să-ncerc.

– Da, dar nu merită să fii tu cel lovit.

Zîmbi amar.

– Poate că merită. Dacă îl prindem pe Chavez, îl vom elimina pe unul dintre cei mai mari furnizori de droguri din Columbia şi asta înseamnă să salvăm o grămadă de copii. Recunoaşte că nici ţie nu-ţi plac traficanţii de droguri, Galen.

– Da, dar eu sînt mai realist decît tine. Ar însemna să încerci marea cu degetul. Crede-mă, e o bătălie pierdută.

– Nu şi de data asta. Se opri. Am o presimţire... O cred.

– Perfect. Atunci du-te şi ad-o tu.

– S-ar putea să nu fie atît de uşor. Unul dintre informatorii mei mi-a spus că fugea de Chavez şi că a dispărut. Ezită. Se aude că a fost prinsă şi e ţinută într-o închisoare din Belim.

– O închisoare?

– E o temniţă a guvernului, însă Chavez mituieşte gardienii ca să-i ţină şi prizonierii lui speciali.

– Atunci, nu-ţi va fi de nici un ajutor. Dacă are vreo dovadă, Chavez îşi va pune oamenii să o tortureze pînă va spune totul.

– Chavez e în Mexico City, are o întîlnire importantă cu clanul Delgado. S-ar putea ca femeia să fie lăsată în pace deocamdată. Am auzit că lui Chavez îi place să-şi încheie singur socotelile.

Galen oftă:

– Nu-mi spune. De fapt, vrei să-i aranjez evadarea şi să ţi-o aduc aici, nu?

– S-ar putea să fie necesar.

– Las-o baltă. Trimite o echipă DEA.

– Şi să-mi urle guvernul în cap că am încălcat statutul de oaspete în ţara lor? Ezită înainte să adauge în silă: În plus, Chavez s-ar putea să aibă informatori în agenţie.

– E dureros, nu? spuse Galen. Ei bine, da, sînt informatori. Cînd e vorba de atîţia bani, corupţia devine realitate. Eşti singurul om de încredere al DEA pe care îl ştiu. Zîmbi. Vii din alte vremuri. Eşti incoruptibil, un Eliot Ness al lumii drogurilor.

– Nu mă simt incoruptibil. Forbes făcu o grimasă. Mă simt murdar. Am intrat în jocul acesta cu foarte mult timp în urmă. Măcar o dată aş vrea să văd şi eu că se întîmplă ceva bun. Fă-o pentru mine, Galen.

– O închisoare? Galen clătină din cap. Riscul e prea mare. Nu vreau să-mi mai pierd vreun om din cauza nenorocitului acela. Mă duc la pescuit.

– Mai gîndeşte-te. Ar fi o provocare interesantă şi o şansă să i-o plăteşti lui Chavez.

Forbes se pregăti să plece.

– Te sun peste cîteva ore. S-ar putea să nu avem prea mult timp la dispoziţie. Nu ştiu cît va dura întîlnirea lui Chavez. Se opri la uşă şi se uită înapoi spre Galen. Expresia lui nu-i spunea absolut nimic. Ştia măcar că făcuse tot ce-i stătea în putinţă. Folosise toate tertipurile, de la salvarea copiilor de supradoze, la şansa de a se răzbuna pe un vechi duşman. Fusese de-ajuns? Galen era unul dintre cei mai duri tipi pe care-i cunoştea, volatil ca un butoi cu explozibil. N-avea decît să aştepte.

– Ce părere ai? întrebă Logan imediat ce se închise uşa în urma lui Forbes.

– Ce părere să am? repetă Galen tăios. Cred că cineva îi

întinde o cursă. Cred că Chavez s-a săturat să fie urmărit de un om atît de cinstit ca Forbes şi vrea să înscenzeze o ambuscadă.

– Forbes nu e bătut în cap.

– Da, dar e disperat. Îşi doreşte mult prea mult asta. Se ocupă de droguri de mai bine de douăzeci şi cinci de ani şi cred că e slujba care-ţi aduce cele mai puţine satisfacţii. După toţi anii ăştia, Forbes vrea să ştie că a făcut ceva bun. Se îndreptă către fereastră şi privi spre golf. E nebun de legat.

– Îţi place, zîmbi Logan. Şi cred că îl admiri. Întotdeauna ţi-a plăcut Don Quihote.

– Asta nu înseamnă că-l voi ajuta să lupte cu morile de vînt.

– Cum stau lucrurile în Columbia acum?

– La fel ca în ultimii patruzeci de ani. Rebelii de stînga luptă împotriva guvernului, paramilitarii luptă împotriva rebelilor şi protejează satele şi, uneori, pe traficanţii de droguri. Lorzii drogurilor stau pe tronurile lor şi mituiesc pe toată lumea şi, probabil, controlează fiecare luptă.

– Iar Chavez este capul afacerii cu droguri?

– Unul dintre ei. După dezbinarea cartelului de droguri Cali, n-a mai existat doar un singur şef. Afacerea cu droguri s-a împărţit în cîteva grupuri, lucru ce s-a dovedit mult mai profitabil şi sigur. La ordinea zilei sînt acum Internetul şi afacerile derulate fără tam-tam. Nu mai joacă nimeni cu cărţile pe masă. Singurul lucru sigur e că în toată ţara aia nu prea există persoane în care să ai încredere. Fiindcă aproape toată lumea e implicată.

– Ce-i drept, sună destul de ciudat că această Elena Kyler i-a cerut ajutorul tocmai lui Forbes.

– Asta e singura parte din toată povestea în care văd un sens. Forbes a refuzat promovare după promovare fiindcă nu vrea o slujbă la un birou, de unde să nu mai poată urmări personal furnizorii de droguri. DEA îl respectă şi îi lasă libertatea de mişcare, iar onestitatea lui e legendară printre grupurile paramilitare şi de gherilă de pe coline. Zîmbi malițios. Crede-mă, ei ştiu foarte bine cine e corupt şi cine nu. Dacă Elena Kyler există, atunci e clar că doar pe el îl putea alege.

– Numai că ea nu există. Logan se ridică şi îl urmă pe Galen lîngă fereastră. Apa pare un pic agitată. Poate că nu e o săptămînă tocmai bună de mers la pescuit.

– Mie mi se pare excelentă. Pentru numele lui Dumnezeu, ştii cîte operaţiuni de salvare am făcut în Columbia? În locul ăla blestemat au loc mai multe răpiri decît oriunde altundeva în lume. Nu e treaba mea, Logan. La dracu', Forbes, nici măcar nu-şi permite să mă plătească.

– Ai destui bani.

– Venind din partea unui miliardar ca tine, afirmaţia mi se pare aproape ridicolă.

Logan rîse.

– Da, ai dreptate. Doar că eu am mai multă nevoie de bani decît tine. Am o familie de întreţinut. Zîmbetul i se şterse. Adevărul e că vrei să te duci.

– Nici pomeneală! Se încruntă. Nu-i treaba mea. Sînt doar minciuni. Prea s-a nimerit ca Chavez să fie în Mexico acum. Acele aşa-zise dovezi sînt probabil născocite. Mai mult ca sigur că femeia a fost mituită să îl atragă pe Forbes.

– Adică Elena Kyler nu se află întemniţată la Belim?

– Întrebarea ta ar trebui să-mi zgîndărească sentimentele de protecţie? E o tîmpenie. Privi ţintă la Logan. Probabil că femeia îşi face de cap într-un apartament luxos plătit de Chavez. În nici un caz nu e întemniţată la Belim.

Belim

E doar corpul meu, îşi spunea Elena. „Iar eu nu sînt corpul meu. Eu sînt mintea, inima şi sufletul.

– E bine. Gardianul se repezi în ea, împingînd-o în podeaua tare de beton. Tîrfuliţă cuminte. Îţi place, nu-i aşa?

– Da. Nu sînt corpul meu. Pot accepta pîngărirea. Nu se compara cu violul din trecut, fiindcă de data asta fusese alegerea ei. Îmi place. Eşti un adevărat taur, Juan.

Nu te mai gîndi la asta. Să pretindă că e altundeva, aşa cum făcuse în timpul violului. Nu, nu putea să facă asta. Trebuia să fie pregătită.

Nu sînt corpul meu.

– Oh, Doamne! Gardianul se încovoie şi scoase un strigăt gutural în timp ce-şi dădu drumul în ea.

Acum e cel mai vulnerabil.

Elena se întinse spre el ţipînd, punîndu-şi braţele în jurul gîtului său.

– Juan!

Gardianul gîfiia.

– A fost bine pentru tine. Te-am făcut să ajungi la orgasm, nu-i aşa?

Mîinile i se încleştau în jurul gîtului lui.

– Eşti un bărbat extraordinar... Îl trase înapoi spre ea. Vino la mine...

– Mă strîngi prea tare, spuse el, deşi tonul trăda o satisfacţie infatuată. Lasă-mă puţin şi o voi lua de la ca...

Elena îi suci gîtul.

Bărbatul căzu fără răsuflare peste ea. Doamne, cît era de

greu! Îl împinse deoparte şi sări în picioare, apoi îl tîrî către partea întunecată a celulei şi îl înveli într-o pătură. N-avea rost să-l îmbrace. De îndată ce va veni celălalt gardian, va trebui să se aşeze lîngă Juan şi să găsească o cale de a-l atrage şi pe acesta în celulă. Trebuie să apară curînd. Dăduseră cu banul să vadă cine va merge primul la ea şi acesta fusese foarte dezamăgit.

Se ghemui lîngă perete, încercînd să se oprească din tremurat. Se simţea rănită, lovită şi violată. Şi, mai ales, murdară. Doamne Dumnezeule, atît de murdară! Îşi înghiţi lacrimile.

Nu sînt corpul meu.

Nu sînt corpul meu.

– Ne întîlnim în douăzeci de minute la aeroport, spuse Galen repede, cînd Forbes ridică receptorul.

– O vei face? întrebă Forbes.

– Hangarul personal. Luăm avionul personal al lui Logan. I-am zis că poate să contribuie şi el mai mult decît cu vorba. Vom ateriza pe un aeroport de lîngă Medellin, unde ne va aştepta un jeep care să ne ducă la Tomaco. Nu raportezi nimic superiorilor. Nu vorbeşti cu nimeni fără acceptul meu. Eu fac regulile. În momentul în care ai sunat agenţii federali, eu am ieşit din toată povestea asta. Ai înţeles?

– Vorbim mai tîrziu.

Galen încercă să se stăpînească.

– Ascultă la mine, Forbes. Sînt nervos. Mă gîndesc că s-ar putea să fiu prins fiindcă fac prostia să merg cu tine. Prin urmare, nu e momentul să ne jucăm cu vorbele. Ştiu că îţi place să fii şef şi că ai putea face o treabă bună. Dar nu şi de data asta. Ori mă ocup eu, ori nu mă urc în avionul ăla.

Forbes tăcu o clipă.

– I-am promis, Galen.

– O facem în felul meu.

– Bine, oftă Forbes. Tu hotărăşti ce şi cum. Închise.

Galen îşi puse telefonul în buzunar şi se îndreptă spre uşă. Nu fusese o victorie oarecare. Forbes era încăpăţînat şi avea siguranţa dată de experienţă. Galen bănuia că avea totodată şi un gen de galanterie demodată, motiv pentru care Chavez alesese o femeie ca să îl atragă în capcană.

Dacă era o capcană. Balanţa se înclina în defavoarea veridicităţii poveştii Elenei Kyler, însă el trecuse prin întîmplări şi mai ciudate decît scenariul prezentat de Forbes.

Va trebui să acţioneze ca şi cum ar fi o capcană. Era singura cale prin care îl putea ţine în viaţă pe Forbes.

Şi prin care putea să rămînă întreg.

– Repetă cît poţi de rar, Gomez. Mîna lui Chavez se încleştă pe receptor. A scăpat?

– Noaptea trecută. A omorît doi gardieni şi a evadat în uniforma unuia dintre ei.

– Tîmpitule! Te-ai bazat pe gardienii închisorii şi nu pe oamenii tăi?

– Juarez, gardianul, n-a fost de acord ca oamenii noştri să deţină controlul asupra închisorii. Zicea că n-ar da bine.

– Îl plătim bine tocmai ca să nu ne facem probleme în sensul acesta. De ce ai ascuns-o în închisoarea aia în loc să o duci la baza noastră?

– Eram aproape de Belim şi m-am gîndit că două, trei zile în celula de acolo o vor înmuia.

– Găseşte-o.

– Sîntem deja pe urmele ei. O femeie cu semnalmentele ei a fost văzută îndreptîndu-se către dealurile aflate la sud de Belim. Nu va scăpa. La urma urmei, e doar o femeie.

– Mă-ntreb dacă aşa au gîndit şi cei doi gardieni, înainte să fie omorîţi, spuse Chavez mieros.

Gomez realiză că făcuse o gafă.

– Nu voi mai face nici o presupunere. Vă voi raporta de îndată ce o prindem.

Idiotul!

Chavez se albi la faţă. Îi venea greu să se stăpînească. Îl avertizase pe Gomez să fie prevăzător, dar omul habar n-avea de ce era în stare Elena Kyler. Doar el îi putea face faţă. Dacă nu ar fi hotărît că întîlnirea era mult prea importantă ca să nu participe, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat.

Nu-i nimic. Încă două zile şi negocierile vor fi finalizate. Apoi va putea pleca liniştit. Se duse la oglindă şi îşi îndreptă reverele costumului. Eticheta la care ţinea familia Delgado îl plictisea, la fel şi lipsa lor de ambiţie. Va trebui să facă faţă unei alte nopţi de băutură şi jocuri de noroc, şi va trebui să i-o tragă blondei pe care i-o puseseră la dispoziţie. Întotdeauna era o blondă, de obicei înaltă şi cu forme bine conturate – şi fină.

Fineţea i se părea cea mai respingătoare. Bărbatul e un vînător, un cuceritor, şi nu-şi poate trăi din plin puterea dacă femeia e doar o supusă slabă. Femeia trebuie să fie puternică, deşteaptă şi să aibă destulă forţă ca să fie totul mai distractiv.

Exact aşa cum era Elena Kyler.

De-abia aştepta să plece de-aici şi să pornească la vînătoare.

– Vorbeşti la telefon de cînd am decolat, spuse Forbes. Aş putea să ştiu pe cine ai tot sunat?

– În primul rînd, pe José Manero.

– Manero?

– E un adevărat guru al informatorilor, unul dintre cei mai buni din lume. Mi-a furnizat informații în toate operațiunile din SUA și America de Sud. Are cele mai bune legături în branșa asta și oameni sub acoperire implicați în aproape toate afacerile cu droguri din Columbia.

Forbes se încruntă.

– N-am auzit niciodată de el.

– Asta și vrea. Tu ești DEA. Și am încredere că nu îi vei dezvălui numele cuiva. Și am mai format o echipă. Galen taie ultimul nume de pe listă. În douăzeci și patru de ore, toți membrii echipei vor ajunge în Columbia. Cred că ne încadrăm în timp. Am sunat un om de legătură din Mexico City și mi-a confirmat că Chavez încă e acolo. Omul meu mă va anunța cînd se pune în mișcare Chavez. Se uită la notițele lui mîzgălite. Închisoarea din Belim n-ar trebui să ne pună probleme. E un pic mai mare decît o temniță de oraș, iar gardienii sînt la fel de corupți ca și directorul închisorii. Aș folosi mai degrabă mita, și nu explozibilul. Doar că explozibilii lucrează repede, iar mita, uneori, necesită timp și pricepere. Va trebui să vedem dacă...

– Nu cred că e cazul să-ți faci griji în privința închisorii.

Galen se uită la el.

– Nu asta fost înțelegerea?

– Tocmai mi-am sunat omul din Belim.

Galen se crispă.

– Ți-am spus să nu vorbești cu nimeni fără să mă anunți.

– N-a fost un telefon oficial și, oricum, erai ocupat, se grăbi Forbes să continue. Acum două nopți a fost mare agitație la

închisoarea din Belim. Doi gardieni au fost omorîți, iar Elena Kyler a scăpat.

– Aha.

– Entuziasmul tău e debordant, spuse Forbes. Așa, ne va fi mult mai ușor. Acum nu trebuie decît să o ridicăm. Mergem la Tomaco și așteptăm să vină ea la noi.

– Vrei să spui, să vină la tine. Eu mă retrag. Te-am avertizat, Forbes.

Forbes se încordă.

– N-am făcut nimic care să pună... OK, recunosc, nu ți-am urmat instrucțiunile, promit că nu se va mai întîmpla. În regulă?

Galen tăcea.

– Te rog.

Galen îl privi fix timp de un minut și apoi ridică din umeri.

– Oricum, s-ar putea să nici nu mai ai nevoie de mine acum.

Forbes zîmbi brusc.

– Ești dezamăgit. Ai făcut rost de informații, ai pus la cale planul de bătaie și acum nu-ți mai folosesc la nimic. Asta e, Galen.

– Mă descurc eu. Își aruncă pixul. Deși s-ar putea să nu fie chiar atît de simplu precum crezi. Femeia poate fi prinsă înainte să ajungă la Tomaco. Sînt mai bine de șaptezeci de mile depărtare de Belim. Sau poate că asta nu e decît o altă mișcare de-a lui Chavez. Sau poate că va fi atît de speriată, încît va fugi și nu vei mai auzi de ea niciodată.

– N-o să fugă. Își mută privirea către întunericul din afara avionului. N-ai vorbit tu cu ea. N-am auzit niciodată pe cineva mai hotărît. E pe drum, Galen. O *simt*.

Avea noroi în gură.

Elena scuipă și continuă să se tîrască. Ploaia din noaptea

trecută fusese şi bună şi rea. Pămîntul ud lăsa urme dar, în acelaşi timp, cîinilor le era mai greu să-i dea de urmă. Dacă avea ceva minte, trebuia să fie în stare să scape de urmăritori.

Nu va face nici o greşeală. Reuşise să-i evite timp de două zile şi continua să se strecoare printre ei. Nu se grăbea, era atentă la zgomote şi se mişca exact aşa cum o învăţase tatăl ei. La pămînt. Nu te pot vedea dacă stai la pămînt. Rîul era doar la cîteva mile după deal şi, o dată ajunsă acolo, cîinii nu-i vor mai simţi mirosul.

Se opri ca să asculte. Trebui să aştepte pînă să audă altceva decît bătăile inimii şi respiraţia-i greoaie.

Un cîine lătra în depărtare. Perfect.

Dar poate că Gomez a trimis oameni înainte ca să păzească rîul. Toată lumea ştia că era un singur loc unde apa nu era atît de adîncă şi că următorul loc pe unde puteai trece dincolo se afla la o depărtare de patruzeci de mile. Trebuia să fie gata să îi ocolească. Nu, era atît de obosită încît nu mai gîndea limpede. Să fii pregătit înseamnă să fii doar defensiv, iar ea trebuia să atace. Tatăl ei îi spusese întotdeauna că, atunci cînd eşti vînat, singura cale de scăpare e să devii tu vînător şi să elimini pericolul în totalitate.

Închise ochii. Iarăşi moarte. Iarăşi mîini mînjite de sînge.

Încetează să te văicăreşti. Chavez ar fi perfect de acord cu filosofia tatălui ei. După ce va obţine ce vrea, o va omorî cu siguranţă. Oare se întorsese şi se alăturase grupului care-o urmărea? Nenorocitul, cît de mult i-ar plăcea să o vîneze! Gîndul o înfurie atît de tare, încît îi dispăru orice regret. Dacă trebuie s-o faci, atunci nu mai pregeta. Imaginează-ţi locul unde plănuiesc să te încercuiască.

Deschise ochii şi scoase arma pe care o luase de la unul dintre gardieni. Reîncepu să se tîrască înainte, săpînd noroiul cu coatele. Căuta cu privirea pădurea de lîngă rîu. Eşti acolo? Mă aştepţi?

Trebuie să devin vînător. Trebuie să elimin pericolul.

Tomaco

Casa era o fermă dărăpănată, cu trei dormitoare, situată la 8 km de Tomaco. După ce o cercetă, Galen îl lăsă pe Forbes să intre.

– Nu sînt deloc impresionat. Nu e nici pe departe cel mai grozav loc în care am stat vreodată, spuse Galen în timp ce lua cu degetul praful de pe masă. Mă dezamăgeşti, Forbes. Pentru un om de talia mea, trebuia să asiguri măcar o menajeră. Aici zicea să vă-ntîlniţi?

Forbes încuviinţă din cap.

– Nu voia ca vreun om din sat să ştie de venirea noastră. Mi-a spus că de şase ani nu a mai locuit nimeni aici.

– De unde ştie ea? E destul de departe de colinele pe unde-şi pierd vremea rebelii.

– N-am întrebat. În ce dormitor vrei să stai?

– În nici unul. Şi e valabil şi pentru tine. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Le-am spus oamenilor mei să pună cîţiva saci de dormit în jeepuri. Ne aşezăm tabăra în pădure şi ţinem casa sub urmărire de-acolo. Mama mi-a spus întotdeauna că îmi face bine aerul proaspăt.

– Şi încă mai crezi că Elena Kyler îmi întinde o capcană.

– Am spus eu asta? Se duse afară şi urcă în jeep. Urcă-te şi hai să ascundem maşina în tufişuri înainte să desfacem şi să stabilim tabăra. Drept compensaţie, fiindcă te privez de un

acoperiş deasupra capului, îţi voi pregăti cea mai bună masă în aer liber din viaţa ta. Sînt un bucătar excelent.

Forbes se aşeză pe scaunul din dreapta şoferului.

– Presupun că tot mama ţi-a spus şi asta.

Galen porni motorul.

– Cum de-ai ghicit?

Era trecut de miezul nopţii atunci cînd Forbes tresări din somn.

Ceva nu era în regulă.

Se auzea ceva?

Sacul de dormit al lui Galen era gol.

Rahat.

Dădu la o parte păturile şi sări în picioare.

Casa.

Alergă prin pădure. O ramură îl lovi peste faţă.

Putea să vadă înainte drumul ce pornea din faţa casei.

Doi bărbaţi se luptau corp la corp. Galen era deasupra. Lîngă el, pe pămînt, se afla o armă.

Galen mormăi şi capul i se duse pe spate după ce pumnul bărbatului ţîşni şi-l lovi în bărbie.

Bărbatul profită de momentul de slăbiciune şi se rostogoli o dată cu Galen. Apoi se eliberă din strînsoare, încercînd să ajungă la armă.

Forbes făcu cîţiva paşi şi împinse arma de lîngă el.

Galen profită la rîndu-i de momentul de neatenţie al bărbatului şi-l tăie pe o parte a gîtului.

Bărbatul rămase fără vlagă.

În timp ce se ridica în picioare, Galen scoase un oftat de uşurare.

– E iute. Ridică arma. Şi dură. Aproape că mi-a rupt mandibula.

– Dură? se blocă Forbes. E o femeie? Eşti sigur?

– Crede-mă, pot face diferenţa chiar şi în circumstanţe extreme.

Forbes scoase un fluierat lung.

– Elena Kyler?

– Probabil.

Forbes făcu un pas înainte ca să privească femeia. Era îmbrăcată într-o pereche de jeanşi negri, o cămaşă albă murdară şi o jachetă din piele. Nu reuşi să distingă prea mult în lumina lunii. Părea să aibă părul negru, scurt şi o înălţime medie.

– Am simţit ceva cald... Sîngerează. Galen îngenunche şi dădu la o parte jacheta din piele. Cămaşa albă era pătată de sînge.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Galen, chiar trebuia să faci asta?

– Păi nici n-am făcut. E o rană de cuţit. A fost pansată, dar s-a desfăcut. Dacă nu facem nimic, va pierde mult sînge şi va muri. Îl privi pe Forbes. Tu decizi.

– Poftim?

– E bună. Se prea poate ca Chavez s-o fi trimis să te omoare. Să nu crezi că femeile nu pot fi la fel de mortale ca bărbaţii.

– Eşti nebun. Probabil că tocmai Chavez i-a făcut asta.

– Cineva a pansat rana asta. Şi, la urma urmei, o rană de cuţit nu face decît să dea şi mai multă credibilitate oricărei poveşti ar fi inventat. La dracu', deja vrei să o crezi. A fost ghinionul ei că a dat de mine înainte să te găsească. Aşa că să-mi spui dacă oprim sau nu sîngerarea.

– Bineînţeles că da.

– M-am gîndit eu că asta vei spune. Sper să n-ajungi s-o regreți. Descheie nasturii de la cămaşă şi apăsă pe rană. Du-te înapoi în tabără. Am o trusă de prim ajutor în sac, şi adu şi cele două lanterne. Voi încerca să opresc sîngerarea. Nu cred că a fost afectat vreun organ important. Deja pare să curgă mai puțin sînge.

– Bine. Forbes se grăbi înapoi în pădure.

– Ți-ai revenit. Deschide ochii, spuse Galen. Spune ceva.

Nici un răspuns.

– Vorbeşte sau îți adîncesc rana înainte să vină Forbes şi atunci nu te vom mai putea salva. Ce păcat!

Femeia deschise ochii. Doi ochi negri, mari, îl priveau temător pe Galen.

– Bun. Am făcut ceva progrese, spuse Galen. Elena Kyler?

– Da.

– Unde e Rico Chavez?

– Nu ştiu.

Luă compresa de pe rană.

– O, vai, cred că mi-a alunecat. Cît sînge poate să curgă!

– Ți-am spus, nu ştiu. Îl privi cu duşmănie. Am fost închisă la Belim. S-ar putea să fie aproape sau încă la Mexico City.

– Nu minți în legătură cu închisoarea. Meriți o răsplată. Puse compresa la loc. Mai gîndeşte-te. Ai cîteva minute la dispoziție. Sînt sigur că ne vei putea da locația lui.

– Cel care a plecat era Ben Forbes?

– Puteai să-ți dai seama singură, dacă nu făceai pe mortul.

– Mă aşteptam să vină singur. Putea să fie o capcană.

– Gînd la gînd cu bucurie.

– Cine eşti?

– Sean Galen.

– De la DEA?

– Nici în cel mai rău coşmar al meu!

– Aşa mă gîndeam şi eu. Cunosc genul. Am luptat cot la cot cu mercenari din toată lumea. Tatăl meu era unul dintre ei. Aveți toți aceeaşi agerime.

– Nu generaliza. Eu sînt unic. Şi ar trebui să fiu şi salvatorul tău. Superman în carne şi oase. Mai iute ca viteza lu...

– Poftim trusa de prim ajutor. Dacă se poate numi aşa. Forbes aruncă trusa masivă lîngă Galen. Dumnezeule, e o adevărată unitate EMT*. Iar cu echipamentul din jeep poți pune la cale un asalt în toată regula. Te-ai pregătit, nu glumă. La ce te gîn... Oh, s-a trezit.

Galen încuviință din cap.

– Chiar de-a binelea. Este Elena Kyler.

Elena se uita la Forbes.

– Tu eşti Ben Forbes? Trebuia să vii singur.

– Am avut nevoie de puțin ajutor. Se putea să fie o situație mai dificilă. Mi-am ținut promisiunea. El nu e agent federal. Ai adus dovezile?

– Nu, va trebui să mergem împreună să le luăm. Nu e departe.

– De ce nu te duci să ni le aduci tu? întrebă Galen.

Elena îl ignoră.

– Nu ştiu cît timp mai avem la dispoziție. Chavez va şti că am traversat rîul la zece mile de-aici şi s-ar putea să cheme mai mulți oameni şi să-i împrăştie în tot ținutul.

*Unitate de prim ajutor (n.tr.).

– Şi de unde o să ştie el asta? întrebă Galen.

– A trebuit să omor doi dintre oamenii lui ca să trec rîul.

– Măi să fie, în celula din închisoare ai primit toate cele necesare.

Îl ignoră pe Galen şi se întoarse către Forbes.

– Am furat cîteva provizii dintr-o farmacie şi haine dintr-un sat de lîngă rîu. Nu am timp de toate întrebările astea. Mai bine bandajează-mă şi să pornim într-acolo.

– Din nefericire, dacă facem asta, vei sîngera şi mai tare, spuse Galen. Îi pot coase rana cum trebuie, Forbes, şi între timp aţi putea conversa. Îşi va mai lua gîndul de la asta. Bineînţeles, o să doară un pic.

Elena îşi muşcă buza de jos.

– Fă-o. Se uită către Forbes şi apoi întinse, încet, mîna. Stai cu mine pînă termină? N-aş vrea să guste momentul mai mult decît e cazul.

Forbes zîmbi şi îi strînse mîinile într-ale lui.

– Stau.

Elena răsuflă uşurată.

– Mulţumesc. Îşi mută privirea către Galen. Fă-o cît mai repede.

2

Elena suportă durerea fără să scoată un sunet, dar leşină de îndată ce Galen termină de cusut rana.

– E tare, murmură Galen în timp ce bandaja rana. E foarte rezistentă.

– O să fie bine? întrebă Forbes.

Galen ridică din umeri.

– Să sperăm că nu face vreo infecţie. Dacă asta te face să te simţi mai bine, află că, într-adevăr, pare să se fi cusut singură. Ar trebui s-o ducem în tabără înainte să se trezească. O luă în braţe şi porni spre pădure. Vezi să nu-mi uiţi trusa!

– Ai făcut o treabă bună. Şi trusa asta de prim ajutor, o porţi la tine întotdeauna?

– Bineînţeles. De obicei, atunci cînd am nevoie de aşa ceva, nu e pentru un lucru minor. Sînt ca şi cercetaşii, întotdeauna pregătit.

– Eşti din Liverpool, nu? Aveţi şi acolo cercetaşi?

– Ceva de genul ăsta. Însă mamei nu i-a plăcut niciodată să mă înhăitez cu genul de tipi duri şi gata de orice. Privi spre Elena. Aşa ca ea. Cred că mama s-ar răsuci în mormînt dacă ar şti că am de-a face cu un piranha ca ea.

– Nu cred că e cazul să-ţi faci griji, spuse Forbes sec. Un rechin poate înghiţi fără probleme un piranha.

– Da, totuşi cred că doare. Ajunseră în tabără şi Galen o aşeză cu grijă pe păturile lui. Ştii, arată fragilă însă, de fapt, e extrem de puternică... Vezi ce umeri are?

– Cred că încă te mai gîndeşti la capcană.

– Se prea poate. Ce vîrstă crezi că are?

– Probabil în jur de douăzeci şi cinci.

Acum arată mai tînără, se gîndea Galen. Adormită, părea vulnerabilă ca un copil. Trează, Elena avea o expresie atît de plină de intensitate şi vitalitate, încît îi remarcase doar personalitatea. Însă acum îşi dădea seama că tenul ei măsliniu

era perfect, obrajii cu pomeți proeminenți, iar gura plină și frumos conturată. Genele aplecate pe obraz erau foarte lungi și la fel de negre ca părul.

– Cred că a învățat o mulțime de lucruri în toți acești ani. Unele dintre mișcări m-ar fi putut omorî, dacă nu le-aș fi parat. E foarte bine pregătită. Îl privi pe Forbes. Te-ar putea doborî în cîteva secunde.

– Mă pot apăra singur. Nu sînt amator.

– Ești polițist dar, pentru tine, violența nu-i un mod de viață. Mi-ai spus că e luptător de gherilă încă din copilărie. E o adevărată profesionistă.

Forbes ridică din umeri.

– Și tu ești. E vorba de opțiunea fiecăruia.

– Dar ea n-ar fi aici dacă n-ar mai fi trecut prin asta.

– Nici tu.

– Văd că ne tot compari.

– Asta fiindcă mă faci să mă simt ca și cum aș veni din altă lume, ca și cum voi doi ați aparține vreunui club privat.

Galen zîmbi.

– N-aș fi niciodată chiar atît de nepoliticos, încît să te exclud.

– Aiurea! Făcu o pauză. Dă-i o șansă, Galen. S-ar putea ca povestea ei să fie adevărată.

– S-ar putea să-ți întindă o cursă. E deșteaptă. Ți-a aruncat o singură privire și a intuit că se poate bizui pe instinctul tău de protecție. În povestea asta, eu am devenit dintr-o dată dușmanul care tratează cu barbarie o femeie neputincioasă.

– Chiar i-ai fi făcut rău intenționat?

– Poate că am fost un pic neîndemînatic. Trebuie să aflu mai mult. Nu ne putem permite să o credem pe cuvînt.

– Cred că a înțeles și ea asta.

– Foarte bine. Înseamnă că putem...

– Trebuie să plecăm de aici. Amîndoi se uitară în jos, spre Elena, și văzură că avea ochii larg deschiși.

– Cît timp am fost inconștientă?

– Zece, cincisprezece minute.

– Nu-i rău. Încercă să se sprijine pe coate. Sau cel puțin așa sper. Să mergem.

– Unde?

– Nu e departe. Vă arăt.

– Unde? repetă Galen.

Elena se încruntă.

– Vei afla cînd ajungem acolo. Doar nu crezi că am încredere în tine!

– Dar ai în Forbes.

– Nu am de ales. Se răsuci către Forbes. Avem o înțelegere. Îți voi da ce dorești. Respectă-ți, la rîndul tău, promisiunea.

– Galen știe ce face.

– Poate te-a vîndut. Chavez poate cumpăra pe oricine.

– Elena, el e cel care te va scoate de aici.

Pumnii i se strînseră pe lîngă corp.

– Cum? ceru ea să știe, întorcîndu-se spre Galen. De aici pînă la Bogota nu vom fi în siguranță în nici un sat. Chiar și cei pe care Chavez nu-i poate cumpăra se tem de el. Nu poți avea încredere nici în guvern și nici în paramilitari sau rebeli.

– Nici măcar în gruparea din care faci parte?

– Mai ales în ea, spuse ea amar. Grupul a fost format de Chavez acum patru ani.

– Mda, atunci e o idee bună să-i evităm, recunoscu Galen.

– Cum? întrebă ea din nou.

– Am în zonă o echipă pregătită. Trebuie doar să le dau semnalul şi vor veni cu elicopterul să ne ridice. Avem un avion pregătit, pe un aeroport de lîngă Medellin.

Elena tăcu o clipă.

– Sună simplu.

– Dar, probabil, nu va fi.

– Elena, nu e prima oară cînd Galen face asta, spuse Forbes. El l-a scăpat pe Katz de grupul de rebeli.

– Katz... privi încruntată. Am auzit de asta. Ai făcut o mişcare greşită şi Chavez te-a prins cu garda jos.

– Nu şi de data asta.

– Ar fi cazul. Încercă să se ridice, dar căzu la loc. Se întoarse către Forbes. Mă ajuţi, te rog?

Forbes se aplecă şi o ajută să se ridice. Elena se clătina, ţinîndu-se strîns de el, de teamă să nu cadă.

– Ai pierdut mult sînge, spuse Forbes. Putem să mai aşteptăm puţin.

– Nu, nu putem. N-am ajuns pînă aici ca să mă opresc acum. Trase adînc aer în piept. Să mergem.

– Dacă îmi spui unde anume, voi şti încotro să ne îndreptăm, în cazul în care leşini, zise Galen.

– Nu voi leşina. Păşi greoi către jeep. Am avut răni mai grave de-atît. Mă descurc.

– Cum vrei. Forbes, aşaz-o în dreapta mea. Galen împături rapid sacii de dormit, îi îndesă în portbagaj şi se urcă la volan. Drumurile sînt proaste. Va fi o călătorie dificilă pentru tine.

– Aşa a fost de la bun început. Dar încă puţin şi se termină... Îşi lăsă capul pe spate. Mergi drept înainte. La prima răscruce faci dreapta.

*

Sînge.

Chavez se lăsă pe vine şi atinse picăturile roşii împrăştiate pe podeaua farmaciei.

Sîngele Elenei.

Era rănită şi încerca să se vindece singură. Ca un animal hăituit, căuta o ascunzătoare.

Nu, dacă aşa ar fi stat lucrurile, atunci s-ar fi ascuns pe colinele de lîngă Belim. Înaintase cu un motiv anume. Avea o ţintă, un ţel.

Iar el ştia foarte bine care era ţinta ei.

Se ridică şi se întoarse către Gomez.

– Împrăştiaţi-vă. Acoperiţi toate satele şi oraşele din zonă. Cineva trebuie că a văzut-o. E rănită şi se mişcă prea repede ca să nu fi lăsat vreun semn. S-ar putea să vrea să ajungă la Dominic. Dacă nu daţi de ea, încercaţi să îl găsiţi pe el. Privi la sîngele de pe degete şi zîmbi. Primele picături de sînge, Elena. Nu vreau s-aud pretexte. O vreau în douăzeci şi patru de ore.

Luminile farurilor, îndreptate spre drumul întunecat, tremurau, se estompau, deveneau neclare.

Nu leşina, îşi spunea Elena. Rezistă. Mai e puţin. După toţi aceşti ani, trebuie să mai aştepţi puţin, mai sînt doar cîţiva kilometri. Palmierul uriaş...

– Fă-o la stînga aici.

– Am crezut că ne-ai părăsit, spuse Galen în timp ce întorcea maşina. Eşti sigură că nu vrei să...

– Nu spune nimic. Nu-i putea ţine piept acum. Din momentul în care deschisese ochii şi-l privi pe Galen, ştiu că-i va face probleme. Doamne, cît îşi dorea ca Forbes să nu-l fi adus! Nu mai avea decît să spere că nu era mituit. Forbes avea încredere

în el, însă asta nu însemna că şi ea îşi putea permite. Cînd şi-a dat seama că trebuia să plece, i-au trebuit luni de zile pînă să-l aleagă pe Forbes. Cercetase, pusese întrebări, ascultase toate poveştile despre el. Acum ştia că Forbes era onest şi de încredere şi bănuia că şi el se afla într-o situaţie disperată. Elena ştia ce-nseamnă disperarea. Trăise aşa de ani de zile.

Galen nu era un om disperat. Era dur şi rezistent, iar privirea lui nu trăda absolut nimic. Va fi greu de dibuit şi mult mai greu de manipulat.

Dar poate că nu va fi nevoie de aşa ceva, se gîndea ea, vlăguită. Să-l lase să-i scoată de-aici şi apoi va termina cu el.

– Prima la dreapta.

– Locul ăsta e ascuns destul de bine, spuse Forbes. Însă drumul e mult prea şerpuit pe partea asta a muntelui. Galen, va putea ateriza elicopterul aici?

– Mă ocup eu de asta.

Casa.

Inima începu să-i sară în piept pe măsură ce luminile farurile făceau să se întrezărească ferestrele.

– Aici. Opreşte aici.

Galen opri jeep-ul la o sută de metri de micuţa casă de chirpici.

– Aşteptaţi aici. Elena dădu să iasă din maşină. Mă întorc ime...

– N-aş prea crede. Simţi pistolul de calibru 45 al lui Galen presîndu-i tîmpla. Mai bine aşteptăm să vedem dacă nu cumva se întîmplă ceva neplăcut.

– Nu se întîmplă nimic. Îi tremura vocea. Şi n-ai decît să mă împuşti. Eu intru în casă. Am aşteptat prea mult ca să...

– Elena? Un bărbat stătea în pragul casei, cu mîna streaşină

la ochi, încercînd să se apere de lumina farurilor. Am fost îngrijorat. Te aştept de zile întregi.

– Am avut cîteva probleme. Aruncă o privire rece spre Galen în timp ce ieşi din maşină şi se îndreptă spre bărbat. Şi încă nu s-au terminat.

– Important e că eşti aici. Ne descurcăm noi. O cuprinse în braţe şi o strînse puternic la piept, iar apoi privi către jeep. Eşti sigură de ei?

Elena încuviinţă din cap.

– DEA. Ne vor scoate de aici. Apoi se întoarse către Forbes. Puteţi ieşi din maşină. Nu vă va face nimeni nimic. El este părintele Dominic.

– Un popă? Galen coborî din maşină.

– Da.

– Nu, rosti Dominic în acelaşi timp.

– Printre altele, adăugă Elena. Este şi profesor. Are grijă de oamenii de pe aceste coline.

– Bună ziua, spuse Dominic către Forbes şi Galen. Mă numesc Dominic Sanders.

– E totul în regulă? îl întrebă Elena.

Dominic zîmbi.

– Da. Se întoarse, îndreptîndu-se spre bucătărie. Facem prezentările mai tîrziu. Cred că o cafea v-ar prinde bine tuturor.

Elena încuviinţă din cap.

– Galen, cheamă-ţi elicopterul. Spune-le să vină aici la răsăritul soarelui.

– Cred că mai întîi avem nişte afaceri de încheiat. Ai făcut o înţelegere cu Forbes.

– A, da, trebuie să-mi plătesc datoria pînă la ultimul bănuţ. Nu-ţi face probleme, e aici.

– Arată-mi.

Îl privi o secundă şi apoi se întoarse ostentativ către Forbes.

– Îţi voi arăta. Vino cu mine.

– Du-te, Forbes. Galen îi urmă în casă. Nu te superi dacă mă ţin după voi, nu?

– Ba da. Elena deschise o uşă din holul mic. Dar nu-ţi pasă, nu-i aşa? Aprinse lampa cu petrol de lîngă uşă.

– Nu ridica vocea, sau îţi smulg inima din piept. Se îndreptă către patul din capătul camerei. E în ordine, Barry. Nu-ţi fie teamă.

– Mami? Micuţul se aruncă în braţele ei. Dominic nu mi-a spus că vii.

Elena îl strînse la piept. Doamne, ce bine era! Cald, sigur şi minunat.

– N-a ştiut nici el. Ce faci?

– Bine. Învăţ să cînt la sintetizorul lui Dominic. Zice că acum sînt îndeajuns de mare. Ştiu un cîntec. O să cînt... Se retrase din îmbrăţişarea ei şi strîmbă din nas. Miroşi urît.

– Ştiu. Îi dădu cu grijă la o parte zulufii de pe frunte. De-asta îţi tot spun că trebuie să te speli în fiecare seară. Eu n-am avut ocazia s-o fac în ultima vreme. Dar să ştii că nu trebuie să fii atît de nepoliticos şi să-mi spui în faţă.

– N-am vrut să... Fruntea i se încruntă. Nu te-am supărat, aşa-i?

– Aşa-i. Nu m-ai supărat niciodată. Îl îmbrăţişă. Culcă-te la loc, iubirea mea.

– Vei fi aici cînd mă trezesc?

– Da, şi s-ar putea să te-aştepte o surpriză.

– Un cadou?

– O aventură. Îl sărută pe frunte. O aventură frumoasă, minunată, aşa cum n-ai visat niciodată.

– Ei cine sînt? Barry privea peste Elena, la Galen şi Forbes.

– Nişte prieteni. Îl înveli şi se ridică în picioare. Îi vei cunoaşte mîine. Noapte bună.

– Noapte bună. Ochii i se închideau deja. Noapte bună, mami.

– Copilul tău? întrebă Forbes, după ce Elena închise uşa dormitorului şi se îndreptară spre ieşire. Cîţi ani are?

– Cinci.

– E un copil foarte frumos.

– Da, este. Elena radia. Din toate punctele de vedere.

– Cred că îmbrăţişarea ţi-a desfăcut rana, spuse Galen.

– Nu simt nimic.

– Oh, ba eu cred că ai simţit o grămadă de lucruri în acea cameră, replică Galen. Presupun că vrei să-l luăm şi pe el.

– Nici nu se pune problema să nu vină cu noi. Se opri. Iată-ţi premiul. Iată magnetul pe care-l voiai, Forbes.

Forbes privi nedumerit.

– Nu înţeleg.

– Barry este fiul lui Rico Chavez.

– Poftim?

– Ai auzit bine. Orice test ADN sau de sînge o va dovedi.

– Stai puţin. I-ai răpit fiul?

– N-am răpit pe nimeni. Este fiul *meu*. Chavez nici măcar n-a ştiut că e în viaţă pînă acum două luni. Strînse din buze. Dar asta nu-l va opri să încerce să-l ia de lîngă mine. Privirea ei se încrucişă cu cea a lui Forbes. Sau să vină după el.

– Am auzit că are o soţie şi copii, spuse Galen.

– Da, aşa e. Trei fetiţe superbe. Amanta lui din Bogotá are

tot o fetiţă. După naşterea ei, Chavez a făcut nişte analize şi i s-a spus că ceva e în neregulă, că e posibil să nu poată avea băieţi. A fost foarte furios. Îi strica părerea pe care o are despre sine. Chavez se vede asemenea unui cuceritor, iar un cuceritor trebuie să aibă fii. Se opri. Apoi, a aflat că, de fapt, are un fiu.

– Cum a aflat?

– Nu contează. Tot ce vă interesează este că va veni după el în Statele Unite. Am ceva ce nu poate căpăta nicăieri altundeva.

– Şi noi trebuie să te credem pe cuvînt, spuse Galen.

– Ce aveţi de pierdut? Forbes, recunoaşte că acum n-ai fi fost aici, dacă nu intenţionai să încheiem un tîrg. Du-ne în Statele Unite, acordă-ne protecţie, apoi aşteaptă şi vei vedea. Chavez va veni.

– Poate.

– Stai puţin. Forbes avea un aer gînditor. Mi se pare logic ca Chavez să vrea un fiu, moştenitor, iar el chiar are reputaţia unui bărbat viril şi dominator. S-ar putea să aibă sens povestea ei. Dacă este adevărată.

– Va veni, repetă Elena.

– Şi ce vrei în schimb?

– Protecţie. Cetăţenie şi bani cît să trăim decent pînă învăţ o meserie din care să îmi asigur traiul.

– Poţi să te angajezi oricînd în infanteria marină, sugeră Galen. Sau să predai la o şcoală de karate.

Elena îl ignoră.

– Nu cer mult. Dacă vă faceţi treaba bine, îl puteţi prinde. Asta vreţi, nu?

Forbes încuviinţă.

– Adevărat, asta vreau.

– Atunci luaţi-ne cu voi.

– Mă mai gîndesc, răspunse Forbes.

– Gîndeşte-te repede. Chavez nu-ţi va lăsa prea mult timp la dispoziţie.

– Elena. Dominic stătea în pragul uşii. Hai să mîncaţi un sandvici şi să beţi o cafea.

– Imediat. Se răsuci şi intră înapoi în casă. Înainte să mănînc ceva, trebuie să fac un duş şi să mă schimb. Barry avea dreptate, miros urît. Să nu-l supăraţi pe Dominic. Este foarte sensibil la energiile din jur şi îşi face griji în privinţa mea.

– Biet suflet, murmură Galen, în timp ce o urmă în casă. Şi un pic cam nesigur în privinţa chemării. E sau nu preot?

– El spune că nu. Nu vrea să folosesc titlul de părinte la adresa lui, dar eu aşa l-am cunoscut şi nu mă pot gîndi la el altfel. Îi aruncă o privire rece lui Galen. Este cel mai bun şi mai blînd om de pe faţa pămîntului şi nu-i vei face nici un rău. M-auzi?

Galen zîmbi.

– La perfecţie. Voi încerca să-mi potolesc brutalitatea înnăscută. Sînt sigur că-mi vei spune dacă îl jignesc.

– Poţi conta pe asta.

Dominic era un bărbat de patruzeci şi cinci de ani, cu părul grizonat şi cei mai vii şi strălucitori ochi albaştri pe care-i văzuse Galen vreodată. Era îmbrăcat într-o salopetă, în picioare avea o pereche de bocanci de armată, iar conversaţia sa era, pe cît de diversificată, pe atît de spirituală. Fără îndoială, avea o educaţie aleasă şi Galen ar fi pariat că fusese profesor. Totuşi, nu se asemăna cu nici un preot pe care-l întîlnise vreodată, decise Galen după ce petrecu alături de Dominic următoarele patruzeci şi cinci de minute.

– Eşti încurcat, zîmbi Dominic. M-ai studiat ca pe-o insectă la microscop şi nu-ţi place să ai probleme în identificarea speciei.

– Sînt curios. E blestemul vieţii mele. Însă mi s-a spus să nu te ofensez, că altfel mi se-ntîmplă Dumnezeu ştie ce.

Dominic oftă:

– Elena. Exagerează puţin cu sentimentul de protecţie.

– Chiar eşti preot? întrebă Forbes.

– Am fost în tinereţe. S-ar putea ca Biserica să mă considere încă preot. După cîte ştiu, nu am fost caterisit. Dădu din cap. Însă, acum mulţi ani, am realizat că nu pot urma orbeşte toate preceptele. Sînt prea încăpăţînat. Pur şi simplu trebuie să fac ceea ce simt eu că e bine, ori asta se consideră vanitate şi păcat. Aşa că, în sufletul meu, nu mai sînt preot, şi ceea ce e în interior contează.

– Dar erai preot cînd ai cunoscut-o pe Elena?

– Da, mă ocupam de rebelii de pe coline. Venisem din Miami, eram hotărît şi plin de zel, gata să iau asupra mea problemele întregii lumi. Erau o mulţime de probleme acolo. Sărăcie, moarte, droguri, război. În timp, mi-am mai pierdut din zel. Zîmbi. Dar am reuşit să rezist, mai ales pentru copiii ca Elena.

– Ai cunoscut-o de cînd era copilă?

– Îi cunoşteam pe toţi rebelii. Cînd am venit eu în Columbia, Elena avea zece ani. Luis, fratele ei, avea treisprezece, iar tatăl, Frank Kyler, încă trăia. Frank şi cu mine am devenit prieteni. Nu ne înţelegeam întotdeauna, însă îmi plăcea. Era aproape imposibil să nu-ţi placă Frank. Făcu o grimasă. Ca şi mine, credea că făcea ceea ce era bine, ceea ce trebuia. I-am respectat deciziile, chiar dacă simţeam că nu erau cele corecte. Trebuie să te duci acolo unde lumea are nevoie de tine.

– Iar acum Elena are nevoie de tine, ca să ai grijă de fiul ei?

– În primii trei ani a avut singură grijă de el. Ea vîna hrana şi amîndoi cultivam legume, atît cît să supravieţuim. Însă, la un moment dat, a realizat că nu aceea era viaţa pe care o voia pentru băieţelul ei, aşa că a plecat la Medellin ca să-şi cîştige existenţa şi l-a lăsat pe Barry în grija mea. Nu i-a fost uşor, avînd în vedere felul în care a crescut. Nu a avut pe nimeni s-o ajute şi nu vrea să vorbească despre primele luni petrecute în oraş. A făcut orice, de la debarasarea meselor în restaurante, la vînzări prin telefon. Totul ca să ne întreţină şi să pună bani deoparte să ne scoată din ţară. Venea acasă de fiecare dată cînd avea ocazia. Turnă cafea în ceşti. Nu mi-a fost nici mie uşor să am grijă de Barry. E un copil foarte special. Sînt unii copii care radiază pur şi simplu. Barry este unul dintre ei. Se aşeză. Singura mea îngrijorare este că Barry e un pic prea matur şi serios pentru vîrsta lui. Dar presupun că e normal, din moment ce rareori are ocazia să se joace cu alţi copii. Elenei i-a fost teamă de pericol.

– Sînteţi la mii de kilometri depărtare de teritoriul lui Chavez.

– Asta n-a reţinut-o să-şi facă griji. Băiatul e tot ce are mai scump pe lume. Nu vrea să-şi asume vreun risc.

– De ce nu a părăsit ţara înainte să se întîmple toate astea?

– Era prea riscant să cîştige bani de pe urma pregătirii ei, iar restul slujbelor sînt plătite mizerabil. Nu avea nici bani, nici acte, şi nici o modalitate de a-şi proteja fiul în cazul în care Chavez ar fi aflat unde este. Cînd Chavez a aflat de băiat, Elena a început să strîngă fiecare bănuţ, ca să plece de-aici. A fost nevoită să se mişte repede.

– Dacă a părăsit grupul de gherilă din care făcea parte, atunci cum a reuşit să afle despre Forbes?

– Auzise deja despre el de ani buni. Forbes e un fel de legendă. Eu am fost acela care a păstrat legătura cu grupul şi am făcut cîteva cercetări discrete.

Galen privi la cafeaua din ceaşcă.

– Crezi că e fiul lui Chavez?

– Sînt sigur. Cunosc toate împrejurările naşterii băiatului. Zîmbi. Eşti foarte suspicios. Nu o crezi.

– Cred că băiatul e al ei. Oricine poate vedea cît de mult îl iubeşte. Dar s-ar putea să fie o poveste ca să-i scoatem din ţară gratis şi să-i oferim un adăpost călduţ băiatului în SUA. Viaţa e dură aici. Privirea i se mută pe chipul lui Dominic. Şi n-am eliminat nici posibilitatea unei capcane, cu toate că lucrurile au devenit cam complicate. Oricum, dacă te prefaci, atunci eşti foarte bun.

Dominic rîse.

– Cred că exagerezi, Galen. Nu ţi se pare c-ar fi prea de tot să fi amestecat un preot în povestea asta? În plus, oricine poate vedea că nu mă pricep la subterfugii. Nu sînt îndeajuns de deştept.

– Eşti îndeajuns de deştept ca să fii profesor, spuse Galen.

– Este o ocupaţie cinstită, ce nu implică înşelătorii. Îţi promit că nu mă vei prinde aşezînd o lumînare aprinsă la fereastră, ca să ştie Chavez că sînteţi aici.

Galen surîse.

– O lumînare la fereastră? *Chiar eşti* pe altă lume. Poate că într-adevăr eşti ceea ce spui că eşti.

– Sau poate că am spus asta ca să te fac să crezi că sînt. Mai vrei cafea?

– Nu. Galen se ridică. Cred că aş face mai bine să văd ce-i cu Elena. E plecată de prea mult timp. Unde este baia?

Dominic ridică din sprîncene.

– Te asigur că nu a plecat pe furiş pe uşa din spate.

– Dar e posibil să fi leşinat şi să se lovească la cap. A pierdut mult sînge din cauza rănii.

– Rană? Zîmbetul îi pieri. Nu mi-a spus că e rănită.

– I-am cusut eu rana. E bine acum. Unde e baia?

– Lîngă camera lui Barry. Îţi arăt...

– Stai aici. Mă ocup eu. Dar Galen era deja la jumătatea holului.

Elena nu răspunse la prima bătaie în uşă şi Galen nu aşteptă, deschise imediat.

Stătea pe comodă, cu nimic altceva pe ea, în afara unei perechi de blugi, şi privea cu ochii pierduţi la sutienul din mîini. Îl săgetă din priviri.

– Ieşi de-aici.

– Imediat. Îi luă sutienul din mînă şi-i trecu bretelele pe după braţe. M-am gîndit că ţi s-a întîmplat ceva.

Elena se încordă.

– Nu am nevoie de ajutorul tău. Pot să fac asta singură.

– Dar s-ar putea să îmi strici cusătura. Îi prinse sutienul la spate. Nu suport să mă străduiesc în zadar. Luă cămaşa albastră aruncată peste bara de prosoape, o acoperi pe Elena şi începu să-i încheie nasturii. De ce nu l-ai chemat pe Dominic să te ajute? Ar fi fost prea intim?

– Nu fi măgar. Părintele m-a ajutat la naşterea lui Barry. Nu am vrut să-l îngrijorez. Presupun că i-ai spus de rană.

– Recunosc, sînt vinovat. Încheie ultimul nasture. E un tip simpatic. Sper că n-ai de gînd să-l duci la pierzanie.

– Nu ştii ce vorbeşti. Nu i-aş face niciodată ceva rău.

– Nu intenţionat. Vine şi el cu noi?

– Da. Presupun că şi acum ai ceva de obiectat.

– N-am spus asta.

Elena îşi luă privirea de la el.

– Vorbeşti ca şi cum Forbes s-ar fi decis. Ne va lua?

– Nu mi-a spus nimic, însă probabil că o va face. E un om bun, un familist decent, integru, iar tu l-ai lovit exact la punctul sensibil. Nu de asta l-ai şi ales pe Forbes?

– L-am ales fiindcă am sperat că pot avea încredere în el. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui. Nu-l voi trăda. Va obţine ceea ce-şi doreşte.

– Nici nu-mi fac. Forbes e în stare să-şi poarte singur de grijă. Treaba mea se sfîrşeşte în momentul în care vă aduc în Statele Unite. Se ridică. Mai bine îţi aduc nişte calmante. Cred că rana te deranjează.

– După ce ne urcăm în avion şi vom fi în siguranţă. Nu-mi permit să am mintea altfel decît limpede.

Galen deschise uşa.

– Cum vrei tu.

Elena îl privi în ochi.

– Exact.

Cînd trecu pe lîngă Dominic, Galen zîmbi.

– E bine. A avut o mică problemă de legătură.

– De legătură?

– Vezi dacă o poţi convinge să ia un calmant.

Dominic făcu o grimasă.

– Elena nu e uşor de convins.

– Da? N-aş fi ghicit.

Forbes nu era în bucătărie şi Galen îl găsi afară, în faţa uşii, privind către vîrful copacilor.

– S-ar putea să avem o problemă. Vine un vînt puternic.

– Ne vom croi drum prin el.

– Nu ştiu cum vom reuşi. Am vorbit cu Dominic şi nu e nici un loc bun de aterizare pe o distanţă de cel puţin treizeci de kilometri.

– Atunci, vom merge pe jos treizeci de kilometri. Se uită în sus, către copaci. Forbes avea dreptate, vîntul se înteţea, fără îndoială. Poate. Aproape întotdeauna există o altă posibilitate. Trebuie să îmi contactez oamenii prin radio şi să le spun să se pună în mişcare. Se opri. Dacă eşti sigur că vrei să faci asta. Se vede destul de clar că te-ai hotărît.

Forbes încuviinţă din cap.

– O cred. Toţi informatorii care mi-au raportat au confirmat că Chavez o caută.

– Dar nu poţi fi sigur că femeia a anticipat corect reacţia lui Chavez.

– Ce am de pierdut? Are dreptate: ocazia asta este cea mai bună din cîte am avut pînă acum. Trebuie să risc.

Galen ridică din umeri.

– OK, atunci îi scoatem de-aici.

– Sper din tot sufletul ca vîntul să fie cea mai mare problemă a noastră. Forbes privi departe, în întuneric. Deocamdată am fost norocoşi.

– Bate în lemn.

– Chavez şi tîrîturile lui nu pot cîştiga de fiecare dată. Acum e rîndul meu.

Era atîta forţă în vorbele lui Forbes, încît Galen se întoarse către el.

– Nu vei ajunge să te pensionezi, Forbes. Începi să pui prea mult suflet. Poate fi periculos.

– Niciodată nu poţi pune prea mult suflet. Vocea lui Forbes era agitată. Oamenii ca Chavez ne dau peste cap viaţa şi ne distrug familiile, ne omoară copiii... Se opri o secundă şi apoi continuă: Îmi pare rău. E foarte important pentru mine.

– Nu trebuie să-ţi cer scuze. Făcu o pauză. Greşesc dacă presupun că te priveşte cumva direct?

Forbes nu răspunse imediat.

– E vorba de Joel, fiul meu. A murit de supradoză, în camera lui, acum şase luni. Eu eram atît de ocupat să salvez lumea de droguri, încît n-am avut nici cea mai mică idee că el lua aşa ceva. Trebuia să-mi dau seama. Trebuia să-i fiu aproape şi să-i explic ceea ce ştiam, ceea ce văzusem în aceşti douăzeci şi cinci de ani. Însă l-am urmărit pe Chavez, am salvat copiii altor părinţi. Vocea îi deveni aspră. Trebuie să-l prind, Galen.

Don Quijote, războindu-se cu lumea crudă. Don Quijote, care primise propria lovitură.

– Hei, nu-i nici o problemă. Galen se întoarse. Oricum nu-mi place nenorocitul. Îi scot de-aici pe femeie şi copil şi-i poţi adăposti într-un loc sigur.

– Iau cuvintele tale drept promisiune.

Galen îi zîmbi.

– După cum spuneam, nu-i nici o problemă.

Elena închise cu grijă uşa camerei lui Barry şi stătu în picioare, privindu-l. În întreaga lume nu exista privelişte mai frumoasă decît Barry dormind. Trebuia doar să-l privească puţin şi îşi recăpăta puterile.

Nu, nu trebuia să mai stea. Avea o grămadă de lucruri de făcut şi foarte puţin timp la dispoziţie. Se duse la birou şi scoase

albumul cu fotografii din sertarul de sus. Nu te uita la ele. Erau multe, erau atît de multe! Ia doar cîteva şi pune-le în rucsac. Va putea lua doar cîteva lucruri dragi, însă nu are cum să lase fotografiile. Erau mult prea speciale. Barry, la doi ani, cu glazura de ciocolată de pe tortul aniversar împrăştiată pe toată feţişoara lui. Barry, la trei ani, rîzînd în timp ce se joacă cu apa din mica piscină de plastic. Barry, anul acesta, cu noul set de arc cu săgeţi pe care i l-a cumpărat. Cît îi mai plăceau arcul şi săgeţile!

Se îndreptă către cutia cu jucării. Arcul de jucărie era deasupra celorlalte jucării. E prea mare, realiză ea dezamăgită. Barry va dori să-şi ia ursuleţul de pluş, cărţile lui preferate şi globul muzical pe care i-l dăruise Dominic. Pur şi simplu n-avea loc să le ia pe toate.

– Mami?

Se întoarse şi îl văzu pe Barry culcat pe o parte, privind-o atent.

– N-am vrut să te trezesc din nou. Culcă-te la loc, puiule.

– Ce faci?

– Mă uit la jucăriile tale. Te joci cu arcul în fiecare zi?

– Aproape. Eu sînt Robin Hood şi Dominic este Friar Tuck.

– Vom pleca într-o călătorie. Te-ai supăra dacă ai lăsa arcul aici?

– O călătorie? Asta e aventura?

Elena încuviinţă din cap.

– Dar vom merge cu avionul şi nu putem lua prea multe cu noi. M-am gîndit să luăm ursuleţul şi globul. Mai vrei şi altceva?

– Nu pot să iau arcul?

– Nu cred că vom avea unde să-l punem.

Băiatul tăcu o clipă.

– Cred că nu am chiar aşa mare nevoie de el. Oricînd mă pot preface că trag cu arcul. Aşa cum mi-ai arătat tu, mami. Ţi-aduci aminte? Mi-ai spus că atunci cînd nu ai un lucru pe care ţi-l doreşti, te poţi preface că îl ai şi, uneori, e chiar mai bine aşa.

Elena simţi cum i se înmoaie sufletul. Nu plînge. Nu trebuie să creadă că ceva nu e în regulă. Trebuie să fie o aventură. Îşi drese glasul.

– Ce cîntec te învaţă Dominic?

– „Yankee Doodle“. Vrei să ţi-l cînt?

– E miezul nopţii.

– Nu mi-e somn. Ochii lui negri străluceau de bucurie. Şi nici ţie nu ţi-e somn. Îmi dau seama.

– Da, dar mai bine ne-am odihni amîndoi. N-aş vrea să fim prea obosiţi şi să nu trăim din plin aventura.

– Vii să stai lîngă mine?

– Bine, puţin. Traversă camera, îngenunche lîngă pat şi îşi puse capul pe pernă. Dacă îmi promiţi să adormi.

– Promit. Întinse mîna şi-i atinse părul. Miroşi mai bine acum.

Elena chicoti.

– Presupun că ar trebui să mă bucur că ai avut curajul să mă atingi.

– Nu-mi pasă. Barry închise ochii. Atît timp cît eşti aici. Mi-a fost dor de tine, mami.

– Şi mie mi-a fost dor de tine.

– Şi mă bucur că plecăm într-o aventură împreună. Deşi tu ai parte de aventuri tot timpul, nu-i aşa? Dominic spune că, atunci cînd pleci de lîngă noi, ai parte de aventuri...

– Nu ca aceasta. De data asta e ceva special. Sst, nu mai vorbi.

Copilul oftă.

– Bine.

Băiatul adormi un sfert de oră mai tîrziu, dar ea nu se mişcă. Îi era mult prea bine lîngă el.

Doamne, cît de norocoasă era!

– Trimit chiar acum patru oameni la Tomaco, spuse Gomez.

– A fost văzută? întrebă Chavez.

– Nu, dar am dat de nişte oameni care spuneau că e un bărbat, un profesor care locuieşte acolo. Făcu o pauză. Dominic Sanders. Ţi-l aminteşti?

– Chiar foarte bine.

– Se pare că a devenit misionar sau cam aşa ceva. Predă şi are grijă de oamenii de pe colinele din apropiere de Tomaco.

– Şi copilul?

Gomez dădu din cap.

– Nimic.

Dar, cu siguranţă că unde era Dominic Sanders era şi băiatul. Elena îl considera pe Dominic un al doilea tată.

– Să te anunţ cînd aflu ceva?

Chavez simţea sîngele clocotindu-i în vene. Instinctul îi spunea că se apropia. Bărbatul trebuie să-şi asculte şi să se supună instinctului său.

– Nu. Se îndreptă către Land Rover-ul parcat la marginea drumului. Mă duc chiar eu la Tomaco.

Galen auzea zgomotul în surdină al motoarelor de avion venind din depărtare.

– Vin. Îşi feri ochii de lumina puternică a soarelui. Du-te să

veghezi drumul, Forbes. Toată lumea din zonă va auzi zgomotul motoarelor. Dominic, ai face bine să te duci să iei puştiul.

– E aici cu mine. Elena, ţinînd copilul de mînă, venea în spatele lor, scrutînd orizontul cu privirea. Eşti sigur că ei sînt?

– E Carmichael. Galen se întoarse spre Dominic. Ia-ţi echipamentul. Dacă reuşesc să aterizeze pe vîntul ăsta, trebuie să ne mişcăm repede.

– Eu nu vin cu voi.

– Poftim?

Elena se întoarse către Dominic.

– *Trebuie* să mergi. Ţi-am spus că nu vei mai fi în siguranţă aici.

– Iar eu ţi-am răspuns că aici am un scop în viaţă pe care nu l-am găsit nicăieri altundeva. Mîngîie căpşorul băiatului. El nu va mai avea nevoie de mine, însă aici sînt oameni care se bizuie pe mine.

– Nu acesta este motivul pentru care rămîi. Vei încerca să ne acoperi urmele. Te consideri vinovat.

– Cine altcineva ar putea fi vinovat?

– Fir-ar să fie, Dominic, nu ai de ce să te învinovăţeşti. Nu a fost vina ta.

Dominic dădu din cap dezaprobator.

– Nu te las aici.

– Ba da, o vei face, zîmbi Dominic. Barry trebuie neapărat să plece de-aici, iar tu trebuie să mergi cu Barry. Cine altcineva îl va proteja?

– Mai devreme sau mai tîrziu, Chavez va afla de acest loc. Se va găsi cineva care să îi spună că ai avut grijă de Barry. Ştii foarte bine ce înseamnă asta.

– Înseamnă că e cazul să-mi găsesc altă casă, nu altă ţară.

Elena se răsuci către băiat.

– Barry, vrei să te duci să-mi aduci cutiuţa de plastic pe care am lăsat-o în baie?

Barry arăta încurcat.

– Vine şi Dominic cu noi, nu-i aşa, mami?

– Bineînţeles că vine. Îl împinse cu blîndeţe spre casă. Adu-mi cutia. De îndată ce copilul intră în casă, Elena se întoarse către Dominic. Eşti singurul care-i oferă sentimentul siguranţei. Barry are nevoie de tine. *Eu* am nevoie de tine.

– Nu ţi-a fost uşor să spui asta, nu?

– Am spus-o fiindcă asta simt. Trebuie să vii. E prea periculos să te...

– Prea multe discuţii. Galen păşi în spatele lui Dominic şi îi aplică scurt o lovitură de karate la baza gîtului. Dominic gemu, iar ochii i se dădură peste cap. Galen îl prinse înainte să cadă şi îl aşeză uşor la pămînt.

– De ce naiba ai făcut asta? Elena sări înainte. Dacă l-ai rănit, te...

– Nu l-am rănit. Nu foarte tare. Îi surprinse privirea. Şi te-am scutit s-o faci tu. Pun pariu că într-un minut sau două l-ai fi doborît singură. Aşa, cînd se trezeşte, poţi spune că eşti nevinovată. Se încruntă teatral: Galen cel fără nici un Dumnezeu a făcut-o, dovadă a sufletului său hain.

– Nu ai cum să fii sigur că aş fi...

– Oh, vrei să spui că nu te gîndeai să faci asta?

Elena tăcu pentru cîteva clipe, apoi încuviinţă supărată.

– Dar e cu totul altceva.

– Te înţeleg perfect. Este prietenul tău, nu al meu. Tu ai dreptul să îl răpeşti.

– Nu este în siguranță dacă...

– Carmichael se apropie. Galen se întorsese cu spatele și privi către cer. Mai bine te-ai duce să iei puștiul în timp ce îi fac o injecție lui Dominic ca să doarmă pînă ajungem la Medellin. Vezi ce explicație găsești să-i dai lui Barry cînd va vedea că Dominic va dormi o bună bucată de timp.

Elena mai aruncă o privire spre Dominic și apoi se grăbi spre casă.

– Un elicopter, murmură Chavez. Și zboară la mică distanță de pămînt. Interesant. Și, probabil, în detrimentul vînătorii. Crezuse că Elena era singură și disperată, încercînd să găsească o grotă în care să se ascundă. Dar dacă luase în considerare genul de ajutor ce implica un elicopter pe post de vehicul de scăpare, atunci balanța puterii se înclina serios în favoarea ei.

Gomez ieși în viteză din cabană.

– Am coordonatele. Casa lui Dominic se află pe drumul forestier, la douăzeci de minute de-aici.

– Atunci să pornim. Își duse binoclul la ochi. Pune unul dintre oameni să noteze numărul elicopterului și să afle ce-i cu el. Aparatul de zbor întîmpină dificultăți din cauza vîntului puternic. Le va fi greu să aterizeze.

Ai ghinion, Elena.

3

Nu va reuși. Galen îl văzu pe Carmichael făcînd a treia încercare, apoi întorcîndu-se și îndepărtîndu-se de copacii care mărgineau muntele. Luă preotul pe brațe și îl așeză în spatele

jeep-ului. Urcă-te și condu-ne la locul unde poate ateriza Carmichael.

– Mai bine mergeam direct acolo. Elena îl așeză pe Barry pe scaunul din dreapta șoferului.

– Întotdeauna e bună înțelepciunea de pe urmă, nu? Dar ce rost avea să fi făcut paradă în toată zona, dacă aveam această șansă? Ridică tonul și-l strigă pe Forbes.

Dar Forbes alerga deja spre el.

– Se apropie două mașini. Una e un Land Rover, iar cealaltă o berlină ultimul tip.

Galen înjură și se întoarse spre Elena.

– Ce crezi?

– În zona asta? Oamenii sînt săraci lipiți pămîntului. Majoritatea nici măcar nu au mașini. Trebuie să fie Chavez.

– Există vreo cale de a urca și a înconjura muntele fără să dăm nas în nas cu ei?

– Nu, drumul nu ajunge pînă în vîrful muntelui. Se întinde doar pe o distanță de opt kilometri de aici.

– Fir-ar să fie! Nu avem altă cale. Urcă-te și pornește mașina. Forbes, tu vei sta în spate cu Dominic. Duse mîna la transmițătorul radio. Trebuie să vorbesc cu Carmichael.

Chavez deschise cutia cu jucării și scoase arcul aflat deasupra grămezii. Elena îi dăduse fiului lui jucăriile astea ieftine. Îl ascunsese în casa asta și îl lăsase să știe doar ce voia ea să-i spună.

Propriul său fiu.

Deschise albumul foto aproape gol și văzu o fotografie cu Elena zîmbind la un băiețel. La dracu' cu ea. Rupse fotografia în două și îndesă în buzunar partea în care apărea băiețelul.

– Nu e nimeni în apropierea casei și nici pădure, spuse Gomez din spatele lui. Însă elicopterul încă mai survolează prin apropiere.

– Şi n-a trecut nimeni pe lîngă noi pe drum. Sînt pe-aici pe undeva. Trebuie doar să-i găsim. Îşi îndreptă privirea înapoi către arcul de jucărie din mînă. Chavez trăise vînătoarea din plin şi pur şi simplu nu realizase ce-i făcuse, de fapt, căţeaua.

Rupse în două arcul fragil şi-l aruncă deoparte.

– Dă foc locului ăsta. Arde-l din temelii.

Elena opri jeep-ul.

– Doar pînă aici se-ntinde drumul.

– Cel puţin aici nu sînt copaci. Galen sări din maşină şi alergă în spate. Forbes, ajută-mă să scot echipamentul.

– Vîntul e încă destul de puternic ca să poată ateriza, spuse Forbes. Se va izbi de munte dacă încearcă.

– Atunci, muntele va trebui să vină la Mohamed. Sau ceva în genul ăsta. Scoase echipamentul din spatele maşinii. Nu avem de ales.

– Ce ai de gînd să faci? Elena stătea lîngă ei.

– Pune-ţi hamul ăsta pe tine. Aruncă spre ea două hamuri de pînză. Şi pune unul pe Dominic. Carmichael ne va arunca un cablu ca să ne îndepărteze de munte şi apoi ne va ridica în elicopter. Hamul se prinde de cercul de metal de pe cablu. Apoi, va depinde de ei să folosească vinciul ca să ne tragă în sus.

– Ne va scoate de pe munte în aer?

– Ai vreo idee mai bună? Galen aruncă un ham către Forbes. Nu mă aşteptam la atîţia oameni, aşa că i-am spus lui Carmichael să mai arunce un ham o dată cu cablul. Sînt echipamente rezistente. Exact acelaşi gen pe care-l folosesc Forţele Speciale pentru misiuni de salvare dificile.

Elena înfăşură bine hamul în jurul preotului şi începu să şi-l pună pe al ei.

– Le-ai mai folosit?

– Oho, şi încă cum! N-am niciodată încredere că lucrurile ies din prima. De obicei se-ntîmplă ceva. Verifică închizătorile şi apoi îi făcu semn lui Carmichael. Trebuie să ne urcăm pe rînd. Tu şi Dominic sînteţi primii. Forbes şi cu mine ne vom prinde în spatele vostru. Iau eu copilul.

– Carmichael va arunca un ham şi pentru Barry?

– Nu avem unul pe măsura lui, aşa că îl leg de mine şi îl ţin strîns.

– Nu, îl iau eu.

– Vîntul este foarte puternic şi se va înrăutăţi de îndată ce elicopterul se va ridica deasupra muntelui. Eşti rezistentă, dar eu am mai multă forţă. E un fapt bine ştiut că bărbaţii au mult mai multă forţă în partea de sus a corpului decît femeile, iar tu mai eşti şi rănită. Va fi mult mai în siguranţă cu mine. Zîmbi. Şi, da, ştiu ce mi s-ar întîmpla dacă îl scap. N-aş mai ajunge în elicopter.

Elena nu voia să admită că avea dreptate. Nu voia ca siguranţa lui Barry să depindă de altcineva, în afară de ea.

Dar el *era* mai puternic. Simţise asta atunci cînd se luptaseră corp la corp. Cu rana pe care o avea, nu-şi putea permite riscul ca Barry să fie smuls de vînt din braţele ei.

– Ai perfectă dreptate. Dacă i se întîmplă ceva, nu supravieţuieşti nici tu.

– M-ai liniştit. Galen se îndreptă către Barry, care stătea în jeep, şi se aşeză pe vine lîngă el. Destul de captivant, nu? Zîmbi spre micuţ. Ţi-e frică?

– Nu. Se uită la Elena. Dar mama e îngrijorată.

– Asta fiindcă nu înţelege. Ea credea că doar vom călători cu avionul. Dar o să fie chiar mai bine de-atît. Îşi coborî vocea. Vom zbura.

Barry făcu brusc ochii mari.

– Ca Peter Pan?

– Îl ştii? Bineînţeles că ştii cine e Peter Pan! Şi Tinker Bell?

Barry dădu aprobator din cap.

– Dar nu putem zbura chiar aşa repede ca ei. Va trebui să ne prindem de o frînghie şi să ne legănăm. Elicopterul ne va trage aşa o perioadă şi apoi vom urca la bord. Mama ta va fi prima şi apoi noi doi vom zbura împreună.

Barry îşi îndreptă privirea către vîrful muntelui.

– E o distanţă mare. Eşti sigur că n-o să cădem?

– Uită-te la mine. Galen atrăgea privirea băiatului cu o forţă hipnotizantă. Nu ne vom prăbuşi. Îţi promit. Aşa cum spunea mama ta, va fi o aventură extraordinară. Ce zici, vii cu mine?

Barry îl privi ţintă, grav.

– Mami va fi în siguranţă? N-o să cadă nici ea, aşa-i?

– Mama ta va fi în siguranţă.

Deodată, un surîs luminos răsări pe chipul copilului.

– Cînd putem să mergem?

Galen rîse, se ridică şi luă copilul din jeep.

– Chiar acum. Arătă spre elicopter, a cărui uşă laterală tocmai se deschidea. Stai aici pînă îi prind pe Dominic şi pe mama ta de frînghie.

– Pot să te-ajut? întrebă Barry nerăbdător.

– Nu, mai bine ţine un ochi pe elicopter pentru mine, da?

Pur şi simplu Galen îl hipnotizase pe Barry, se gîndea Elena uimită. Că tot venise vorba de Peter Pan.

Galen apucă hamul aruncat de Carmichael, îl puse în jurul său, apoi luă o distanţă de vreo cinci metri de poziţia Elenei şi prinse de cablu echipamentul său şi al lui Forbes.

– Drace! Forbes avea privirea îndreptată spre drum. Maşini. Doar la cîteva minute de aici.

– S-ar putea să avem destul timp. Galen îi făcu semn cu mîna lui Carmichael şi apoi îl înşfăcă pe Barry şi îl legă strîns de el. Eşti gata, băiete?

Barry încuviinţă din cap şi îşi trecu braţele în jurul gîtului lui Galen.

– Mă ţin aşa?

Galen ridică degetul mare, făcîndu-i semn lui Carmichael.

– Trebuie doar să te ţii bine. Vezi, mai întîi mama ta...

Elena încerca să nu-l piardă din priviri pe Barry, aflat dedesubtul ei, însă vîntul era prea puternic. Elicopterul o învîrti ca pe un titirez, apoi o ridică de la pămînt şi zbură dincolo de munte.

Figurile lor arătau ca nişte marionete dansînd pe sîrmă.

Gomez îşi scoase arma.

– Încerc să nimeresc rezervorul.

– Nu! Chavez îi dădu peste mînă. Dacă se prăbuşeşte elicopterul, se prăbuşeşte şi fiul meu. Simţea că-l năpădeşte furia, sufocîndu-l. Vezi dacă poţi nimeri femeia. Zboară-i capul.

Gomez îndreptă arma cu grijă şi apoi o lăsă în jos.

– E prea sus. Şi prea aproape de uşa elicopterului. Dacă nu vrei să-l dobor, atunci nu risc.

Aproape că nu se mai vedeau. Căţeaua îi fura copilul a doua oară. Cîştigase.

Nu, nu poate accepta aşa ceva.

– Află cine a ajutat-o. Ai recunoscut vreunul dintre bărbaţi?

– Nu, dar mă duc să vorbesc cu cei din maşina cealaltă. Poate că vreunul dintre ei a avut ocazia să-i vadă mai bine.

Se întoarse cu spatele la creasta muntelui.

– Fă-o. Află cine a ajutat-o. Vor plăti pentru fapta lor.

Cînd îl traseră în elicopter, Barry rîdea.

– Mami, am zburat! Se aruncă în brațele Elenei de îndată de Galen îi desfăcu centura. N-a fost distractiv? Putem să mai zburăm o dată?

– Poate, cîndva. Dar nu chiar așa ca acum. Îl îmbrățișă. Mă bucur că ți-a plăcut.

– Foarte mult. Se întoarse către Galen. Mulțumesc foarte mult.

Galen dădu din cap solemn.

– N-ai pentru ce. A fost plăcerea mea. Apoi strînse mîna celor doi bărbați care îi ridicaseră la bord. Ați făcut treabă bună. Se întoarse către Elena. Elena, ți-i prezint pe Tad Pullman și Dave Jebb.

Elena îi salută.

– Vă mulțumesc.

Apoi Galen se adresă lui Barry:

– Ai vrea să urci și să faci cunoștință cu pilotul care ne-a oferit aventura asta minunată?

– Te rog frumos, spuse el nerăbdător. Carmichael?

– Da, așa îl cheamă. Privi spre Elena. Se poate?

Elena făcu repede un semn aprobator din cap. Dominic dădea semne de trezire și nu voia ca Barry să fie de față cînd va afla ce se întîmplase.

Forbes privea pe geam, la pămîntul de sub ei.

– Elena, vino puțin.

Se duse la geam.

– Ce s-a întîmplat? E vreo...

Fum negru. Flăcări se ridicau spre cer.

– Casa lui Dominic?

– Da, șopti ea. Toate amintirile copilăriei lui Barry dispăruseră, distruse printr-un singur act de cruzime. Închise ochii o clipă, pînă ce durerea scăzu. Nu-i vom spune lui Barry.

– Îmi pare rău.

– Și mie. Trebuie să-i spun vestea lui Dominic. A petrecut șase ani în casa aceea. Era și casa lui. Se așeză lîngă Dominic și se sprijini de fuselaj. Simțea elicopterul vibrînd pe mușchii spatelui și își schimbă poziția, ca să mai înlăture din presiune. Rana îi zvîcnea din nou și se simțea puțin amețită.

Rezistă. În curînd, nu va mai fi nevoie să se încordeze. Dar încă nu era refăcută.

Închise ochii și așteptă să se trezească Dominic.

– N-ar fi trebuit să-l lași pe Galen s-o facă, spuse el.

– Nici nu am avut timp să-mi dau seama ce se întîmpla. Elena tăcu o clipă. Dar nu te voi minți. Aș fi făcut-o chiar eu. Plănuiam asta.

Dominic dădu din cap.

– Nu poți priva oamenii de opțiunile lor, Elena.

– Ba da, dacă asta înseamnă să îi țin în viață. Nu sînt chiar atît de mulți oameni pe lumea asta la care să țin. Și nu voi permite ca unul dintre voi să fie luat de lîngă mine.

Dominic zîmbi malițios.

– Chiar dacă asta înseamnă să ne tragi pe sfoară, unul cîte unul.

– Chavez ți-a incendiat casa. Te-ar fi omorît.

– Nu sînt începător la jocul de-a v-aţi ascunselea. Aminteşte-ţi de toţi acei ani pe care i-am petrecut alături de trupele de gherilă. Mi-am pierdut doar îndemînarea.

– Chavez nu ţi-ar fi dat ocazia să-ţi recapeţi îndemînările uitate. Te-ar fi urmărit şi te-ar fi tăiat în bucăţele. Ar face orice ca să mă rănească acum.

– Acum? Întinse mîna şi-i atinse uşor obrazul. Deja a încercat din răsputeri să-ţi năruie viaţa.

– Nu i-a păsat înainte. Nu însemnam nimic pentru el. Eram doar un mijloc de distracţie. Apoi adăugă sarcastic: Îţi garantez că acum nu se mai amuză deloc. Îi prinse mîna şi spuse cu vocea vibrînd de emoţie: Ştiu că te gîndeşti să nu te urci în avionul care ne aşteaptă la Medellin. Te rog, vino cu noi. Ce i s-ar întîmpla lui Barry dacă nu supravieţuiesc eu? Avem nevoie de tine.

– Îi aveţi pe Forbes şi Galen.

– Ei sînt străini. Nu le pasă de el. Barry e doar o momeală pentru ei. Privirea i se aspri. Vino şi stai cu noi cîteva săptămîni, o lună. Mi-ai acordat deja şase ani din viaţa ta. Mai dă-mi doar puţin timp.

– Elena...

– Te implor, spuse ea pe un ton rugător. Doar pînă cînd Chavez va fi prins.

Dominic oftă şi apoi încuviinţă uşor din cap.

– Cîteva luni. Apoi va trebui să mă întorc.

– Mulţumesc Domnului. Răsuflă prelung, uşurată. Şi îţi mulţumesc şi ţie, Dominic.

– De cînd ne formalizăm noi cu mulţumiri? Aşa, unde este Barry? Trebuie să-i arăt că sînt viu şi plin de energie.

Elena făcu semn către partea din faţă a elicopterului.

– Are Galen grijă de el.

Dominic îşi duse mîna la ceafă şi tresări.

– Galen pare să aibă grijă de o mulţime de lucruri.

– Doar pînă ajungem în SUA. Apoi, am terminat cu el. Forbes mi-a spus că l-a implicat pe Galen în poveste doar ca să ne scoată teferi de aici.

– S-ar putea să nu fie un lucru chiar atît de bun. Pare să fie genul de om pe care să-l vrei în preajmă. Te vei afla pe un teren străin şi vei avea nevoie de ajutor.

– Forbes va avea grijă de tot. Am făcut un tîrg şi îşi va respecta promisiunea. Privi pe fereastră. Coborîm, cred. Înseamnă că aterizăm la Medellin.

– Deci l-a convins să-i însoţească. Forbes îi ţintuia din priviri pe Barry şi pe Dominic, aplecaţi deasupra unei table de şah, în partea din faţă a avionului. Nu eram sigur că va reuşi.

– Ar fi răsturnat cerul şi pămîntul ca să se asigure că îl luăm cu noi. Galen îşi mută privirea spre Elena, care stătea singură de partea cealaltă a coridorului. Stătea dreaptă, privind înainte, cu muşchii încordaţi. Şi are o voinţă al naibii de puternică. Nu-mi dau seama cum de mai reuşeşte să stea dreaptă. Se ridică. Dar cred că a venit momentul să se odihnească.

Elena se crispă, îngrijorată, cînd îl văzu că vine să se aşeze lîngă ea.

– Da?

– E vremea să mergi la culcare. Galen se uită la ceasul de la mînă. Mai sînt cel puţin şapte ore pînă ajungem pe coastă. În spatele acelor draperii, vei găsi un compartiment de dormit şi o baie. Du-te şi trage un pui de somn pînă ajungem acolo.

– Mi-e bine aici.

– Prostii. Ţi-e teamă că te vei prăbuşi pur şi simplu dacă vei încerca să te destinzi. Du-te şi întinde-te. Îţi voi aduce nişte calmante.

– Nu vreau să îl îngrijorez pe Barry.

– Nu-şi va face griji. Mă ocup eu de asta. Se va îngrijora mai tare dacă devii o ruină. Va intra într-un mediu complet nou şi va avea nevoie de ajutorul tău ca să se adapteze.

– Voi fi capabilă de asta.

– Da, aşa e. O ajută să se ridice în picioare. Dar numai dacă te odihneşti. Nu arăţi foarte bine. O împinse către perdele. Spală-te pe faţă şi încearcă să te linişteşti. Te las cîteva minute.

– Grija ta este de-a dreptul înduioşătoare.

– Nu-mi fac nici o grijă. E vorba doar de orgoliul meu profesional. Porni pe coridor către Barry şi Dominic. De tine sînt răspunzător şi, înainte să mă retrag, trebuie să mă asigur că eşti bine sănătoasă.

Elena îşi mişcă obrazul, încercînd să găsească un loc mai răcoros pe pernă. Nu era pic de răcoare. Atît de fierbinte...

– Gata sau nu, am sosit. Galen trăsese perdeaua şi păşise în spaţiul de dormit.

Elena se ridică imediat în fund.

– Ce vrei?

– Nimic care să te alarmeze. Nu-ţi aminteşti? Urma să-ţi aduc ceva care să-ţi mai ia din durere. Nu-i nevoie să fii defensivă.

Cum altfel să fie, se gîndea ea ca prin ceaţă. Fiecare clipă petrecută în prezenţa lui însemna conştientizarea a ce şi cine era el, de fapt. Deşi nu, nu ce era. Se îndoia că ştia cineva ce se afla

sub această faţadă, dar cu siguranţă era periculos, şi putea fi extrem de crud. Deşi, privindu-l, n-ai fi zis că era periculos. Era în formă, deşi nu masiv, iar ochii săi negri strălucitori exprimau deopotrivă inteligenţă şi simţul umorului. Unele femei ar fi spus că era arătos. De-abia după ce îl studiai, observai pericolul ascuns în spatele aparenţei.

Trase perdelele în spatele lui.

– Eşti îmbujorată. Probabil ai febră. Descheie-ţi cămaşa şi lasă-mă să-mi admir opera.

Elena nu făcu nici o mişcare.

Galen se apropie de ea.

– Trebuie să-ţi schimb bandajul şi să mă asigur că nu mi-ai desfăcut cusătura. Scoase două cutii de pastile din buzunar. Apoi, dacă eşti fată cuminte, îţi voi da două pastile de penicilină contra infecţiei.

Elena se încordă.

– Nu-i nevoie să fiu cuminte. Nici Forbes, nici Dominic nu te vor lăsa să mă privezi de medicamente.

– Era doar o formă de exprimare. Îşi fixă privirea pe chipul ei. Ce-ai crezut că vreau să spun?

Elena nu răspunse.

– Ai crezut că vorbeam despre sex. Strînse din buze. Cred că delirezi. Nu sînt chiar atît de disperat.

– Bărbaţilor nu trebuie neapărat să le placă o femeie sau chiar să o găsească atrăgătoare, ca să-şi dorească să-şi facă de cap cu ea. Ne văd doar ca pe nişte obiecte. Ştii foarte bine asta.

– Nu, nu ştiu. Şi nici nu-mi place să fiu băgat în aceeaşi oală cu restul lumii. Îmi răneşte orgoliul. Aşa că nu generaliza.

– De ce nu? Tu faci asta în privinţa mea, nu? De cîte ori

vorbeai cu Forbes despre mine gîndeai *o femeie ca ea*. Apoi, continuă înverşunată: Ei bine, eu nu sînt ca nimeni altcineva şi pun mare preţ pe persoana mea. Poţi să mă răneşti şi chiar să mi-o tragi, dar tot Elena Kyler rămîn. În nici un caz nu sînt o curvă sau vreo...

– Sst, o întrerupse Galen. Hei, tremuri atît de tare, că îţi vei desface cusătura.

Avea dreptate. Tremura din tot trupul. Opreşte-te. Nu arăta vulnerabilitate. Nu în faţa lui Galen. Dar zise:

– Nu tremur.

– Ba da, şi te înţeleg pe deplin. Nu eşti bine deloc.

– Nu am nevoie de înţelegerea ta.

– Dar asta nu schimbă faptul că sînt plin de aşa ceva. E una dintre cele mai bune calităţi de-ale mele. Iar acum, că am stabilit că nu intenţionez să te violez, descheie-ţi nasturii de la cămaşă. Nu-mi arăţi nimic în plus faţă de ce am văzut deja în casa lui Dominic şi, avînd în vedere trecutul tău, nu se poate să fii chiar atît de timidă.

– Avînd în vedere genul de femeie care sînt?

– Aspectul ăsta chiar pare să te deranjeze.

– Sînt *valoroasă*.

– Cine a spus că nu eşti? Îi studie chipul. Sau cine s-a purtat ca şi cum nu ai fi? Ce ţi s-a întîmplat în închisoarea aceea?

– Doar ce am ales eu să mi se întîmple. Au vrut să mă rupă în bucăţi. N-au făcut-o. N-au putut s-o facă.

– Îmi spui prea multe. E din cauza febrei. Vei regreta după ce-ţi revii. Se aşeză lîngă ea şi-i descheie cămaşa. Arunc doar o privire şi apoi plec.

Elena stătu ţeapănă, privind către perete, peste umărul lui.

– Nu e chiar atît de mult sînge pe bandaj, dacă ne gîndim la cîtă mişcare ai făcut, iar cusătura a rezistat. Nu că m-aş fi aşteptat la altceva. Îi încheie cămaşa la loc. Spuneai că ai mai fost rănită. De cîte ori?

– Rău de tot? Încercă să se concentreze, în ciuda zăpuşelii şi a durerii ce începea să pună stăpînire pe ea. Am primit un glonţ în picior atunci cînd aveam doisprezece ani. Tata spunea că, dacă aş fi fost mai atentă, nu s-ar fi întîmplat. Apoi, un altul în braţul stîng, la şaisprezece ani. Învăţasem deja lecţia şi atunci nu a fost vina mea. Cînd aveam douăzeci de ani, o baionetă m-a străpuns în partea stîngă. Asta e a patra rană.

Galen strînse din buze.

– E chiar avantajos să poţi puncta trecerea de la copilărie la maturitate prin răni de război, nu? Sînt ferm convins că nu orice femeie poate face asta.

– Dar tu cum ţi-ai punctat trecerea, Galen?

– N-ai vrea să ştii. Îţi aduc nişte apă să iei pastilele.

– Îmi pot lua singură apă.

– Da, dar n-ai mai avea plăcerea de a mă vedea servindu-te. Dispăru în baie şi se întoarse cu un pahar cu apă. Deschise cutiile şi îi înmînă pastilele. Înghite-le.

Elena îl privi sfidător, dar înghiţi pastilele şi puse paharul pe masă.

Galen se îndreptă spre perdea, apoi se opri.

– Ai şapte ore la dispoziţie ca să dormi şi să îţi scadă febra. N-ai vrea să te duc pe braţe din avion, cînd ajungem la San Francisco. Gîndeşte-te cît de umilitor ar fi.

– Nu m-aş umili deloc. Accept de la tine tot ce e nevoie.

Galen o privi o clipă gînditor.

– Ai face orice pentru băiat, aşa-i?

– Orice.

– Aproape că mi se face milă de Forbes. Nu aşteptă răspuns şi trecu dincolo de draperii.

Elena se lăsă la loc pe spate şi respiră adînc. Se simţea epuizată şi nu era sigură dacă din cauza febrei sau a conversaţiei cu Galen. Crezuse că el era asemenea mercenarilor pe care-i cunoscuse în trecut, dar Galen era mult mai complicat de-atît. I se părea ciudat că încercase să o oprească de la a-i mărturisi prea multe lucruri despre ea, şi asta fiindcă ştia că, mai tîrziu, îi va fi ruşine de slăbiciunea ei. *Chiar îi era* ruşine. Nu ar fi trebuit să îngaime nimic. Febra, epuizarea, teama de ce avea să se întîmple, oroarea faţă de trecut... Totuşi, trebuia să se fi stăpînit.

Va fi mai puternică după ce se va odihni. Se va forţa să îşi ia gîndul de la Galen ca să se poată odihni şi, o dată trează, să fie în putere pentru Barry. Închise ochii şi încercă să se relaxeze.

Iisuse, spera că nu-l va visa pe Chavez.

– Elena e bine? întrebă Dominic în timp ce Galen se aruncă pe locul de lîngă el.

– Nu e chiar sănătoasă tun. Aruncă o privire către Barry, care dormea adînc, sub o pătură, pe un scaun, de partea cealaltă a coridorului. Dar nu vrea să recunoască. Cred că ultimele evenimente au fost prea mult pentru ea.

– Greşeşti. Elena poate face faţă oricărui eveniment, spuse Dominic. N-am văzut-o niciodată într-o situaţie din care să nu poată ieşi singură, şi o cunosc de cînd avea zece ani. Se gîndi o clipă. Mă rog, o singură dată a fost cît pe ce, dar a găsit o cale de scăpare.

– Ce s-a întîmplat?

Dominic zîmbi.

– Va trebui să o întrebi pe ea.

– De parcă mi-ar spune! La zece ani făcea parte din armata rebelilor?

– Ducea mesaje dintr-un sat în altul de cînd era mai mică de-atît. Tatăl ei a început să o instruiască doar după ce a mai crescut puţin.

– Drăguţ.

– Nu era cel mai bun tată din lume dar, aşa cum ţi-am spus, avea un farmec aparte şi era un soldat excelent. Şi un bun instructor. La vîrsta de doisprezece ani, Elena era deja extrem de pricepută în arta războiului. E trist...

– N-ai putut să faci nimic?

Dominic dădu dezaprobator din cap.

– Eram musafir în tabăra lor. Dacă aş fi intervenit, rebelii m-ar fi dat afară. Mi-a fost greu, dar am învăţat să fac compromisuri. N-am putut să fac tot ce mi-am dorit, dar au fost unele lucruri pe care le-am realizat. Am reuşit să predau, să ofer alinare şi înţelegere şi, din cînd în cînd, ajutor sub o formă mai concretă.

– Cum ai făcut cu Barry?

Un surîs îi lumină faţa, privind la copilul adormit.

– A fost bucuria şi privilegiul meu. Nu i-am putut oferi Elenei tot ce avea nevoie în copilărie, dar mi s-a acordat o altă şansă cu Barry. Cred că Dumnezeu găseşte întotdeauna o modalitate prin care ne ajută să ne găsim adevărata cale. Cînd Elena a avut nevoie de ajutor cu Barry, am ştiut că mi-am găsit-o pe a mea. I se ridicară sprîncenele. Pui o mulţime de întrebări. De ce?

– Sînt blestemat să am o minte curioasă.

– Iar Elena este o femeie uluitoare.

– De cînd a încercat să mă omoare, doar la o secundă după ce ne-am întîlnit, îmi este greu să o privesc ca pe-o femeie.

– Atunci de ce te revolţi atît de tare împotriva felului în care a crescut-o tatăl ei?

– Pur şi simplu nu-mi place să văd copii forţaţi să intre în jocul adulţilor.

– Aşa cum ai păţit tu?

Galen tăcu un moment.

– Te bagi în sufletul meu?

– Asta mi-e natura. Şi vocaţia, totodată. Dominic înclină capul, studiindu-l pe Galen. Eşti un om interesant şi, probabil, mai bun decît crezi că eşti.

Galen rîse satisfăcut.

– S-ar putea. Asta dacă există un grad mai mare de perfecţiune decît perfecţiunea însăşi. Zîmbetul îi pieri. Dominic, eu sînt un nenorocit egoist şi cinic, amestecat în păcate mai mari decît ai putea să numeri tu vreodată într-o viaţă de om. Dar asta nu înseamnă că sînt chiar atît de rău. În comparaţie cu oameni ca Chavez, stau destul de bine.

– Majoritatea oamenilor sînt mai buni ca el.

– Nu vrei să-i salvezi sufletul? Asta da ocazie!

Dominic dădu din cap.

– Mi-ar fi greu să-i cer iertare lui Dumnezeu pentru Chavez, după tot ce a făcut oamenilor dragi mie. Presupun că acesta este şi motivul pentru care nu mai sînt preot.

– Dar te face mult mai uman. Ridică din umeri. Ce zici de o partidă de şah, înainte să se trezească Barry şi să îi acorzi lui toată atenţia? Va fi un zbor lung, iar eu mă plictisesc repede.

– Am remarcat o oarecare nervozitate. Îl privi gînditor. Cum reuşeşti să o ţii în frîu?

Galen rînji.

– N-aş vrea să te dezamăgesc, spunîndu-ţi. Deschise tabla de şah. Eu iau piesele negre. După cum spunea mama, cine seamănă, se-adună.

– E vremea să te trezeşti.

Elena făcu ochii mari şi îl văzu pe Galen stînd în picioare, în faţa draperiilor.

– Stai liniştită. Aterizăm peste o oră. Ai timp să te pregăteşti. Ai nevoie de ajutor?

Elena mişcă din cap dezaprobator şi căută să găsească o poziţie de şedere.

– Sînt bine.

– Nu-i adevărat dar, probabil, eşti mai bine ca înainte. Ai adormit imediat ce ai pus capul pe pernă. De cînd nu mai dormiseşi?

– Nu-mi amintesc şi, oricum, nu contează. Ce face Barry?

– A dormit şi el cîteva ore. Se întoarse să plece. Dacă ai nevoie de ajutor în baie, strigă. Apropo, Forbes vrea să-ţi vorbească.

Elena dădu cearşaful la o parte.

– Şi eu vreau să-i vorbesc.

Un sfert de oră mai tîrziu, se aruncă pe locul de lîngă Forbes.

– Unde ne duci?

– Despre asta voiam să-ţi vorbesc, spuse Forbes. La nord de San Francisco, într-o regiune viticolă, există o casă pe care am mai folosit-o pentru protecţie. Înainte era o podgorie, dar

acum locul este părăsit. Am dat telefoane şi am dispus să ne aştepte o echipă la aeroport şi să ne ducă direct acolo.

Elena se încordă.

– Ce echipă?

– DEA. Apoi se grăbi să adauge: Ştiu că n-ai vrut să implicăm guvernul, dar nu te pot proteja de unul singur. Mi-am înştiinţat superiorii cu privire la situaţia ta şi au fost de acord să meargă pe mîna mea. Am reuşit să te scoatem din ţară fără implicarea agenţiei, dar nu-ţi pot oferi singur o bună protecţie.

Se aşteptase la asta. Nu-i plăcea dar, deocamdată, nu avea ce face.

– Cunoşti oamenii care vor face parte din această echipă?

– Îl cunosc pe agentul principal, iar pe ceilalţi trei i-am verificat şi sînt cît se poate de curaţi. Poţi avea încredere în ei.

Elena clătină din cap.

– Tu ai încredere în ei. Eu nu-mi permit să am încredere în nimeni. Nu am acest drept. Sînt răspunzătoare de Barry şi de Dominic.

– Iar eu sînt răspunzător de tine.

– Nu e acelaşi lucru. Făcu o pauză. Du-mă tu la această podgorie. Nu merg cu nimeni altcineva.

– Dar nici nu m-am gîndit să te las singură.

– Nu, vreau să spun, să ne duci tu cu maşina. Să verifici tu podgoria. Echipa ta poate veni în urma noastră.

– Întotdeauna verificăm o casă de protecţie înainte să aducem o persoană. Chavez nu a avut timp să afle nimic. Elena, n-ai motiv să te îngrijorezi.

Cum poate fi atît de sigur, se gîndea ea uimită. Chiar nu-şi dă seama că nu va fi în siguranţă atît timp cît Chavez trăia?

– Verifică tu locul.

Forbes ridică din umeri.

– Dacă te face să te simţi mai bine... Nu ştii că şi pentru mine este aproape la fel de important?

– Nu, nu este. Tu vei să prinzi un lord al drogurilor. Eu trebuie să-mi protejez băiatul de el. Pentru mine nu este o întrecere.

Forbes ezită şi îşi plecă uşor capul.

– Ai dreptate. Fiul tău este important. Dar la fel sînt şi toţi ceilalţi copii pe care nenorocitul acesta îi jertfeşte cu drogurile lui blestemate.

– Nu mă pot gîndi la ei acum. Nu pot salva întreaga lume. Treaba mea e să-l ţin pe Barry în siguranţă. Privirea i se îndreptă spre Galen, care vorbea cu Dominic, aflaţi cu cîteva rînduri de scaune în faţa lor. Îl întrebi tu pe Galen dacă vine cu noi?

– Misiunea lui s-a terminat. Lui Galen nu-i place să colaboreze cu agenţiile federale şi este şi foarte costisitor. Am fost norocos că am reuşit să-l conving să se ocupe de voi.

– Nu vrei să-l întrebi dacă vine, doar ca să verifice măsurile de securitate? Te place. S-ar putea să accepte.

– Sînt surprins să aud că îl vrei. Nu a fost chiar afectuos cu tine.

– Nu îl vreau. Dar ştie ce face şi îmi este de ajuns. M-aş folosi de diavolul însuşi, dacă asta ar însemna că Barry va fi în siguranţă.

– Elena, am eu grijă de el.

– Întreabă-l pe Galen.

Forbes făcu o grimasă.

– Iarăşi clubul privat. Se ridică. Îl întreb, dar mă îndoiesc că va ajuta la ceva. Cinci minute mai tîrziu se întoarse, clătinînd

din cap. Mi-a spus că el se retrage şi că de-acum mă priveşte doar pe mine. Ţi-am spus că n-o va face.

– A meritat să încerc. Galen tocmai se răsucea să o privească şi Elena îi prinse privirea sfidător. Nu trebuia să creadă că îi cerea disperată ajutorul. De fapt, nu am nevoie de tine, Galen. Ai fost doar o poliţă de asigurare. Dacă aş fi avut nevoie de tine cu adevărat, aş fi găsit o modalitate să te conving.

Dintr-o dată, Galen zîmbi şi Elena avu sentimentul ciudat că îi citise gîndurile. Îşi luă privirea de la el. Uită de Galen. Gîndeşte-te la casa aceasta sigură de la ţară. Gîndeşte-te la o modalitate prin care să te asiguri că Chavez nu a ajuns la acei agenţi, cît se poate de curaţi, despre care ţi-a spus Forbes.

Galen stătea în picioare, privind la berlina neagră condusă de Forbes, ce ieşea de pe aeroport, urmată îndeaproape de SUV-ul în care se afla echipa de securitate DEA.

S-au dus. Misiune îndeplinită. E timpul să merg mai departe.

Forbes era deştept şi priceput, iar operaţiunea aceasta era mult prea importantă pentru el ca să facă vreo imprudenţă. Elena Kyler era rezistentă şi, dintre toate persoanele cu care avusese de-a face, aproape că de ea îi părea cel mai rău. Dar este treaba lor să-şi poarte războiul personal împotriva lui Chavez. El îşi îndeplinise partea sa.

Venise timpul să meargă la pescuit.

Ideea îl părăsi, lăsînd în urmă o curioasă senzaţie de dezamăgire. Dar, la urma urmei, nu era ceva neobişnuit la el să se simtă abandonat după o misiune solicitantă, iar prezenţa Elenei avusese asupra lui efectul unei injecţii cu adrenalină pură.

Păcat că Chavez s-ar putea s-o omoare.

O văzu în timp ce se apleca să asculte spusele copilului.

Nu e treaba lui.

Berlina neagră aproape că nu se mai vedea.

Oh, la naiba! Nu strică dacă dă cîteva telefoane în Bogota şi vorbeşte cu Manero...

4

Barry răsuflă uşurat atunci cînd văzu dealurile din regiunea viticolă, rostogolindu-se unul după altul.

– E mai bine aici. Oraşul acela era... ciudat. Aici vom locui?

Elena înţelegea de ce Barry găsea San Francisco ciudat. Nu părăsise niciodată casa lui Dominic şi prima senzaţie de emoţie, la vederea oraşului, se estompase repede. Bietul copilaş, fusese asaltat de atîtea experienţe noi în ultimele douăzeci şi patru de ore!

– Nu, acest loc aparţine companiei la care lucrează domnul Forbes. S-ar putea să nu petrecem mult timp aici.

– Vom merge iar cu avionul?

– Poate. Privirea îi era concentrată la clădirea de care se apropiau. Era o casă din chirpici, cu două etaje, cu un acoperiş roşu de ţiglă. Două balcoane din fier forjat, ruginite, atîrnau deasupra unei curţi pavate cu lespezi şi locul părea la fel de şubred şi vechi ca şi cîrceii de viţă uscaţi de pe podgorie. Şi spui că cineva a verificat deja locul?

– Ieri. Forbes trase maşina în faţa intrării principale. Staţi aici. Mă duc înăuntru şi mai verific o dată.

– Aşteptăm. Elena îl opri pe Barry să iasă din maşină. Nu

încă. Trebuie să ne asigurăm că nu sînt şerpi sau gîndaci în casă.

– O descriere foarte potrivită, murmură Dominic.

Cinci minute mai tîrziu, Forbes ieşi din casă.

– E-n regulă.

– Acum te poţi duce, Barry. Elena îi deschise portiera. Vom dormi într-una din acele camere cu balcon. Ce-ar fi să te duci să o alegi tu?

Barry sări din maşină şi alergă în casă.

– Mă duc cu el, spuse Dominic. E atît de emoţionat, că mi-e frică să nu sară de la balcon.

– Ştie mai bine de-atît. Vin şi eu imediat. Elena ieşi din maşină.

– Forbes, arată-mi ce se află în spatele casei. Ce este cu dependinţa aceea?

– Este o magazie destinată fermentării. Acolo se ţin butoaiele de vin.

– Ai verificat-o?

– Bineînţeles. Am ieşit prin spate. Făcu semn bărbaţilor din SUV şi aceştia începură să iasă din vehicul. Să ştii că nu sînt incompetent.

– Ştiu, dar vreau totuşi să văd magazia.

Forbes dădu din cap cu exasperare, dar porni de-a lungul casei.

– Hai să vezi cu ochii tăi. Şi să ştii că nu este o idee tocmai bună să stai într-una din camerele cu balcon. Se ajunge foarte uşor acolo.

– Nu am ales-o fiindcă m-am gîndit c-ar fi romantic. Dacă se poate căţăra cineva pe-acolo, atunci pot coborî şi eu în acelaşi mod, dacă va fi nevoie. Nu-ţi face griji, voi şti dacă cineva va încerca să intre în cameră pe-acolo. Am un somn foarte uşor.

– Nici nu mă-ndoiesc. Deschise uşa magaziei. Poftim. După cum vezi, nu e nimeni aici. Mulţumită?

Mirosul dulce-acrişor de vin şi lemn o năpădi în momentul în care păşi în magazie.

– Nu încă. Încăperea era spaţioasă şi trei butoaie de lemn, înalte de cel puţin şase metri şi avînd o lăţime de trei metri, erau aliniate pe fiecare dintre cei doi pereţi laterali. Deasupra fiecărui rînd de butoaie se aflau rămăşiţele unei pasarele. Accesul era blocat. Vrei să pui cîţiva oameni să ia o scară şi să vadă ce este înăuntrul acestor butoaie?

– Asta intenţionam să fac.

– Şi apoi aruncă scara.

– Da.

– Mersi. Elena verifică în spatele fiecăruia dintre cele şase butoaie. Acum sînt mulţumită. Se îndreptă către Forbes. Spune-mi cîte ceva despre membrii DEA care au venit cu noi.

– Bill Carbonari este agent de zece ani. Are două recomandări. Jim Stokes a colaborat cu mine în diferite misiuni, în ultimii trei ani. Mike Wilder a activat la graniţa cu Mexicul timp de cinci ani şi, înainte să devină agent, a lucrat la Imigrări. Randy Donahue face parte din agenţie doar de doi ani, dar e agil. Foarte agil.

– Vreau să mi-i prezinţi. Vreau să le văd feţele şi felul în care se mişcă, aşa încît să-i pot recunoaşte pe întuneric.

– De ce?

Elena făcu ochii mari.

– De ce crezi? Ca să nu împuşc pe cine nu trebuie!

– Datoria noastră este să te protejăm. Nu vei fi nevoită să împuşti pe nimeni.

– Vreau o armă. Galen nu mi-a înapoiat-o pe a mea.

– Eşti sigură că...

– Vreau o armă.

Forbes aprobă din cap.

– Bine, vei avea una în seara asta.

– Mulţumesc. Se îndreptă spre casă. Acum hai să mergem să-i cunosc pe prietenii tăi de la DEA.

– E şi un televizor, mami. Ochii copilului străluceau de încîntare. Şi sînt desene animate şi Bugs Bunny şi o pasăre mare galbenă şi...

– Stai aşa. Elena ridică mîna. Ai descoperit toate astea în primele treizeci de minute, cît ai stat aici?

– Dominic mi-a dat o telecomandă, spuse el arătîndu-i, mîndru, aparatul. E magie. Traversă camera în fugă şi se aşeză, încrucişîndu-şi picioarele, în faţa televizorului. Trebuie doar să apeşi pe butonul ăsta şi poţi găsi orice.

– Oh, Doamne! Zîmbi către Dominic. Ai creat un monstru. De acum, nu va mai pune mîna pe nici o carte.

– E doar efectul noutăţii. Elena, cînd ai văzut prima dată un televizor?

– Aveam nouă ani. Tatăl meu a trebuit să meargă la Bogota ca să strîngă bani pentru arme şi am stat acolo şase luni. A fost interesant. Erau atîtea lucruri pe care nu le făcusem niciodată. Nu fusesem la film sau la circ şi nu vizitasem o grădină zoologică. Se încruntă, afectată. Şi l-am dezamăgit pe Barry, ţinîndu-l deoparte de toate astea.

– Va avea timp pentru toate.

– Ar fi trebuit să găsesc o cale să plecăm înainte să se întîmple.

– Barry este deştept şi fericit şi a învăţat să îşi folosească imaginaţia. Nu mulţi copii au această binecuvîntare în epoca tehnologiei. Aşa că încetează să te consideri o mamă rea. Ai făcut ce a trebuit să faci, ca să-l ţii în siguranţă.

– Da, dar se presupune că un părinte munceşte ca să-i ofere copilului o viaţă mai bună decît cea pe care a avut-o el. Eu nu m-am descurcat chiar atît de bine pînă acum. Îşi îndreptă umerii. Dar situaţia se va schimba. Acum am o şansă. Se întoarse spre uşă. Mă duc în bucătărie să văd ce pot găti pentru cină. Crezi că îl putem lua din faţa televizorului?

– Reuşim noi. Vrei să te ajut cu masa?

– Nu. Vreau ca de acum înainte Barry să aibă tot timpul alături pe unul dintre noi.

– Nu ai încredere în Forbes.

– Am încredere în el, numai că nu are aceeaşi experienţă ca mine. Am văzut cum Chavez poate schimba şi corupe oamenii. Oameni de la care nu te-ai aştepta niciodată să te trădeze. Simţea amărăciunea năpădind-o. Nu te mai gîndi la asta. E în trecut. Tot ce putea face era să înveţe din experienţă. Barry va dormi în camera mea şi vom face cu schimbul pe timpul zilei. De-acord?

Dominic încuviinţă din cap.

– Atît timp cît nu mă obligă să mă uit la creaturile acelea respingătoare Teletubby. Fiindcă, în cazul ăsta, te descurci singură.

Cînd părăsi camera şi începu să coboare scara de cărămidă, Elena surîse. Teletubby? Ce o fi, Doamne iartă-mă, un Teletubby?

Treisprezece kilometri.

Chavez simţi că-l arde, în timp ce alerga în josul cărării şi

apoi începu să urce dealul abrupt, îndreptîndu-se către imensa casă pe care locuitorii a numeau palat. Era cea mai bună parte din alergat, cea mai grea, cea mai provocatoare. În timp ce parcurgea aceşti ultimi metri, simţea plăcerea triumfului, împlinirea dată de sentimentul că depăşise orice semn de slăbiciune.

Îl văzu pe Gomez aşteptînd la capătul aleii. Nu se opri, forţîndu-l să alerge la pas cu el.

– A fost cu siguranţă Forbes. O misiune pe cont propriu. Nimeni din agenţie nu a ştiut nimic. Au aflat doar după ce femeia a fost adusă în Statele Unite.

– Unde în Statele Unite?

– Nu ştim încă. Gomez începuse deja să respire greu. Undeva pe Coasta de Vest.

– Dacă ai aflat atîtea detalii, înseamnă că poţi afla şi restul. Doar n-a lucrat singur. Ce ştii despre elicopter?

– A fost închiriat de un mercenar, Ian Carmichael.

– Şi pe el cine l-a angajat? Forbes?

– Nu cred. Carmichael lucrează pe bani mulţi.

– Atunci găseşte-l şi află.

– Pare să fi intrat în pămînt.

– Localizează-l. Vreau să ştiu cine a mai fost implicat. Ajunsese la anexa în care se găsea sala de sport şi se opri să-şi tragă răsuflarea. Gomez, a trecut deja o săptămînă. Nu ai fost eficient. Apoi zîmbi. Şi cred că devii cam moale. Uită-te la tine cum pufăi şi gîfîi. De ce nu vii cu mine să exersăm în dimineaţa asta?

Gomez holbă ochii şi făcu un pas înapoi.

– Trebuie să mă întorc la Bogota. Am un pont despre cineva din DEA, de pe Coasta de Vest, care ar putea şti ceva.

– Atunci, grăbeşte-te neapărat înapoi în oraş. Deschise uşa sălii de sport. Va trebui să mă mulţumesc cu un tînăr pe care l-am găsit într-un grup de paramilitari. Arătă către bărbatul vînjos, cu pielea închisă la culoare, care stătea pe o bancă lîngă aparatul de ridicat greutăţi. Este foarte puternic şi se spune că se pricepe la arme. Ce zici, Gomez? Mă poate doborî?

– Nu.

– Nici eu nu cred. Simţea fiorii emoţiei străbătîndu-l, în timp ce păşea către bărbatul care îl privea nerăbdător. Îi plăcea o astfel de atitudine. Prindea bine în luptă. Dar s-ar putea să-mi facă dimineaţa interesantă...

– Chavez s-a întors la casa lui de pe coline, spuse Jose Manero. Îşi vede de treburi ca de obicei.

– Nu a venit în SUA? întrebă Galen. Eşti sigur?

– Gomez a fost singurul care s-a agitat. A fost de patru ori la Bogota în ultimele trei săptămîni, şi pune o grămadă de întrebări.

– Dar capătă şi răspunsuri?

– Poate. Nu mai ştiu nimic de el de două zile.

Galen se încordă.

– Ar fi putut să părăsească ţara?

– Tot ce se poate. N-a suflat o vorbă nimănui.

– Spune-mi, ce ştii despre Gomez? Este omul de încredere al lui Chavez?

– Dacă se poate spune aşa. Lui Chavez îi place să deţină singur controlul. Înainte să-l ia Chavez, Gomez a fost, timp de patru ani, ucigaş plătit în Caracas. Nu e un geniu, dar este viclean şi îl respectă foarte tare pe Chavez. Lui Chavez trebuie să-i placă asta. Nu suportă rivalii.

– Anunță-mă dacă Gomez iese la suprafață. Galen închise telefonul. N-avea un sentiment prea bun. Forbes sperase că Chavez va veni alergînd după Elena și fiul ei, dar lui i se părea mult mai cu sens să-și trimită un om competent.

Nu era treaba lui. Sună-l pe Forbes și avertizează-l, apoi dă-te la o parte și uită de toate astea.

Trase clapeta telefonului și formă numărul. Mai avea cîteva cifre de introdus, dar închise. Ce putea să-i spună? Că urma să-i cadă în capcană cine nu trebuia? Nici măcar nu știa dacă Gomez era în țară. Manero nu reușise să-i dea de urmă.

Din cîte știa, Gomez putea să stea liniștit undeva în Columbia, în nici un caz îndreptîndu-se către podgoria unde se aflau Elena Kyler și fiul ei.

Luna plină strălucea deasupra dealurilor. Elena se sprijini de gardul curții și trase adînc în piept aerul înmiresmat al nopții. Mirosea altfel decît în Columbia. Aerul nu era umed sau tropical, nu aducea cu nimic cunoscut ei.

– Băiatul doarme? Forbes se oprise lîngă ea.

– Probabil. Dominic stă cu el.

– Să înțeleg că nu stai aici ca să te bucuri de peisaj?

– De fapt, chiar asta fac. Mă gîndeam că e diferit de Columbia.

– Dar nu ieși în fiecare seară ca să savurezi diferențele. Veghezi locul acesta de parcă ai fi o santinelă în post.

– Obiceiurile se uită greu. Am fost o luptătoare de la vîrsta de doisprezece ani. Nu cunoșteam un alt mod de viață.

– Ai avut o viață ciudată.

– Nu cred că Galen este de aceeași părere. De ce îi venise

în minte Galen? Vrei să spui, ciudat fiindcă sînt femeie? Erau destule femei în armata rebelilor. Și voi aveți femei în armată, aici în Statele Unite.

– Da, dar bieții de noi încercăm din răsputeri să le ținem departe de linia frontului. Se opri. Și nici nu trimitem copii în luptă.

Elena ridică din umeri.

– E vorba doar de obișnuință. Privi în spate, către casă. Ești dezamăgit, nu-i așa? Te așteptai ca Chavez să fi venit deja.

– Am sperat.

– Poate că se îndreaptă încoace.

– Nu, informatorii mei mi-au spus că încă se află în Columbia.

– Atunci, poate te gîndești că te-am mințit.

– Nu. Făcu o pauză. Dar se poate să-i fi supraapreciat reacția lui Chavez la auzul plecării fiului său.

– În nici un caz. Va veni după Barry. E doar o chestiune de timp. Își strînse pumnii. Deși nici eu nu mă așteptam să dureze atît.

– Ești chiar atît de sigură că te va găsi?

– Bineînțeles. Are prea multe căi la dispoziție de a ajunge la oameni, ca să nu reușească. Droguri, bani... Mă va găsi.

– Atunci, înseamnă că ar trebui să fiu flatat de încrederea pe care mi-o acorzi privitor la protecția voastră, spuse el ironic.

– Avem nevoie de orice ajutor. E mai bine să te am pe tine și echipa DEA alături, decît să fiu singură. Balanța înclină mult prea tare în favoarea lui. Trebuie să pun capăt poveștii cu Chavez. Nu vreau să mai trăiesc așa, punîndu-l pe Barry la bătaie de parcă ar fi un miel de sacrificat.

– Eu aş spune că tu eşti cea de sacrificat. Tu ai răpit copilul. Vreau să spun, în ochii lui Chavez.

– Exact aşa vede el situaţia, motiv pentru care va veni cu siguranţă.

Forbes ezită.

– Nu ştiu cît timp vă mai pot asigura protecţia, în lipsa unor dovezi care să sprijine utilitatea ei.

Elena se crispă.

– Ai de gînd să mă laşi singură?

– Nu şi dacă îmi pot convinge superiorii că avem o şansă reală de a-l prinde pe Chavez.

– Însă te îndoieşti că vor fi de acord.

– Voi face tot ce-mi va sta în putinţă.

Ştiuse că aşa s-ar putea întîmpla, dar nu crezuse că va fi atît de curînd. Depăşeşte şocul. Gîndeşte-te la o modalitate de supravieţuire.

– Dar ne vei mai aduce actele false pentru Dominic, Barry şi mine?

Forbes ezită iarăşi.

– Sînt ofiţer federal, iar voi vă aflaţi în ţară ilegal.

– Şi înţelegerea poate cădea dacă Chavez nu răspunde provocării. Îşi ridică bărbia. Înţeleg.

Forbes o privi fix pentru o clipă şi apoi murmură o promisiune.

– Veţi obţine documentele de identitate. Dar să nu-mi spui unde intenţionaţi să mergeţi. Dădu să plece. Deocamdată însă, nu e cazul să ne punem problema asta. Încerc să fac rost de ceva mai mult timp. Vii înăuntru?

– Încă nu. Trebuie să-mi pun gîndurile în ordine.

– Da, cred că ai dreptate. Îmi pare rău.

– Forbes!

El privi înapoi, spre ea.

– Mulţumesc. Eşti un om bun. Nu voi uita că m-ai ajutat.

Forbes ridică din umeri.

– Îmi place puştiul. Nu vreau ca Chavez să pună mîna pe el.

– N-o va face.

Forbes zîmbi şi se îndreptă cu paşi mari spre casă.

Forbes era *într-adevăr* un om cumsecade care, probabil, îşi risca pielea pentru ea. Dacă şi aici, în SUA, birocraţia funcţiona ca în Columbia, atunci însemna că guvernul îl lega practic de mîini, chiar pedepsind orice iniţiativă. DEA n-o va ajuta. Dar, la naiba, nu avea nici un alt sprijin. Chavez deţinea controlul unei operaţiuni de mari proporţii şi oamenii nu se îngrămădeau să ajute o femeie pe care el o voia moartă.

Măcar acum era mult mai bine decît în urmă cu trei săptămîni. Era în Statele Unite şi, în curînd, urma să obţină un act de identitate fals. Nu se putea bizui pe ei ca să-l prindă pe Chavez, aşa că trebuia să fugă de el. Era singură, dar pentru ea singurătatea nu era o noutate.

Şi cu Dominic ce se va întîmpla? Îl adusese aici deoarece crezuse că va fi mult mai în siguranţă. Acum, el era la fel de vulnerabil ca ea. I-ar fi mai bine fără ea.

Dar dacă s-ar despărţi, atunci nu ar şti niciodată cu siguranţă dacă Chavez îl urmăreşte. O altă problemă.

Blestemat fie Chavez! Chiar dacă stătea cu mîinile în sîn, tot reuşise să dea naştere agoniei.

– Chavez este tot în tabăra sa. Familia Delgado îi întoarce vizita. Acum trei zile a dat o petrecere în cinstea fraţilor Grimm şi a soţiilor lor, spuse Manero. Gomez nu a fost prezent.

– Atunci unde naiba e? întrebă Galen.

– Nu se ştie nimic.

Nu se ştie nimic. Răspunsul reveni în mintea lui Galen, după ce închise telefonul.

Manero era priceput, iar sursele sale excelente. Dacă nici el nu putuse afla vreo informaţie despre Gomez, însemna că Gomez plănuia ceva, asigurîndu-se că nu suflă nimeni o vorbă.

Ce punea la cale? Unde era?

Terenul din apropiere era sigur. Urma încăperea destinată fermentării.

Bill Carbonari stătea în faţa intrării din spate, cînd Elena apăru după colţul casei.

– E în regulă, doamnă Kyler. Am verificat eu locul. Zîmbi. Dar ce tot spun? O veţi face dumneavoastră oricum.

– Nu vreau să te jignesc.

– Nu-i nici o problemă. Îi simţi privirea aţintită în ceafă, în timp ce păşea pe cărarea ce ducea la magazie. Carbonari părea să fie foarte ager şi era o prezenţă destul de plăcută. Simţea o oarecare iritare din partea celorlalţi trei agenţi. Presupunea că le rănea orgoliul, neavînd încredere în ei. Păşi pe coridorul dintre butoaiele uriaşe şi lumină cu lanterna dintr-o parte în alta a magaziei.

Nimic.

Nimic în afară de cilindrii de lemn şi sunetul paşilor ei.

Se opri brusc, cu privirea aţintită spre partea întunecată din spatele ultimului butoi. Zărise ceva cu coada ochiului. Strălucea uşor ceva. Metal.

Rahat. O scară de aluminiu.

Din prima noapte, cînd îl rugase pe Forbes să verifice

containerele, nu mai fusese nici o scară în încăpere. Acum era una, proptită de ultimul butoi.

Alergă înainte, lovi cu piciorul în scară şi o trînti la pămînt. Fugi spre uşă.

Din spate, se auzi un zgomot în interiorul butoiului.

Elena era deja afară, alergînd spre casă.

– Carbonari! Sună-l pe Forbes...

Carbonari era întins la pămînt, iar deasupra lui stătea un bărbat. Acesta se răsuci şi pară lovitura Elenei, direcţionată către cap.

– La naiba, încetează să tot încerci să mă omori. Sînt aici să te ajut!

Era Galen.

– Şi mă ajuţi omorîndu-l pe Carbonari?

– Tot ce ştiu e că, atunci cînd am apărut eu în peisaj, l-am văzut armîndu-şi puşca şi îndreptînd-o spre magazie, imediat după ce ai intrat tu acolo. Şi nu părea să caute vin.

– E cineva în butoi. Am doborît scara, dar vor...

– Repede. Adu copilul. O prinse de braţ şi o împinse către casă. Pun pariu că dintr-o clipă într-alta o să apară Gomez cu ajutoare.

– Gomez?

– Şi-a aşezat tabăra pe dealuri. Galen urca două trepte deodată. Am verificat toate hotelurile din împrejurimi şi în ultimele două zile am fost în recunoaştere. Am dat peste ei – ca să vezi surpriză! Unde-i Forbes?

– A doua uşă pe dreapta.

– Şi Dominic?

– E cu Barry.

– Atunci scoate-i din casă şi îndreptaţi-vă către podgorie.

Evită oricare dintre oamenii lui Forbes. Nu ştiu dacă mai este corupt şi altcineva în afară de Carbonari. Ascundeţi-vă după prima coastă a dealului şi aşteptaţi pînă vin.

– Ce-ai de gînd să faci?

Dar Galen plecase deja, dispăruse în camera lui Forbes.

Nu avea de gînd să îl urmeze. Trebuia să-i scoată din casă pe Barry şi Dominic.

– Galen, i-am promis Elenei că vor fi în siguranţă, spuse Forbes abătut.

– Elena va fi în siguranţă dacă ieşim de-aici înainte să apară Gomez.

– L-am verificat pe Carbonari. Am crezut că e cel mai bun dintre toţi. Ce naiba faci?

Galen dădea foc draperiilor de catifea.

– Avem nevoie de ceva care să-i distragă atenţia cînd apare. Du-te şi fă acelaşi lucru în bucătărie. Vreau să văd tot locul ăsta în flăcări.

– De ce?

– Ai vrea să dai faţă cu Chavez, dacă n-ai fi stare să-i salvezi copilul de la moarte? Gomez va fi nevoit să încerce să intre în casă şi să se asigure că Barry nu-i înăuntru.

Privi pe fereastră.

– Uite-i că vin... sînt la vreo cinci kilometri depărtare. Mişcă-te, Forbes.

– Mami, arde! şopti Barry, cu ochii aţintiţi asupra fermei. Casa e în flăcări.

– Sst, îţi explic mai tîrziu, puiule. Trebuie să nu faci nici un zgomot, da?

Unde era Galen?

Îi va mai acorda cîteva minute, dar apoi vor trebui să iasă de pe cîmp şi să se îndrepte spre şosea.

Nu, nu spre şosea. Vedea farurile unei maşini mergînd în grabă în direcţia casei.

Gomez.

– Haide, Forbes. Galen se îndreptă către uşă. E timpul să ieşim de-aici.

– Nu-mi pot lăsa agenţii. Pot fi răniţi şi în imposibilitate de a răspunde. Puse telefonul în buzunar. Am cerut întăriri de la San Francisco, dar nu au cum să vină la timp. Trebuie să văd ce e cu oamenii mei.

– Ascultă, de ce n-au venit în goană aici cînd au văzut casa în flăcări?

– Au trecut doar cîteva minute. Nu se poate să lucreze toţi pentru Chavez. Refuz să cred aşa ceva.

– Nu spun că sînt cumpăraţi de Chavez. Dar poate unul dintre ei este corupt şi este foarte uşor să iei oamenii prin surprindere dacă te ştiu lucrînd alături de ei zi de zi.

– Ştiu asta.

– Atunci hai să plecăm dracului de-aici. Sau vrei ca nenorocitul ăla să o prindă pe Elena?

Forbes ezită şi apoi se îndreptă spre uşa din spate.

– Să mergem.

– Bine. Mergem pe lîngă casă şi apoi o luăm către podgorie.

Din casă ieşea fum gros. Galen simţi ochii înţepîndu-l, în timp ce străbătea cu privirea zona şi apoi şoseaua.

Farurile se apropiau, dar încă mai aveau timp.

– Dacă nu ajung în cîteva minute, scoate-o pe Elena de-aici, spuse Forbes.

Galen se întoarse şi văzu că Forbes se oprise la colţul casei. La naiba!

– Nu fi idiot!

– Fumul mă va acoperi şi ştiu exact care le este poziţia. Trebuie să mă asigur. Nu-i las să-i găsească Gomez. Sînt responsabilitatea mea.

– Responsabilitatea ta este să rămîi în viaţă, spuse Galen dur. Nu fi nebun. Nu risca.

– Voi avea grijă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu e Chavez.

– Scoate-o pe Elena, strigă Forbes şi ţîşni după casă.

Galen începu să-l urmeze, dar apoi se opri, bolborosind o înjurătură. Nu avea timp.

Luminile farurilor erau din ce în ce mai vizibile. Erau prea aproape.

Galen începu să alerge către podgorie.

Auzi împuşcături. Veneau din spate.

Îşi încleştă pumnii pe lîngă corp.

Iisuse!

Rafala de împuşcături aproape că îi retezase capul lui Forbes.

Doamne sfinte!

Elena acoperi repede capul lui Barry cu braţele şi se uită la Dominic.

– A văzut? întrebă ea speriată.

– Nu cred. Dominic strînse din buze. Îmi doresc să nu fi văzut nici eu.

Elena îşi dorea acelaşi lucru. Îi venise rău.

– Să ieşim dracului de-aici. Dintr-o dată, se treziră cu Galen în spatele lor. Gomez va ieşi din casă dintr-un moment în altul şi nu va dura mult pînă vor începe să caute pe cîmp. Maşina mea este parcată după acel deal, între copaci.

– Forbes...

– Mişcaţi-vă!

Elena se mişca deja, aproape de pămînt şi împingîndu-l pe Barry înaintea ei.

Şi, totodată, încercînd să uite imaginea capului lui Forbes explodînd.

Galen nu mai vorbi decît după ce se urcară în maşină şi începu să conducă în josul şoselei ce ducea la autostradă.

– Cum se simte Barry?

– E speriat. Braţele i se strînseră în jurul băieţelului aflat în poală. Dar e foarte cuminte. Nu-i aşa, puiule? O să fie bine.

Barry nu scoase nici un cuvînt; se cuibări doar mai bine în braţele ei.

Doamne, cît spera să fi rostit adevărul! De la naştere, îl protejase de violenţa cu care trăise ea toată viaţa, iar acum, doar într-o singură noapte, avusese parte de această oroare.

– Unde mergem?

– În noaptea asta, vă duc în apartamentul unui prieten din oraş. Mă lasă să stau în el ori de cîte ori vin pe-aici. Vom lua o hotărîre după ce vom avea destul timp ca să gîndim clar.

– Forbes, şopti ea.

– Nu l-am putut opri. A vrut să se asigure că nu li se întîmplase nimic oamenilor săi.

Elena privi în jos, spre Barry. Părea să fie prea şocat ca să mai poată fi atent la ce vorbeau, dar continuă totuşi să şoptească.

– A fost unul dintre agenţii lui, Wilder. Nu i-am văzut pe ceilalţi, dar pe el l-am văzut ridicîndu-şi arma.

– Şi sînt sigur că va fi bine plătit pentru asta.

– Mie... îmi plăcea Forbes.

Galen strînse din buze.

– Şi mie.

– Deocamdată, nu sîntem urmăriţi, spuse Dominic de pe bancheta din spate, privind pe geam.

– Într-un minut, ieşim pe autostradă, îl linişti Galen pe părinte. Cred că acum sîntem în siguranţă.

Elena nu se simţea deloc în siguranţă. Îi era teamă pentru Barry şi Dominic şi da, îi era teamă chiar şi pentru ea. Ce fel de lume era aceea în care un om bun ca Forbes putea fi măcelărit de cei în care avea încredere? Dar de ce mă mai mir?, se gîndea ea obosită. Nu se deosebea cu nimic de lumea în care trăise pînă atunci.

Dar era altfel, totuşi. În ultimele săptămîni, începuse să creadă că ar putea avea o viaţă mai bună. Poate că încă nu era totul pierdut.

Îi era greu să reziste unei speranţe atît de puternice.

Apartamentul era situat la ultimul etaj şi avea vedere către golf. Era cel mai luxos loc pe care-l văzuse vreodată Elena. Camera de zi era excepţională: canapele de catifea bej, covoare de Burgundia şi ferestre largi, ce ocupau un întreg perete.

– Sînt cîteva dormitoare cu băi aferente. Galen arătă cu mîna spre aripa de sud. Ce-ar fi să te duci să găseşti un loc confortabil pentru voi trei, în timp ce eu fac nişte cafea?

Confortabil? Era ultimul cuvînt pe care l-ar fi folosit să descrie locul acesta, se gîndea ea epuizată. Barry o ţinea strîns de mînă şi privea cu ochi mari în jur. Trecuse prin multe, prea multe, în noaptea asta. Ca şi ceilalţi, de altfel.

– Mă întorc să vorbim după ce îl culc pe Barry.

– Aştept să te întorci. Locul acesta e cam mare, ce-i drept. Voi presăra firimituri de pîine ca să găseşti bucătăria.

– Te găsesc eu. Păşi de-a lungul holului. Hai, Barry. E vremea să mergi la culcare.

– E foarte ciudat locul acesta. Barry privea cu ochi mari, peste umăr, către peretele de sticlă. De-aici se poate vedea întreaga lume?

– Nu, doar oraşul şi golful.

– Galen este proprietarul oraşului?

– Nimeni nu este proprietarul oraşului. Sau poate că toată lumea este.

– Oh.

Barry nu mai scoase o vorbă, cît îl dezbrăcă Elena şi-l băgă în patul neobişnuit de mare, aflat într-una din camerele pentru oaspeţi. E mult prea tăcut, se gîndea ea îngrijorată. Se aşeză pe pat, lîngă el.

– Eşti bine?

Barry dădu din cap aprobator şi închise ochii.

Nu era bine.

– Barry, în seara asta s-au întîmplat lucruri urîte, dar acum sîntem în siguranţă. Nimic şi nimeni nu-ţi poate face vreun rău.

Ochii i se deschiseră.

– Cine a făcut asta, mami?

– Oameni răi.

– De ce?

– E greu de explicat. Oamenii răi fac lucruri rele.

– Ardea...

– Ştiu. Ce putea să spună, cînd Barry era aproape în stare de şoc? Dar acum sîntem în siguranţă.

– Eşti sigură?

– Sînt sigură. Îl sărută apăsat pe frunte. N-aş permite niciodată să ţi se întîmple ceva rău. Ştii asta, nu?

Băiatul nu răspunse imediat.

– Asta a fost o aventură, nu-i aşa?

– Cred că da, unii oameni ar numi-o astfel.

– Mie nu mi-a plăcut aventura asta, mami.

– Nici mie. Uneori, aventurile nu sînt distractive.

– N-am ştiut.

Simţea că o podidesc lacrimile. Barry deja învăţa lecţii de care ea sperase să nu aibă parte niciodată.

– Dar sînt şi aventuri minunate, să ştii.

– Da, cred că da. Barry se întoarse cu spatele şi închise ochii. Domnul Forbes nu a fost în casă cînd a luat foc, nu?

– Nu.

– Ce bine! Eram îngrijorat. E un om bun.

– Da, aşa este. Încearcă să adormi, iubitul meu.

– Aşa voi face. Nu vreau să mai stau treaz acum.

Fiindcă să stea treaz era mult mai înspăimîntător decît cufundarea în uitare, venită o dată cu somnul.

– Şi dimineaţă totul va fi luminos şi frumos şi toate aventurile vor fi vesele.

– Sper din tot sufletul...

Adormi cinci minute mai tîrziu şi Elena îl acoperi încet cu cearşaful şi se ridică în picioare.

Dominic aştepta pe hol.

– Stau cu el puţin. S-ar putea să se trezească. A avut o noapte grea.

– Ca şi tine, de altfel.

– Da, recunosc că nu i se întîmplă oricui ca în decurs de o lună să fie nevoit să plece din două case ce ard din temelii. Zîmbi. Du-te să vorbeşti cu Galen. Voi avea grijă de Barry.

– Întotdeauna ai avut. Ai făcut-o chiar mai bine decît mine. Poate că ar fi trebuit să...

– Du-te. O împinse uşor către hol. Trebuie să fii supărată din moment ce ai ajuns să vorbeşti despre cum ar trebui.

Elena răsuflă adînc. Avea dreptate. Nu avea timp de pierdut, privind înspre trecut, cînd acum trebuia să găsească o cale de supravieţuire pentru toţi.

– Veghează-l. S-ar putea să aibă coşmaruri. Mă întorc cît de repede pot.

5

Cum se simte băiatul? întrebă Galen, atunci cînd o văzu intrînd în bucătărie.

– Nu e bine deloc. Se aşeză la masa cu blat de granit. Dar nu a văzut cînd l-au omorît pe Forbes. Mi-era teamă de asta.

– A văzut lucruri care ar înspăimînta pe orice copil. Îi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză de partea cealaltă a mesei. Nu încerca să îndulceşti situaţia. Trebuie să fii onestă cu el.

– Are cinci ani, Galen.

– Iar tu vrei să-l protejezi. Dar s-ar putea să n-o poţi face. E mai bine să ştie că îi vei spune întotdeauna adevărul. Adevărul e important pentru copii.

– Iar tu eşti expert în aşa ceva? întrebă ea sarcastic.

– În majoritatea lucrurilor. Bea-ţi cafeaua.

Duse ceaşca la gură.

– De ce ai venit la podgorie în seara asta? Credeam că mergi la pescuit.

– Aşa credeam şi eu. Întotdeauna am avut probleme cînd a trebuit să renunţ la ceva. Iniţial, voiam doar să fiu cu ochii pe Chavez şi să văd dacă face vreo mişcare.

– De ce ai face aşa ceva?

Galen privi la cafeaua din mînă.

– Eu şi cu Ben Forbes ne cunoşteam de mult timp. Îmi plăcea. M-am gîndit că n-ar strica să văd ce se mai întîmplă. Apoi, cînd nu i-am mai dat de urmă lui Gomez, m-am hotărît să verific valea, ca nu cumva să fiţi urmăriţi.

– De ce?

– Am avut o presimţire. Cred în presimţiri.

Şi Elena credea.

– Şi atunci ai venit la noi, ca să ne avertizezi.

– Însă am ajuns acolo după ce lucrurile se puseseră în mişcare. Fără îndoială, Carbonari găsise deja o modalitate de a ascunde unii dintre oamenii lui Gomez în magazie şi n-a agreat ideea ca tu să-i stai în cale.

– Dacă n-ar fi lăsat scara de aluminiu proptită de butoi, n-aş fi suspectat nimic. A fost o prostie din partea lui să nu ascundă scara şi să o ridice la loc mai tîrziu.

– Mă întreb dacă magazia a luat foc. Galen mişcă din cap. Ar fi chiar plăcut să-i ştiu pe oamenii lui Gomez în containerul acela, prăjindu-se la foc mic.

– Ţi-ar face plăcere să-i omori?

– Oh, da. Privirea i se fixă pe chipul ei. Iar tu mă studiezi, îmi analizezi răspunsurile, încerci să-mi afli limitele. E incredibil de uimitor, după tot ce ţi s-a întîmplat în noaptea asta.

– O fac tocmai din cauza a ceea ce mi s-a întîmplat în noaptea asta. Îşi strînse mîna pe ceaşcă. Trebuie să găsesc o cale de a-i ţine dincolo de orice pericol pe Barry şi pe Dominic. Nici aici nu vor mai fi în siguranţă multă vreme.

– Nu e cazul să ai atîta desconsiderare faţă de locşorul lui Logan. Are măsuri de securitate de primă mînă. Miliardarii sînt ţinte principale pentru răpitori şi terorişti, iar el este foarte grijuliu cu familia sa. Apoi adăugă: Dar sînt de acord că apartamentele situate la ultimul etaj nu sînt cele mai bune case de siguranţă. Există o singură cale de ieşire şi asta e în jos.

– Dar ai putea aranja oricînd să ne ridice un elicopter.

– Aproape că ai zîmbit.

– Aşa ţi s-a părut?

– Da, dar acum ţi-a pierit surîsul. Se lăsă pe spate. Hai, spune-mi.

– Ce să-ţi spun?

– N-am de gînd să îţi uşurez situaţia. Deja ai fost o adevărată pacoste pentru mine. Vreau s-aud cuvintele.

Elena tăcu o clipă.

– Sînt singură. Am nevoie de ajutor.

– Poţi să apelezi la DEA.

– Forbes a încercat asta. Nu voi repeta greşeala. Făcu o

pauză. Am nevoie de ajutorul tău. Ai legături şi experienţă. L-ai putea proteja pe Barry... dacă ai vrea.

– Şi mie ce-mi iese din afacerea asta?

Elena îl privi în ochi.

– Orice doreşti. Spune-mi şi voi găsi o cale de a-ţi oferi ce doreşti.

O vreme, el nu spuse nimic, iar apoi...

Cum aş putea rezista unei astfel de oferte?

Galen era furios. Expresia feţei nu i se schimbase, iar tonul era la fel de zeflemitor ca întotdeauna, dar îi simţea furia.

– Nu trebuie să rezişti. Vrei să fii plătit, vei fi plătit. Fii rezonabil.

– Nu prea sînt, nu? Mă bucur că mi-ai atras atenţia.

– Deci, ce vrei în schimb?

– Mă hotărăsc mai tîrziu. Poate c-am să dau de vreun vechi duşman pe care să-l pui tu la pămînt pentru mine. N-ai avea nimic împotrivă s-o faci, nu?

– Ba da.

– Dar ai face-o.

– Nu s-ar ajunge la asta. Vei vrea să-l omori singur. Buzele i se strînseră. Ce vrei să ştii? Dacă aş putea s-o fac? Bineînţeles că da. Tata obişnuia să mă trimită să eliberez calea, înainte ca trupele să-şi mute tabăra.

– Să eliberezi calea?

– Să găsesc şi să ucid orice lunetist sau santinelă care ar fi stat la pîndă. M-a învăţat bine. Eram foarte pricepută la aşa ceva.

– Foarte frumos din partea lui. Se ridică în picioare. Ştii, nu cred că l-aş fi plăcut prea tare pe tatăl tău.

– L-am iubit.

– Cu-atît mai rău. Du-te la culcare. Am de dat cîteva telefoane.

– Ne vei ajuta?

– Am crezut că am stabilit deja aspectul ăsta. Da, vă voi ajuta. Am o fermă, în sudul Oregonului, care ar trebui să facă faţă în privinţa securităţii. Am ascuns documentele de proprietate şi, în cazul în care ar încerca cineva, i-ar fi extrem de dificil să afle că este a mea.

– Dar nu imposibil.

– Nimic nu e imposibil. Ne dă doar o şansă şi ceva timp să facem planuri. Am un om care ar putea să-mi spună cînd se apropie Chavez. O privi drept în ochi. Dar vei face absolut tot ce îţi voi spune eu să faci. Este singurul mod în care intru în joc.

– Asta dacă cred că ceea ce faci este bine pentru noi.

Galen clătină din cap.

Elena îşi muşcă buza de jos.

– Bine. Dacă nu faci vreo prostie.

– Îmi va fi greu, dar mă voi abţine. Făcu o pauză şi apoi adăugă: Şi îţi voi acorda o bonificaţie, drept recompensă pentru cooperare.

– O bonificaţie?

– Chavez. Îţi voi oferi capul lui Chavez pe tavă.

– De ce?

– M-a enervat. Acum cîţiva ani, mi-a ucis doi dintre oamenii mei şi nu mi-a plăcut deloc. Dar era vorba despre afaceri şi ei ştiau ce riscuri îşi asumă. Pe cînd cu Forbes am avut o relaţie mult mai... personală. Cred că i-a venit vremea lui Chavez.

– S-ar putea să fii dezamăgit. Chavez nu a venit după Barry, aşa cum mă aşteptam.

– Nu mă miră. Barry poate fi foarte important pentru Chavez, dar este deştept şi nu şi-ar risca gîtul, dacă i-l poate risca pe-al altuia. Însă Gomez a dat greş. Şi nu e în stilul lui Chavez să mai aibă încredere în altcineva. Cred că de data asta va veni el. Zîmbi sinistru. Şi Forbes ar fi dezamăgit: Chavez nu va supravieţui ca să spună totul celor de la DEA. Făcu o pauză. Nu că ar fi ajuns s-o facă.

Elena se încordă.

– Ce vrei să spui?

– L-ai fi ucis tu. Nu ţi-ai fi asumat riscul să-l vezi că scapă de închisoare prin mită. Şi nici nu i-ai fi lăsat să-l tîrască pe Barry prin tribunale, ca să ia parte la procese complicate. Răspunsul? L-ai fi omorît pe nenorocit.

– Nu i-ai spus lui Forbes că te aşteptai la asta din partea mea.

– De ce să mă amestec? N-am nici cea mai mică dorinţă ca Chavez să ajungă la bătrîneţe în vreo închisoare confortabilă. Se îndreptă spre uşă. Noapte bună. Nu-ţi fie teamă să mergi la culcare. Eşti în siguranţă aici. Sistemul de alarmă al lui Logan este extraordinar, iar eu voi fi treaz mai toată noaptea.

Elena îl privi cîteva clipe, apoi se ridică, merse la chiuvetă şi îşi spălă ceaşca. I se părea ciudat că, după toţi aceşti ani în care îşi purtase singură de grijă, acum îşi punea viaţa în mîinile altcuiva. Se simţea bizar şi puţin intimidată. Galen era prea receptiv, iar voinţa lui era la fel de aprigă ca a ei.

Dar el nu avea motivaţia ei. El nu îl avea pe Barry. Ea ar putea face orice, dacă aşa îl ţinea în siguranţă pe Barry, iar asta o făcea mai puternică decît Galen.

Va fi în stare să îi facă faţă.

*

– Forbes e mort, spuse Gomez.

– Şi fiul meu este la tine, spuse Chavez. Evident.

Gomez ezită.

– Îl vom avea în curînd. Am avut o mică problemă la podgorie.

Chavez îşi înăbuşi furia.

– Problemă?

– Trebuie că Elena a fost avertizată. Au dat foc locului şi deja plecaseră atunci cînd am ajuns noi.

– Cum de-a fost avertizată? Sau poate că ai fost atît de neîndemînatic, încît ţi-a dat cineva de urmă?

– Am fost atenţi. Mituisem doi membri din echipa DEA. Totul trebuia să meargă ca pe roate.

– Nu-mi spune mie cum trebuia să meargă. Unde este fiul meu? DEA îl mai are în custodie?

– Nu credem. Am păstrat legătura cu Carew, omul nostru din DEA, şi zice că agenţia nu are nici cea mai mică idee unde se află acum.

– La fel ca şi tine?

– Cred că ştiu cine i-a scos de-acolo, se grăbi Gomez să spună. L-am găsit pe Carmichael în Rio. Ne-a luat ceva timp, dar, în final, a vorbit. Sean Galen i-a scos din Columbia şi i-a dus la San Francisco. Dacă nu DEA a scos-o pe Elena din casa de siguranţă, atunci Galen trebuie să fie cel care a făcut-o.

– De ce? Mi se pare că şi un urangutan ar fi avut suficientă minte să-mi ia fiul, cu tine de faţă.

Tăcere.

– El este singura persoană pe care o cunoaşte Elena în ţara asta. E cel mai important fir de care-am dat.

– Atunci, urmați-l. Fă săpături pînă descoperi absolut tot despre Galen. Află unde i-a dus. Își coborî vocea, pînă ce ajunse mieroasă. Și nu mă mai suna ca să-mi spui că n-ai reușit, Gomez. Vreau să-mi raportezi totul în momentul în care ai dat de ei.

– S-ar putea să dureze ceva timp. Galen lucrează singur. Va fi greu de...

Chavez îi închise telefonul.

Ticălos jalnic, Gomez asta. Dar Chavez nu voia pretexte. Își voia fiul.

Și șansa de a o chinui pe Elena Kyler, pînă cînd îl va implora să o ucidă.

Trase adînc aer în piept și încercă să scape de furie. Încă două zile și va avea în buzunar familia Delgado, cu toate legăturile ei. Apoi va fi liber să-și încheie afacerea singur cu Elena. Trebuia să se fi gîndit mai bine și să nu-l lase pe Gomez să se ocupe de ea. El era singurul îndeajuns de puternic ca s-o învingă pe cățea. O mai făcuse o dată și n-avea nici o problemă să o repete.

Elena întinsă pe preș, cu ochii arzînd, îndreptați spre el.

Amintirea îi dădu un fior de plăcere, pe de o parte sexual, iar pe de alta, anticipînd triumful ce-l aștepta. Aproape se bucura că Gomez ratase. Uitase plăcerea extraordinară de a o face să i se supună. Nu se simțise niciodată mai puternic sau mai cuceritor, decît în acele ultime zile alături de ea. Ar fi bine să se distreze puțin cu Elena, înainte să-i smulgă inima din piept.

– E frumos. Elena privea către munții albaștri din depărtare. N-am văzut niciodată așa ceva. Este atît de... sălbatic.

– Și Columbia nu e? Galen se aplecă pe fereastră și formă codul de deschidere a porților electronice. Dar înțeleg ce vrei să spui. Ariditatea exercită o putere aparte.

– Nu e chiar arid, spuse Dominic. Doar puțin sterp. E ferma ta?

– Da. Galen conduse mașina dincolo de porți și acestea se închiseră în urma jeep-ului. Vin aici din cînd în cînd, să mă relaxez.

– Ai vite?

Galen dădu din cap dezaprobator.

– E prea mare responsabilitatea. Trebuie să ai grijă de vite. Sau să angajezi pe cineva să o facă în locul tău, și să îi pui să-ți raporteze. O adevărată cutie a Pandorei. Ar anula scopul inițial, acela de a veni aici pentru odihnă.

– Cînd ai venit aici ultima oară? întrebă Elena.

Galen se gîndi un timp.

– Acum trei luni... cred.

– Atunci înseamnă că nu simți prea des nevoia să te relaxezi.

Dădu din umeri.

– Mă plictisesc.

Elena îl măsură din ochi.

– Sînt sigură.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nimic. Privirea i se mută către casă. Locul acesta este imens.

– Nu mi-a plăcut niciodată s-o duc de azi pe mîine. Am făcut-o destul în copilărie.

– Unde se întîmpla asta?

– În Liverpool. Și alte locuri. Parcă mașina în fața verandei ce se întindea pe o bună bucată din casă. Mama a fost întotdeauna de părere că, dacă un loc era bun, atunci următorul avea să fie cu siguranță și mai bun. Ieși din mașină. Vino, Barry. Hai să-ți arăt hambarul. Are un pod pentru păstrat fînul, care cred că-ți va plăcea.

– Mai tîrziu, spuse Elena. Vreau întîi să arunc o privire. Nu se ştie niciodată ce fel de creaturi se pot ascunde în fînul acela.

– Este curat. Un bărbat îmbrăcat într-o pereche de blugi şi o cămaşă din dril ieşise din casă. Cînd a sunat Galen, am mers în oraş şi am cumpărat cîteva baloturi.

Elena încremeni.

– E-n regulă, o asigură Galen repede. El este Judd Morgan. E un fel de îngrijitor al locului. Este inofensiv.

Nu arăta deloc inofensiv. Părea să aibă cam treizeci şi cinci de ani, era înalt şi uscăţiv şi dădea impresia că avea rezistenţa unui catgut. Ochii de un albastru pal erau adînciţi în obrazul neted, cizelat şi dur. Foarte dur.

– Bună ziua, spuse Morgan. Presupun că eşti Elena Kyler. Băiatul va fi în siguranţă, am curăţat hambarul acum două săptămîni şi singurele dăunătoare sînt pisoii şi Mac, ciobănescul meu german. Este blînd.

– Un căţeluş? Lui Barry îi luciră ochii.

– Păi, nu e chiar căţeluş. Doar se poartă ca unul.

– El este Dominic Sanders, zise Galen solemn. A fost preot pe vremuri. L-am adus aici ca să îţi salveze sufletul.

– Îl las să exerseze pe tine. Eu reprezint o provocare mai mare. Morgan strînse mîna lui Dominic şi apoi îşi întoarse privirea la Galen. Ai vreo veste pentru mine de la Logan?

Galen clătină din cap.

– Nu încă.

– La dracu'! Se întoarse spre casă. Vă conduc în camere. Este un loc surprinzător de plăcut, avînd în vedere lipsa de bun-gust a lui Galen.

– Mami, pot să mă duc în hambar? întrebă Barry.

Elena nu putu rezista ardorii care i se citea pe faţă.

– Bine, puţin. Dar trebuie să faci o baie înainte de cină.

– Va avea destul timp. Galen îl luă de mînă şi se întoarseră cu faţa spre hambar. Vreau să pregătesc o masă specială pentru prima noastră noapte. Perfecţiunea nu se obţine fără efort.

– Da, şi nici modestia, murmură Morgan.

– Hai să mergem, Barry. Această denigrare a caracterului meu excelent, nu e pentru urechile tale.

Morgan îi conduse pe Elena şi pe Dominic în casă. Tavanul tip dom dădea camerei de zi un aer spaţios şi deschis, iar mobila tapisată, cu găitan, oferea o senzaţie contrastantă de confort.

– La etajul al doilea sînt cinci dormitoare şi patru băi, iar la primul camera de jocuri, biblioteca, bucătăria, sufrageria, camera de zi şi cîteva alte încăperi. Vreţi să vizitaţi tot locul sau să vedeţi doar dormitoarele în care veţi sta?

– Dormitoarele, spuse Elena.

Morgan aprobă din cap şi îi conduse la scară.

– Primul dormitor din dreapta are o mică încăpere secundară. M-am gîndit că vei dori să stai acolo cu băiatul.

Elena încuviinţă.

– E foarte bine.

Deschise uşa şi se dădu la o parte.

– Galen mi-a spus să vă iau tuturor haine, îndeajuns de multe, încît să vă ajungă pe parcursul şederii aici. Sînt deja puse în şifoniere şi scrinuri. Am fost nevoit să mă bazez pe ochiul lui Galen, aşa că dacă nu vă vin, daţi vina pe el. Arătă apoi cu mîna spre o uşă de partea cealaltă a holului.

– Camera dumneavoastră, domnule Sanders. Dacă aveţi vreo întrebare sau problemă, vă rog să-mi spuneţi. Ne vedem la cină. Se întoarse şi-i lăsă singuri.

– Interesant om. Dominic îl urmărea cu privirea. Şi interesant contrastul dintre el şi Galen.

Ca o dală din granit alături de o oglindă strălucitoare, se gîndi Elena. Fiecare dintre cele două te poate răni în anumite condiţii.

– Nu-mi place că Galen nu ne-a spus de Morgan.

– N-ai fi fost de acord să aibă pe cineva necunoscut ţie aici. Poate că s-a gîndit că te-ai linişti, dacă l-ai vedea mai întîi.

Liniştită nu era un cuvînt pe care l-ar fi folosit cu referire la Judd Morgan.

– Este evident că îl lasă să conducă treburile pe-aici. El poate avea încredere în Morgan, dar eu nu am nici un motiv s-o fac.

– Deocamdată, Galen nu s-a înşelat în nici o privinţă. Dă-i o şansă. Dominic traversă holul şi deschise uşa dormitorului său. Ştii, mie îmi place locul acesta. Îmi aduce aminte de casa noastră.

Atîta doar că era de zece ori mai mare. Dar ştia ce voise să spună. Avea o simplitate a designului şi o senzaţie de confort care-ţi creau impresia că eşti acasă. Şi ei îi plăcea. Mult mai mult decît apartamentul luxos al lui Logan, unde petrecuseră noaptea trecută.

– Este foarte drăguţ aici.

Elena închise uşa şi se duse la fereastră. De-aici putea vedea hambarul mare, care arăta la fel de curat şi de îngrijit ca restul proprietăţii. Un hambar, animale de companie şi destul spaţiu de joacă pentru un copil. Şederea lor aici s-ar putea să nu fie chiar aşa de neplăcută.

Privirea i se deplasă către împrejurimi. De-aici putea vedea la zeci de kilometri depărtare. Oare acesta era motivul pentru care Galen cumpărase proprietatea? Forbes îi dăduse impresia

că trecutul lui Galen fusese, în cel mai bun caz, unul umbros şi că era extrem de prevăzător. Atît de prevăzător încît, chiar şi atunci cînd venea să se relaxeze, trebuia să ştie ce avea în faţă.

Doamne, oare îi era milă de el? Era bine pentru ea şi Barry că viaţa îl determinase pe Galen să ridice acest refugiu. Nu trebuia să încerce să privească dincolo de acest adevăr.

O oră mai tîrziu, Barry veni alergînd în casă.

– Mamă!

– Sînt aici. Elena apăru în capul scărilor. Te-ai distrat? Se vedea bine că asta făcuse. Din păr îi ieşea un pai şi faţa îi strălucea. Cîţi pisoi sînt?

– Trei. Alergă pe scări. Dar cîinele... Mac. S-a rostogolit pe spate şi m-a lăsat să-l scarpin pe burtică.

– Vai, ce onoare! Surîse şi-l îmbrăţişă. Se pare că şi tu te-ai rostogolit de cîteva ori.

– Galen şi cu mine ne-am bătut cu paie şi m-a aruncat pe căpiţă. Dar atunci nu m-am mai putut lupta fiindcă rîdeam. A zis că pregăteşte raţă cu portocale la cină şi că l-aş putea ajuta. Eu n-am mîncat niciodată aşa ceva. Tu?

– Nici eu.

– Trebuie să mă grăbesc. Unde este baia? Mi-a zis că, pînă nu fac baie, n-am voie să ating nimic din bucătărie.

Îi făcu semn spre apartament.

– Acolo. Îl urmă în dormitor şi îi arătă baia cu mîna. Îţi aduc nişte haine curate din camera ta. E dincolo de uşa aceea. Camerele noastre sînt învecinate.

– Bine. După ton, Barry părea neatent. Trebuie să mă spăl pe cap. Galen mi-a spus că dacă vede un singur pai, nu mai am ce căuta în bucătărie. Vrei să mă ajuţi?

– Bineînţeles că da. Fiecare cuvinţel pe care-l mai scoase avea legătură cu Galen. Mă asigur eu să treci de inspecţie. Îţi place de Galen?

– Cum să nu. El face lucrurile... altfel.

Voia să spună captivant. De ce să nu creadă că Galen era un fel de magician? Zburase cu el prin aer şi apoi fusese aruncat în vîrful unui oraş mare. Acum, Galen îi dăduse lui Barry lucrurile la care visează orice băiat: un cîine, pisici şi un hambar.

Barry o privea fix, încurcat.

– Şi ţie-ţi place, nu?

Cu un singur cuvînt l-ar fi putut întoarce împotriva lui Galen. Afecţiunea pe care începea să o aibă pentru el putea fi periculoasă. Galen putea să fie un fel de magician, dar după toată prestidigitaţia şi trucurile minunate, putea să dispară şi să-l lase pe Barry singur şi pierdut. Dar cum putea să rostească acel cuvînt, cînd Galen făcuse singur să dispară teama şi nesiguranţa pe care le simţise în Barry de cînd luase foc casa din podgorie? La naiba, îi era datoare.

– De ce să nu-mi placă? întrebă ea încet. La urma urmei, te va învăţa să-mi pregăteşti o masă specială.

– Hai, băiete, e vremea să mergi la culcare. Dominic se ridică de la masă. O să-ţi pice faţa în budinca de ciocolată dacă mai picoteşti mult.

– Sînt obosit... Barry se ridică şi el, căscînd. Eu am amestecat ciocolata, să ştii.

– Ni s-a atras atenţia, spuse Dominic. De cîteva ori. Se întoarse către Galen. A fost o masă excelentă. N-am mîncat niciodată ceva mai bun. Nici măcar în cele mai renumite restaurante din Miami.

– Bineînţeles că nu. V-am spus că sînt un adevărat maestru.

Judd Morgan rîse zgomotos.

– Spaţiul devine prea strîmt aici. Am nevoie de aer.

– Şi mă laşi să spăl singur vasele?

– Te ajut eu, spuse Barry.

Galen dădu din cap.

– Eu sînt adeptul muncii profesioniste. Tu ţi-ai făcut partea. Te-am programat să participi la omleta de mîine dimineaţă.

Barry căscă din nou.

– Bine.

– Hai să mergem, spuse Dominic. Mai ai puţin şi adormi şi deja eşti prea mare ca să te mai car în braţe pe scări.

Elena îi urmări cu privirea, pînă ce ieşiră din cameră, apoi se ridică în picioare.

– Spăl eu vasele.

Morgan îşi clătină capul dezaprobator.

– Este treaba mea. Galen găteşte, iar eu curăţ după el. Începu să strîngă vasele. Deşi, dacă nu ar avea o excelentă maşină de spălat vase, te-aş lăsa să le speli tu.

– Atunci te ajut, continuă Elena.

– Nu, n-o vei face. Îmi place să lucrez singur. Duse vasele în bucătărie.

– Să ştii că nu te respinge. Spune adevărul. Îi place să facă totul singur, spuse Galen în timp ce se ridică. De-asta îi place să stea aici la fermă. Nu-ţi poţi imagina o existenţă mai solitară ca a lui. Cred că ţine de temperamentul său artistic.

– Este artist?

Galen încuviinţă din cap.

– În bibliotecă se află o pictură în ulei realizată de el, şi este de-a dreptul uluitoare.

– N-aş fi ghicit niciodată.

– Ei bine, te asigur că, după felul în care arată, nici nu ai cum să-ţi dai seama. Cu ce crezi că se ocupă?

– Nu ştiu. Poate că face acelaşi lucru ca tine.

Galen surîse.

– Eşti pe-aproape. Dar Judd a fost mult mai specializat.

– Păreţi să vă înţelegeţi foarte bine.

– Ne înţelegem reciproc. În multe feluri, sîntem extrem de asemănători.

Elena dădu din cap.

– Nu semănaţi deloc.

– Nu crezi că sînt genul solitar, artistic?

– Nu ştiu ce gen de persoană eşti. Îl studie. Expresia lui Galen era puţin zeflemitoare, dar ochii săi negri străluceau. Tu ştii?

– Ştiu exact cine sînt. Doar că nu-mi place să vorbesc despre asta cu toată lumea. Vrei să vezi pictura făcută de Judd? Sau poate că deja ai aruncat o privire în jur.

– Nu, am fost doar sus. Îl urmă afară din cameră. Locul acesta este deosebit. M-aş fi aşteptat să vii mai des aici.

– Nu pot sta locului prea mult timp. Deschise o uşă decorată. Aceasta este biblioteca. Este singura încăpere pe care Judd o apreciază total.

Cărţi. Peste tot cărţi.

– Şi mie îmi place. Elena intră în cameră şi mîngîie uşor cotorul din piele al unei cărţi aflate pe raft, aproape de ea. E imposibil să nu-ţi placă o încăpere cu atîtea cărţi.

– Îţi place să citeşti?

– Ador să citesc. Se plimbă prin cameră, uitîndu-se la titlurile

cărţilor. Găseai acolo orice, de la literatură clasică la manuale practice. În copilărie, nu am avut acces la televizor sau la cinema, dar de-a lungul anilor, tatăl meu a reuşit să-mi aducă mii de cărţi broşate. Nici nu-mi trebuia mai mult.

– Nu de asta aveai nevoie!... Spune-mi, funcţionai după un sistem de răsplată? Împuşcai un lunetist şi, în schimb, puteai citi o carte?

Elena tresări.

– Nu înţelegi. Tatăl meu nu a fost un monstru fără inimă. A venit în Columbia ca mercenar, alături de rebeli şi a rămas ca patriot. A întîlnit-o pe mama şi a învăţat să o iubească pe ea şi ţara ei. Voia să schimbe lucrurile. Credea în ceea ce făcea.

– Dar tu? Tu credeai în ce făcea tatăl tău?

– Eu am crezut în el.

– Ai fi de acord ca fiul tău să înveţe lucrurile pe care le-ai învăţat tu de la tatăl tău?

Elena nu răspunse imediat.

– Tatăl meu a făcut tot ce i-a stat în putinţă. După ce mama a fost ucisă de trupele guvernamentale, a devenit obsedat de cauză. Apărarea lor merita orice sacrificiu. Nu putea renunţa la ea şi trebuia să ne crească pe mine şi pe Luis. A vrut să ne ţină alături de el.

– Unde este Luis acum?

Îşi luă privirea de la el.

– Este tot cu rebelii.

– Înţeleg că nu sînteţi apropiaţi.

– Nu. Atinse o altă copertă. *Macbeth*. Îţi place Shakespeare?

– Cultura? Să-mi placă mie cultura? Am cumpărat întreaga colecţie de la licitaţie.

– Într-adevăr?

– De ce te miră?

Elena se crispă, ca şi cum realizase brusc ceva.

– Mă uimeşte doar că ţi se pare necesar să mă minţi.

– De ce crezi că te mint?

– Vrei să spui că nu o faci?

Galen tăcu o clipă.

– Este adevărat, am cumpărat biblioteca la o licitaţie. Însă înainte să licitez, am examinat fiecare carte de pe rafturile acestea. Da, îmi place Shakespeare. A înţeles foarte bine natura umană. Eşti mulţumită acum?

– Nu, fiindcă eu cred că m-ai minţit ca să nu mă simt eu stînjenită. Nu trebuie să-ţi fie milă de mine. Am avut o viaţă dură şi nu am primit o educaţie obişnuită, însă nu îmi este ruşine de cine sînt, de cine a fost tatăl meu sau de ceea ce am fost nevoită să fac ca să supravieţuiesc. M-aş pune oricînd...

– Sst. Îi puse degetul pe buze. Nu te compătimesc. Nu sînt chiar atît de prost. Probabil că eşti mult mai bine educată decît aş putea fi eu vreodată. Am fost dat afară din mai multe şcoli decît poţi număra tu pe degetele de la cele două mîini. Nici măcar n-am deschis o carte pînă la vîrsta de cincisprezece ani. Am fost cel mai ignorant huligan de pe faţa pămîntului. Dacă n-am fost sincer, atunci a fost din cauza măştii pe care mi-am construit-o.

Elena întoarse capul ca să evite atingerea mîinii sale. Atingerea lui era caldă şi tare şi îşi simţea buzele... Inspiră adînc şi făcu un pas înapoi.

– De ce? Nu-ţi pasă ce cred despre tine.

– Se pare că-mi pasă. Ce surpriză! Îi făcu semn din cap către peretele din spatele ei.

– Aceea este pictura lui Judd.

Elena se întoarse şi se simţi uşurată că schimbase subiectul. Nu-i plăcea ce simţea. Tensiunea sexuală apăruse, fără să ştie de unde, şi voia să o stingă.

Pictura. Priveşte pictura.

Era un mic peisaj cu dealurile din preajma fermei. Însă talentul şi forţa transmisă nu erau mici. Efectul era asemănător unei străfulgerări.

– Este minunat.

– Îmi aduce aminte de un tablou de-al lui El Greco. Dar nu i-am spus lui Judd, fiindcă s-ar simţi ofensat.

Elena îşi aminti ce-i spusese Morgan după cină.

– Pentru că îi place să facă totul singur. Şi în felul său propriu.

Galen clătină din cap.

– Tuturor ne place să fim consideraţi unici. Iar el este unic, bineînţeles.

Elena încuviinţă.

– Va avea vreo prezentare?

– Nu prea curînd. S-a concentrat asupra picturilor doar de cînd a sosit aici şi trebuie să-şi creeze un portofoliu. În plus, deocamdată trebuie să se ţină deoparte de luminile rampei.

– De ce?

– Vrea să rămînă în viaţă.

– Oh... înţeleg.

Galen zîmbi.

– Cîtă diplomaţie! Nu ai cum să înţelegi. Judd aplica „sancţiuni" pentru CIA. Era extraordinar de bun şi l-au ales să elimine un general din cadrul guvernului nord-coreean. Din nefericire, ulterior, superiorii săi au decis că fusese o greşeală

şi, pentru păstrarea relaţiilor diplomatice, să le servească pe tavă coreenilor capul omului care îndeplinise misiunea.

– Aşa că se ascunde?

– Doar pînă cînd prietenul meu Logan reuşeşte să tragă nişte sfori la Washington ca să mai calmeze lucrurile. O privi. Dar nu este cazul să-ţi faci griji că va fi în preajma lui Barry. Nu-i va face nici un rău.

– Nu sînt îngrijorată. Cred că, de-acum, ar trebui să fiu în stare să recunosc caracterul oamenilor destul de bine. Ocupaţia unui om nu reprezintă neapărat esenţa sa.

– Şi viceversa.

– Dar nu-ţi asumi anumite riscuri ajutîndu-l?

Galen ridică din umeri.

– Întotdeauna mi-a plăcut Judd. O apucă de cot. Hai să-ţi arăt restul casei. Camera de jocuri e destul de amuzantă. Presupun că nu joci biliard.

– Nu, nu joc.

– Nici nu mă aşteptam. Nu se găsesc chiar atîtea mese de biliard în junglă. Mîine începem lecţiile. Sînt un profesor de-a dreptul fantastic.

– Există vreun lucru la care să nu te pricepi de minune?

– Nu-mi vine nimic în minte. Deschise o altă uşă. Asta îţi va plăcea. Este chiar lîngă... Ce s-a întîmplat?

Era o sală de sport. Pereţi acoperiţi cu oglinzi şi echipamente de metal.

Şi preşul întins pe podea.

– Eşti albă ca varul. Ce naiba s-a întîmplat?

Preşul.

– Nimic. Elena îşi umezi buzele... Încetează să mai tremuri.

Ai fost luată prin surprindere. Trase adînc aer în piept. Sînt... obosită. Trebuie să merg la culcare.

– Nu pînă ce nu-mi spui ce naiba... Se opri, văzîndu-i expresia, şi spuse aspru: Pentru numele lui Dumnezeu, ieşi o dată de aici!

– Aşa voi face. Alergă din cameră, sus pe scări. De-abia ajunse în baie, că vărsă. Ce prostie, să fie atît de slabă! După ce trecuse prin atîtea, simpla vedere a acelei săli blestemate o transforma într-o plîngăcioasă. Era din cauza şocului. Nu mai intrase într-o sală de sport de şase ani de zile. Nu-şi dăduse seama că toate acele amintiri o vor năpădi.

Preşul...

Simţi sudoarea curgîndu-i pe tîmple.

Iisuse Hristoase!

Preşul.

6

Elena apucă strîns balustrada şi începu să coboare scările. Casa era în întuneric, însă lumina lunii pătrundea îndeajuns ca să întrezărească forma mobilierului din camera de zi.

Ca şi holul ce ducea în sala de sport.

Putea s-o facă.

Răbdare.

Ajunse în capul scărilor şi se opri un moment, simţindu-şi muşchii abdomenului vibrînd.

Nu te mai gîndi. Fă-o pur şi simplu.

Dar trebuia să se gîndească la asta, trebuia. Dacă-şi stăpînea gîndurile, îl lăsa să cîştige.

Se mişcă încet pe hol.

Preşul.

Îl vedea cu ochii minţii. Şi pe Chavez deasupra ei.

Nu.

Se sprijini de perete şi răsuflă adînc. Inima îi bătea puternic, dureros. Fă-o odată. Doar cîţiva paşi şi ajungea la uşă.

Era acolo. Căută cu mîna clanţa şi deschise uşa. Intră. Priveşte-l.

Preşul.

Înaintă şi păşi pe el. Nu însemna absolut nimic. Era doar o bucată de cîrpă căptuşită. Nu însemna nimic.

Aşa că putea să plece. Nu era nevoită să stea aici.

Dar, dacă nu însemna nimic, de ce tremura ca atunci cînd avusese malarie? De ce îi curgeau lacrimi pe obraji?

Fugi. Uită. Nu era nevoită să facă asta.

Ba da, trebuia. Dacă fugea, îl lăsa să cîştige.

Să stea pînă îi trece durerea. Era tot ce simţea nevoia să facă.

Păşi înapoi cu spatele, pînă ce simţi oglinda rece de pe perete atingîndu-i trupul. Se lăsă în jos, la podea.

Priveşte-l. Aminteşte-ţi. Chavez te poate răni doar dacă îi permiţi.

Doamne Dumnezeule, cît îşi dorea să se poată opri din tremurat.

– Haide, spuse Galen tăios. Hai afară de-aici.

Elena ridică privirea şi îl văzu stînd în picioare, în faţa ei.

Galen îi întinse mîna.

– Nu ştiu ce naiba faci aici, dar n-am de gînd să stau şi să te privesc.

Elena dădu din cap şi îşi încolăci braţele în jurul corpului. Doamne, cît era de rece!

– Pleacă.

– Stai aici de mai bine de-o oră şi m-am săturat să tot fiu răbdător şi înţelegător. N-am de gînd să mai aştept.

– Nu am nevoie să... mă înţelegi. Nu te priveşte. Pleacă.

– Este casa mea şi, atît timp cît eşti aici, mă priveşte ce faci. Eu fac regulile, îţi aduci aminte? Acum hai, ieşim de-aici.

– Trebuie să... stau... aici.

O privi îndelung o clipă.

– Rahat. Veni lîngă ea şi se sprijini de oglindă. Bine, atunci stăm amîndoi.

Elena dădu din cap.

– Singură. Trebuie s-o fac singură.

– Prostii! Îi întinse batista. Încetează cu plînsul, da?

– Dar nu...

– Taci din gură. Am avut o noapte grea. Nu ştiu ce se întîmplă cu tine, dar nu-mi place. Şi nu-mi place să mă simt aşa. Vreau să mă duc la culcare şi să uit de tine.

– Fă-o.

– Nu pot. Dacă aş fi putut, crezi că aş mai fi stat aici, în întuneric, în miez de noapte?

– Pleacă.

– Nu plec nicăieri. Dacă e vorba de un lucru pe care trebuie să-l faci singură, atunci va trebui să-l faci altădată. Aşa că încetează să comunici cu preşul ăsta blestemat şi hai să bem o cafea.

– Nu comun..., simţi furia punînd stăpînire pe ea. Vorbeşti de parcă aş fi o nebună.

– Nebună? Dacă ai vreo obsesie ciudată pentru preşuri, Doamne fereşte, n-am nimic împotrivă.

– Nu înţelegi... Se forţă să se ridice. Eşti un cretin. Se îndreptă spre uşă. Lasă-mă în pace, Galen.

De-abia după ce ieşi pe hol, simţi că în locul furiei o pătrunse o uşurare ce-o lăsă fără vlagă. Căută orbeşte peretele.

– Uşurel. Galen îşi puse braţul în jurul ei, susţinînd-o, conducînd-o în bucătărie. Nu te împotrivi. S-ar putea să mă răneşti.

– Cretinule. Elena tremura încă şi se simţea fragilă ca un pisoiaş. Ştiau amîndoi foarte bine că nu era în stare să facă rău nici măcar unui gîndac.

– Îmi tot spui asta. O aşeză pe un scaun la masă şi aprinse lumina. Nu este foarte politicos din partea ta. Dacă o ţii tot aşa, cînd o să cazi de pe scaun, nu te mai ridic de la podea. Stai aici. Îţi aduc o cuvertură de pe canapea.

Ar trebui să se ridice şi să plece. Imediat. De îndată ce-şi recăpăta puterile.

Galen se întoarse şi o înveli cu o pătură miţoasă.

– E mai bine? Se întoarse. Nu trebuie să recunoşti. La urma urmei, m-am amestecat în treburile tale. Îţi aduc imediat o ceaşcă de cafea. E deja făcută.

Cuvertura era caldă şi moale şi senzaţia de gheaţă începea să cedeze.

– E... bine.

– Mă gîndeam eu.

Îl privi turnînd cafeaua aburindă în două ceşti.

– Cum de e cafea făcută?

– Eram în camera de zi, cînd ai coborît. Nu arătai bine deloc. M-am gîndit că ţi-ar prinde bine o cafea. Aduse ceştile la masă. Nu mi-am dat seama că aveai de gînd să-ţi stabileşti tabăra acolo.

– Trebuia să mă fi lăsat în pace.

– Erai chinuită. Am o problemă cu asta. Se aşeză în faţa ei. Încă eşti chinuită.

– *Nu* sînt chinuită. Nu-l voi lăsa să mă rănească din nou.

– Bine, bine. Bea-ţi cafeaua.

Elena ştia că nu era în stare să ţină ceaşca fără să-i tremure mîna.

– Mai stau puţin.

– Cum vrei. Se uită la ceaşca lui. Presupun că nu vrei să-mi spui ce se întîmplă cu tine.

– Nu.

– Preşul acela te deranjează. Am putea să-l scoatem afară şi să-i dăm foc. Vin eu cu chibriturile.

Elena refuză, mişcîndu-şi capul.

– Aş putea să-l rog pe Judd să deseneze un cerc şi să-l folosim pe post de ţintă. I-ai face un bine. Se prea poate să-şi fi pierdut exerciţiul.

Elena se uită la el cu o privire plină de exasperare dar, apoi, un surîs îi înflori pe buze.

– Cretinule.

– Bun, văd că ţi-ai revenit. Bea-ţi cafeaua.

Avea dreptate. Mîna nu-i mai tremura. Cafeaua era fierbinte, tare şi îi dădea o senzaţie plăcută. Aşeză apoi ceaşca la loc şi se lăsă pe spătarul scaunului.

– De ce stăteai acolo, în întuneric?

– Ai fugit. Erai speriată. Ştiam însă că nu-ţi vei permite să laşi frica să te stăpînească şi să rămîi în camera ta.

– Şi ai fost curios?

– S-ar putea spune şi-aşa.

Dar nu era adevărul. Ştia că o aşteptase fiindcă voia să o ajute. Şi o ajutase. O scăpase din ghearele agoniei, cu frivolitate chiar, făcînd haz de necaz. O înfuriase, iar furia o eliberase.

Să fi ştiut el ce făcea pentru ea?

Probabil. Era inteligent şi receptiv şi ştia cum să manipuleze situaţiile şi oamenii. Şi alesese să manipuleze această situaţie ca să încerce să o ajute.

Galen îi studia expresia feţei.

– N-ai de gînd să începi să te zbîrleşti iar, nu?

– Nu.

– Am auzit că uneori ajută dacă vorbeşti cu cineva.

– Da?

– Promit să nu te şantajez.

– Nici n-ai putea. A contat doar pentru mine.

– Nu şi pentru Dominic?

– Nu i-am spus niciodată. L-ar fi rănit.

– Atunci, poate de-asta ai reacţionat aşa. Poate dacă spui ce ai pe suflet... N-o să mor din asta. Nu că ţi-ar păsa. Ridică din umeri. E doar o sugestie.

Ar putea să aibă dreptate. Ar face orice ca să nu se mai rupă în bucăţele data viitoare cînd va intra în sala de sport.

– Te-ai plictisi.

– Dar, dar s-ar putea să mă scutească să-mi mai petrec nopţile aşteptînd să-ţi termini tu rendez-vous-ul cu preşul acela blestemat. Te vei duce înapoi, nu-i aşa?

Mîinile i se încleştară pe ceaşcă.

– Nu pot să-l las să învingă. Nu pot să-l las să îmi inspire teamă.

– Chavez?

Nu răspunse imediat.

– Nu credeam că mă va afecta atît de tare. Am crezut că lăsasem totul în urmă.

– Ai avut o relaţie cu Chavez?

– Relaţie? Gura i se strîmbă. Chavez nu ştie să aibă o relaţie cu o femeie. Şi-a ales soţia ca să-i fie o sclavă supusă şi să-i poarte copiii. Amanta e la fel, atît doar că am auzit că este foarte talentată, sexual vorbind.

– Şi tu?

– Mă găsea deosebită. La început, a fost amuzat, iar apoi nu s-a mai amuzat deloc. Se opri. Ce naiba. Să-i spună totul. Nu-i era ruşine. De ce să ascundă ce se întîmplase?

– Aveam nouăsprezece ani şi situaţia grupului de rebeli, căruia mă alăturasem, se schimbase. Începuseră să primească bani de la Chavez pentru finanţarea cauzei şi, în schimb, îi ofereau protecţie. El distribuia droguri soldaţilor, cîştigînd influenţă, folosindu-ne ca pe nişte marionete. Uram situaţia. Tatăl meu murise cu un an în urmă şi mă gîndeam să o rup cu grupul şi să părăsesc Columbia. Dar am aşteptat prea mult. Eram foarte bună în ceea ce făceam şi eram respectată. Chavez a auzit despre mine şi s-a gîndit că ar fi interesant să îşi ducă o femeie pe micul său teren de joacă.

– Teren de joacă?

– Lui Chavez îi place să se considere un cuceritor. În adolescenţă, a făcut parte dintr-un grup paramilitar. A fost un

soldat bun, se pricepea excelent la arme, şi era foarte puternic. I-a plăcut. Îl atrăgea foarte tare ideea de a fi o maşină de ucis. Dar banii nu erau pe măsură, aşa că a părăsit armata pentru comerţul cu droguri. Voia să obţină tot ce era mai bun din ambele lumi. Îşi umezi buzele. Acum se menţine în formă într-o sală de sport pe care şi-a ridicat-o pe proprietatea lui de pe coline. Este o sală bine dotată, unde găseşti absolut orice aparat de întreţinere. Însă o maşină, oricît de bună e, nu se compară cu omul. Avea nevoie de luptă ca să se simtă provocat. Aşa că a început să invite, sau chiar a obligat sau plătit membri din diferite grupuri rebele să vină şi să se antreneze cu el. Nu avea nici cea mai mică remuşcare, tratînd cu bestialitate majoritatea luptătorilor pe care îi plătea să vină la sală şi să-l ţină pe el în formă.

– Şi ce se întîmpla cu cei pe care nu îi putea învinge?

– Îi păstra acolo pînă îi înfrîngea. Majoritatea au murit. Dar, pe de altă parte, nici dintre ceilalţi nu au supravieţuit prea mulţi. Îi plăcea la nebunie să lupte pînă la moarte. Spunea că nimic nu se compară cu gîndul că deţii o asemenea putere asupra unei fiinţe umane.

– Te-a luat şi pe tine în această sală de sport?

– Să mă ia el? I-am fost adusă de proprii mei oameni. În schimbul meu, au primit o cantitate considerabilă de cocaină.

– Drăguţ, n-am ce zice.

– Am stat acolo trei săptămîni. Elena începea să tremure iarăşi. Să termine cît mai repede. M-a găsit... o adevărată provocare. În fiecare noapte venea în sală şi se lupta cu mine – luptă fără arme. Karate, judo, lupte de stradă... nu conta cît de murdară era lupta. Orice îi făcea plăcere. Singura regulă era cea privitoare la durata sesiunilor. Două ore. Dacă mă punea la

pămînt, cîştiga lupta. N-am vrut să-l las s-o facă. Nu putea să mă bată. Nu puteam să-l las să învingă. Respiră adînc. Dar exista o modalitate prin care să se simtă atotputernic. La urma urmei, eram femeie. De fiecare dată cînd rămîneam în picioare la sfîrşitul celor două ore, ordona să fiu legată şi mă viola.

– Nemernicul!

– Exact asta este. Trebuia să învingă. Se opri. Nu ceda. Să spună totul şi să meargă mai departe. Se apropia de final. A fost... hidos. La început, am fost prea şocată ca să mai pot gîndi. Apoi am încercat să mă prefac că cedam şi că mă avea în totalitate. Cred că am făcut-o prea devreme. Ştia că mă prefăceam. A adus un băiat – nu avea mai mult de paisprezece ani – şi s-a luptat cu el în faţa mea. L-a ucis. Mi-a spus că, de fiecare dată cînd voi mai încerca să-l păcălesc, va face acelaşi lucru. Înghiţi cu greutate. Of, Doamne, ştiam că voi muri dacă nu ies de acolo. Ar fi fost victoria finală pentru Chavez. Se opri. Dar am lăsat lucrurile să continue şi am încercat să fiu răbdătoare. Am luat-o uşor, foarte uşor. Treptat, luptele noastre au devenit tot mai dese şi el era sigur că în scurt timp va triumfa. M-am supus chiar fiecărei pofte sexuale. Şi a început să mă creadă.

– Periculos.

– Apoi, într-o noapte, l-am lăsat să învingă. Trebuia s-o fac. Era singura modalitate de a-l dezarma. Nu-i voi uita niciodată expresia... ştiam că în lupta următoare nu se va mulţumi doar să mă doboare. Ştiam că va dori să mă omoare. Nu-l mai distram. Am avut dreptate. Înainte să plece, mi-a spus că runda viitoare va introduce ceva nou. Cuţite. Trase aer în piept, vibrînd. Noaptea aceea am fugit şi m-am ascuns pe coline. M-am ţinut departe de grupul meu, însă am reuşit să-l găsesc pe Dominic.

Fusese mințit în legătură cu mine și i se spusese că plecasem din regiune, dar el încă mă căuta. Mi-a dat niște bani și mi-a spus că urma să ne întîlnim peste o lună, în Tomaco.

– Dar ai realizat că ești însărcinată?

– De-abia cînd eram însărcinată în aproape patru luni am acceptat ideea. Nu credeam că Dumnezeu ar fi atît de crud.

– Puteai să faci un avort.

– Nu, nu puteam. Nu era o opțiune pe care să o pot accepta. Privi spre ceașca de cafea. Dar plănuisem să-l dau spre adopție după ce îl voi naște. Am urît acele luni. Aveam corpul umflat și-i purtam copilul lui... Era ca și cum, în sfîrșit, găsise o cale de a mă înfrînge.

– Și cînd s-a născut Barry?

– Nici măcar n-am vrut să-l văd. După naștere, Dominic a fost acela care avut grijă de el, timp în care încercam să-i găsim un cămin. Apoi, într-o noapte, cînd Barry avea în jur de șase săptămîni, Dominic a căzut la pat din cauza gripei și am fost nevoită să am grijă de copil. Făcu o pauză, încercînd să-și amintească. Am stat acolo legănîndu-l și el mi-a zîmbit. Știu că n-ar trebui să zîmbească la vîrsta asta, dar Barry chiar a zîmbit. Nu semăna cu nici un zîmbet pe care-l văzusem vreodată. Cred că Dumnezeu a vrut ca Barry să-mi spună ceva.

– Că ar trebui să ai grijă de el?

– Nu, că nu era Chavez, ci un suflet ce merita o șansă. Elena zîmbi timid. E un suflet frumos, Galen. De la bun început a fost plin de iubire și bucurie, și minune. Nu este nimic din monstrul acela în Barry.

– Te cred.

– Nu îl cunoști cu adevărat. Barry este... special.

– Și îți este teamă că Chavez îl va schimba?

– Nu. Barry are o fire iubitoare, puternică și nu cred că poate fi pervertit. Însă ceea ce nu poate cuceri, Chavez distruge. Barry este doar un băiețel. Nu știu dacă ar supraviețui. Trase adînc aer în piept. Dar sper că nu va trebui să treacă prin asta. Chavez nu va pune mîna pe el.

– Cum a aflat Chavez de Barry?

– Dominic a menținut legătura cu cineva din cadrul grupului de rebeli. El tot mai crede în salvarea sufletelor rătăcite. Am fost trădați.

– De către cine?

Nu răspunse pe moment.

– De fratele meu, Luis. Acum e informator pentru Chavez.

– Și se mai spune că sîngele apă nu se face.

– Da, dar nimeni nu rezistă cînd e vorba de un kilogram de cocaină. Luis se droghează de ani de zile.

– Tot mîna lui Chavez.

– Da.

– Cred că ți-a fost greu.

Elena încuviință din cap.

– L-am iubit pe Luis. Nu-ți poți opri sentimentele la comandă. Dumnezeu știe că am încercat. Își împinse scaunul în spate. Mă duc la culcare. Noapte bună.

– Noapte bună. Se ridică și el în picioare și o urmă în hol. Încearcă să ai vise plăcute.

– Uneori, nu-ți poți controla visele.

– Mă uimești. Credeam că, în ziua de azi, orice se poate controla.

Elena întoarse capul și îl privi.

– Nu încerca să mă faci să mă simt mai bine în legătură cu felul în care m-am comportat în noaptea asta. Ştiu că probabil gîndeşti despre mine că am fost slabă.

– Nu, ai fost umană. Nu eşti slabă deloc. Îi întîlni privirea. Toată lumea are dreptul să lase garda jos, din cînd în cînd.

– Şi eu cînd te voi vedea pe tine făcînd asta? Mă rog, nu contează. Începu să urce scările, apoi, cînd ajunse sus, se întoarse cu faţa la el. Ai fost bun cu mine în noaptea asta. Îţi... mulţumesc.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! N-am făcut decît să te ascult.

– Nu, ai făcut mai mult de-atît. Voi ţine minte.

– Aşa să faci. Nu se ştie niciodată cînd mă voi hotărî să-mi cer răsplata. Presupun că nici nu-ţi trece prin cap să fii rezonabilă şi să te ţii departe de sala de sport de acum încolo?

Elena dădu din cap.

– Trebuie să-i ţin piept, pînă ce nu mă mai afectează deloc. Perioada petrecută cu el încă mă controlează, îmi dă viaţa peste cap, mă schimbă. Doar acum mi-am dat seama. Trebuie să găsesc o cale să mă eliberez.

– Atunci, înseamnă că va trebui să mă gîndesc la o modalitate de a grăbi acest proces. Starea asta întunecată şi stăruitoare mă deprimă.

– Tu nu ai nici un amestec.

– Asta îmi tot spun şi eu. Îi căută privirea şi se uită lung în ochii ei. Degeaba, nu ţine.

Elena rămase locului. Nu-şi putea smulge privirea de la el.

– Du-te la culcare. Galen se întoarse. Trebuie să mă duc să spăl ceştile de cafea. Treaba unui bărbat nu se termină niciodată...

Îl urmări cu privirea. Ce se întîmplase în acel ultim moment?

Nu o atinsese şi nu spusese un singur cuvînt care să n-o fi liniştit. Şi, totuşi, acea singură privire fusese îndeajuns ca să simtă un val de căldură năpădind-o. Nu trebuia să se fi întîmplat. Şi, mai ales, nu în noaptea asta. Mintal, depăşise toată acea perioadă de brutalitate şi oroare sexuală, şi ar fi trebuit să simtă doar repulsie, aşa cum făcuse în prezenţa altor bărbaţi. Dar se întîmplase, ceea ce însemna că între ei exista o atracţie la fel de tare ca acea amintire amară.

Las-o baltă. Era prea obosită şi confuză ca să se gîndească la atracţie, sex şi Sean Galen. Conştientizarea faptului că încă era schilodită de acea amintire o şocase prea tare. Se minţise în tot acest timp. După ce scăpase de Chavez, crezuse că, în timp, se va vindeca singură. Îi era mai clar ca niciodată că mai avea de tras.

Începu iar să urce scările.

Dar va veni şi acea vreme. Nu putea să-l lase pe Chavez să învingă. În acele ultime zile, cînd se prefăcea că o învinsese, se umpluse de îndoieli şi amărăciune. Şi avusese momente cînd se întreba dacă pretextul era real.

I-ar putea dăuna următoarea întîlnire cu Chavez. Ar profita de fiecare îndoială a ei, de fiecare semn de slăbiciune. Şi dacă, înăuntrul ei, otrava lăsată de oroare stăruia, Chavez se va folosi şi de asta.

Nu va avea nici o slăbiciune. O descoperise la timp, şi avea de gînd să se asigure că va exorciza orice semn de slăbiciune înainte să-l înfrunte pe Chavez.

Ce porcărie.

Galen deschise robinetul din bucătărie la maximum.

Frumoasă treabă, omule. Dă-i o mînă de ajutor, ascultă o poveste care-l făcuse să vrea să-l sfîrtece pe Chavez şi apoi dă-i de înţeles că vrei să sari pe ea şi să faci acelaşi lucru ca el. Era norocos că Elena nu coborîse ca să-i dea o lovitură de karate.

O merita.

La naiba, ştia că se va întîmpla. Tensiunea sexuală dintre ei fusese prezentă din prima noapte cînd se întîlniseră şi se luptase din răsputeri să-i reziste. Nici nu ştia dacă Elena realizase asta pînă acum. Nu voia ca ea să ştie. Dacă o ignora, putea să dispară şi aşa ar fi fost cel mai bine pentru amîndoi. Prefera să-şi menţină relaţiile cu femeile la un nivel plăcut şi aproape superficial, dar cu Elena nu era nimic superficial. Ea era prea pătimaşă şi îl umplea de un amestec de trăiri ce treceau de la un sentiment de milă şi protecţie la admiraţie şi exasperare. Şi, uneori doar în cîteva secunde. Nu avea nevoie de aşa ceva. Nu vroia aşa ceva.

Clăti ceştile şi le puse la scurs.

Bun. Să rezolve problema şi s-o scoată de-aici. Dacă o făcea îndeajuns de repede, s-ar fi putut reţine să se dea la ea, mişcare pe care ar regreta-o amîndoi.

Se aşeză pe un scaun din bucătărie şi îl sună pe Manero. Deşi era tîrziu, acesta răspunse imediat.

– Ce se mai aude despre Chavez?

– Este încă în Columbia. Familia Delgado a plecat azi-dimineaţă şi mi s-a spus că s-au despărţit în termeni foarte cordiali.

– Şi Gomez?

– Nici urmă de el. Făcu o pauză. Dar s-a vorbit despre faptul că ţi-ai băgat tu nasul în întîmplarea cu podgoria.

– Ce fel de discuţii?

– Oh, mici întrebări nevinovate şi gentile. Cum să te prindă? Pe cine au de plătit ca să-i aducă lui Chavez capul tău? Unde ai putea fi? Se vede treaba că ai cam agitat apele.

– Am fost puţin ocupat. Se gîndi o secundă. Vezi cum faci să afle Chavez numărul meu de telefon. Îi va da senzaţia că a făcut progrese şi vreau să-i încurajez iniţiativa.

– Chavez nu are nevoie de încurajări.

– Întotdeauna tigrul are nevoie să simtă că este singurul animal de pradă. Şi asta îl face să-i pese mai puţin de micile capcane pregătite pentru el. Sună-mă dacă Chavez face vreo mişcare.

Închise şi se lăsă pe scaun. Trebuie să-şi păstreze calmul. Furia pe care o simţise, pe măsură ce o asculta pe Elena, încă era puternică. Trecuse mult timp de cînd îşi mai dorise cu-atîta ardoare să ucidă un om, iar ura împinge la greşeli.

Hai, Chavez. Te aştept.

Barry rîdea.

Elena începu să coboare scările, zîmbind. Înseamnă că el şi Dominic s-au trezit înaintea ei în dimineaţa aceasta. Părea că Barry se distra...

Rîsul venea din sala de sport.

Se opri şocată şi apoi continuă să coboare încet scările. Şi traversă holul.

– Barry?

– Mami, vino repede. Fac tumbe.

– Văd că asta faci. Se opri în pragul uşii. Barry şi Galen erau aşezaţi pe preş, şi Galen îl ajuta pe băiat să se dea peste cap. Se ţinu strîns de tocul uşii. Voia să-l înşface pe Barry şi să-l scoată de acolo. Voia să-l ucidă pe Galen.

– Priveşte-mă, mami.

Galen îi întîlni privirea.

– Da, mami, priveşte-l. Nu-şi va face nici un rău. Preşul îl va feri. Asta e tot ce trebuie să facă un preş. Se răsuci înapoi către Barry. Bine, acum hai să încercăm un pod.

– Mami, te uiţi?

Elena îşi umezi buzele.

– Mă uit, Barry.

Îl urmări încă zece minute. Se uită cum face tumbe. Îl privi făcînd podul. Îl văzu căzînd şi chicotind, în timp ce Galen îi freca uşor coastele şi îl gîdila.

Într-un final, Galen îl ridică în picioare şi îi dădu uşor o palmă la fund.

– Gata cu giumbuşlucurile. Mai facem mîine o rundă. Mergi şi spală-te pe mîini şi du-te în bucătărie. Avem de făcut treabă.

– Ştiu, omlete, spuse Barry în timp ce alergă spre Elena. Obrajii îi erau de un roşu aprins şi ochii lui negri străluceau de încîntare. M-ai văzut? Am făcut ultimul pod de unul singur.

– Ai fost minunat. Îi sărută fruntea. Un adevărat acrobat.

– Îmi *place* locul acesta. O luă la fugă pe hol, către baie.

– Hai să terminăm repede cu asta. Galen se ridică şi întinse mîna spre un prosop atîrnat de unul dintre aparate. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Barry se va întreba unde sînt.

– Eşti un ticălos băgăcios.

– Da. Ţi-am spus că nu-mi plac situaţiile ambigue.

– Mi-a venit să vărs cînd l-am văzut pe Barry pe preşul acela.

– Am riscat. Îşi şterse ceafa cu prosopul. M-am hotărît că am două şanse să nu te mai văd cum te distrugi. Puteam să atîrn

preşul pe perete şi să fixez o poză cu Chavez pe el. Apoi nu trebuia decît să aruncăm cu săgeţi – sau poate cuţite de vînătoare – pînă cînd nu mai rămînea nimic din el. Ar fi fost asemenea efigiilor cu Hitler şi Tojo, cum am auzit că au făcut Aliaţii în al doilea război mondial. Ideea mă atrage foarte tare, dar ar fi prea violent, cu Barry în preajmă. Aruncă prosopul la loc pe aparat. Aşa că am decis să înlocuiesc o amintire urîtă cu una frumoasă.

– N-a fost frumoasă.

– Dar nici de coşmar n-a fost. Ţi-a plăcut să îl vezi pe Barry fericit. Se îndreptă către uşă. Se prea poate să nu te fi simţit învinsă în luptele tale cu Chavez, dar cred că violul a fost cu totul altceva. Te-a marcat. Dar greşeşti. Ce s-a întîmplat pe preşul acela nu a fost o înfrîngere; a fost de fapt o victorie finală pentru tine. Chavez nu intenţiona s-o facă, însă ţi-a oferit marele premiu. Ţi l-a dat pe Barry. Trecu de ea şi merse pe coridor. I-am promis lui Barry că ne vom antrena în fiecare dimineaţă. Cred că i-ar plăcea să vii să asişti. Crezi că eşti în stare?

Voia să spună nu. Era năpădită de groază şi oroare, şi simţea nevoia să-l înşface pe Barry şi să fugă cu el. Minutele acelea îi păruseră o eternitate.

Dar nu fuseseră imposibil de îndurat. Situaţia se putea îmbunătăţi.

Să înlocuiască amintirile urîte cu unele frumoase.

– Pot s-o fac.

– Telefonul este înregistrat pe numele de Desmond Sprull, la o adresă falsă din Las Vegas, spuse Gomez. Nu putem da de Galen după numărul de telefon.

– Şi, din moment ce nu ştii unde se află, nu ai cum să

te-apropii îndeajuns ca să-i pui telefonul sub urmărire, spuse Chavez. Chiar mă mir cum de-ai reuşit să afli numărul.

– Îl vom găsi. Făcu o pauză. Are un prieten, John Logan. Am putea discuta problema cu el.

– Vrei să spui, să-l faci să vorbească cu forţa? Logan are influenţă în cercuri înalte. Tot ce ne trebuie este să agităm guvernul. Informatorul nostru spune că DEA a reacţionat foarte urît la auzul morţii acelor agenţi de la podgorie. Chavez se opri. Dar s-ar putea să menţină legătura cu Galen. Pune-i microfoane la birou şi acasă. Hai să vedem ce putem afla.

– Logan are un sistem de securitate foarte bun. S-ar putea să nu fim...

– Nu vreau să aud ce probleme ai. Vreau să primesc răspunsuri. Apăsă tasta de întrerupere a convorbirii.

Privi la numărul de telefon de pe carnetul din faţa sa. Tehnologia era un lucru minunat. Cuceritorii timpurilor trecute avuseseră armele lor, iar el le avea pe ale sale. Putea să formeze acest număr şi, în cîteva secunde, vorbea la telefon cu Galen. Un telefon ar fi putut rezolva totul. Oferă majorităţii oamenilor îndeajuns de mulţi bani şi îţi vor da tot ce doreşti. Lui Galen nu i se dusese vestea că ar putea fi cumpărat uşor, deci trebuia să îi găsească slăbiciunea.

Nu va forma numărul. Nu încă. Galen se amestecase în treaba lui şi o ajutase pe căţea să îi răpească fiul. Nu voia să-l lase să scape fără să sufere. Îi va da lui Gomez şansa să-l găsească pe Galen.

Şi, apoi, poate că-l va invita la sala de sport pentru un mic antrenament.

7

Bună dimineaţa. Judd Morgan se întoarse cu spatele la bufet şi-i zîmbi Elenei. Vrei o ceaşcă de cafea? Ţi-aş oferi ceva de mîncare, dar Galen are un puternic sentiment al teritoriului atunci cînd e vorba de domeniul lui. Eu sînt dependent de mîncarea proastă. Sînt nevoit să mă strecor aici ca să-mi mănînc fulgii mei de porumb.

– O cafea ar fi bună. Privi spre bolul din faţa lui şi la cutia de alături. Chiar erau fulgi. Îmi iau singură cafeaua. Dacă te furişezi cu-adevărat, atunci nu ai prea mult timp la dispoziţie. Cred că Barry şi Galen aproape au terminat lecţia.

– Barry pare că se distrează de minune. Şi învaţă repede. Se antrenează de aproape o săptămînă, nu?

Credea că Morgan nu avea nici cea mai mică idee despre ce se petrecea în sala de sport. Nu îl văzuse mai deloc, cu excepţia prînzului şi a cinei.

– Da, învaţă tot mai mult pe zi ce trece. Îşi turnă cafeaua. Şi ea se simţea mai bine. Cu fiecare lecţie, îi era din ce în ce mai uşor să privească. Era prima dimineaţă cînd simţise că n-ar fi fost o laşitate din partea ei dacă părăsea sala. Galen este un adevărat instructor. Nu renunţă niciodată.

– Da, aşa este. Luă o înghiţitură din cerealele sale. Dar nu va face nici un rău puştiului.

– Exact asta mi-a spus el despre tine.

Judd se opri cu lingura în aer.

– Ţi-a povestit despre mine? Înseamnă că are încredere în tine. A fost al naibii de prevăzător cînd m-a ascuns aici. Dar, la urma urmei, şi tu eşti unul dintre orfanii lui, nu?

– Sinceră să fiu, nu privesc pe nici unul dintre noi ca pe un orfan.

– Nici Galen n-ar face-o, dar cred că, undeva, în interiorul minţii lui complicate, aşa ne priveşte. El este cel care rezolvă problemele şi fiecare dintre noi avem o problemă. Mai luă o înghiţitură din cereale. Se luptă din răsputeri, dar asta e firea lui. În ceea ce mă priveşte, sînt foarte mulţumit. La naiba cu mîndria. Mica lui bizarerie mi-a salvat gîtul. M-a scos din încurcătură cît ai zice peşte.

Aşa cum o scăpase şi pe Elena, pe munte şi, apoi, la podgorie.

– Îl cunoşti de multă vreme?

– De vreo cinci ani. Ne-am cunoscut în timpul unei misiuni în Sydney şi ne-am mai întîlnit de cîteva ori de-a lungul anilor. Împinse bolul. Are legăturile lui şi a auzit că mi se întinsese o capcană, aşa că m-a sunat. Mai aveam doar cîteva minute pînă la punctul de întîlnire cu echipa care fusese trimisă să mă elimine.

– Şi te-a adus aici?

– S-a gîndit că aş fi în siguranţă. Nu ştiau că noi eram chiar atît de apropiaţi. Făcu o grimasă. Nici eu. Nici măcar nu eram sigur că voi lua seama la ce îmi spunea la telefon.

– Dar te bucuri c-ai făcut-o.

– Oho, şi încă cum! Făcu o grimasă. Aş vrea doar ca Logan să tragă sforile mai repede. Îmi pierd răbdarea.

Elena schimbă subiectul.

– Ţi-am văzut tabloul. Mi-a plăcut.

– Şi mie îmi place. Îmi place tot ce fac aici. Oricum, eram obosit şi pregătit să ies din joc. Îşi fixă privirea pe chipul ei. Dar tu nu eşti, nu?

– Ce vrei să spui?

Judd ridică din umeri.

– În timp, am ajuns să interpretez destul de bine limbajul corpului. Tu nu te ascunzi, tu aştepţi.

Nici măcar nu-şi dăduse seama că o studia.

– Şi?

– Nimic. Fă ce vrei. Joacă şi riscă. Dar asigură-te că Galen iese din povestea asta întreg.

Îl privi curioasă.

– Şi ce-ai face, dacă nu m-aş asigura?

– Îi sînt dator. Tu ce crezi?

Nu văzuse niciodată un zîmbet mai înfiorător.

– Atunci, e un semn că n-am nici o intenţie de a lăsa să i se întîmple ceva, nu-i aşa? Se ridică în picioare. Mulţumesc pentru cafea, Morgan.

– A fost plăcerea mea.

Părăsi bucătăria şi traversă holul, îndreptîndu-se către sala de sport.

Aştepta, nu se ascundea.

Judd Morgan era la fel de receptiv ca Galen, dar Elena nu era chiar aşa de crudă cum o credea. Nu era chiar atît de plină de ură, încît să sacrifice un om nevinovat.

Sau era? Cînd va veni timpul, oare ar face orice ca să-l scoată pe Chavez din viaţa lor? O urmărise ca un balaur hidos,

întotdeauna acolo, întotdeauna prezent. Nu mai voia să aibă aceeaşi putere asupra ei.

Atunci cînd se întoarse în sală, lecţia lui Barry era pe terminate şi curînd băiatul trecu în goană pe lîngă ea şi se duse sus să se spele. Vru să meargă după el, dar Galen o opri.

– Ai plecat mai devreme. E totul în regulă?

– L-am auzit pe Morgan în bucătărie şi m-am dus să beau o cafea. Am nevoie de cafeină ca să-mi încep ziua cum trebuie.

– Dacă simţi nevoia unor stimuli din exterior, înseamnă că te simţi mai bine.

Elena încuviinţă din cap.

– Slavă Cerului! Rînji la ea. Aş fi fost de-a dreptul damnat dacă m-aş fi înşelat. Deşi, ce-i drept, nu mi se întîmplă des şi oricine are dreptul la o mică greşeală o dată pe mileniu. Şi, totuşi, aş vrea să...

– Sst. Nu se puteau abţine să nu zîmbească. Era la fel de transpirat şi plin de încîntare ca Barry, şi chiar mult mai plin de energie. Deodată, simţi nevoia să întindă mîna şi să-i ciufulească părul negru, aşa cum îi făcuse fiului ei. Nu era o idee tocmai bună. Pun pariu că urmează să-mi arunci vreo vorbă de-a mamei tale şi nu mă simt în stare de aşa ceva.

– De ce nu? Doar ţi-ai luat porţia de cafeină. Se îndreptă voios către scări. Ei, s-a creat o legătură între tine şi Judd?

– N-aş spune chiar aşa.

Se opri, distingînd ezitarea din tonul Elenei, şi se întoarse să o privească.

– M-a avertizat să nu cumva să las să ţi se întîmple ceva.

– E de înţeles. Judd e puţin protector. Ştie ce fiinţă fragilă sînt.

Elena izbucni în rîs.

– Dar mă întreb de ce aţi discutat despre mine.

– Spunea că nu mă ascund, ci că aştept.

– Ah, Judd este un om inteligent. Ştie să facă diferenţa.

– Ai vorbit cu el despre Chavez?

– I-am spus că Chavez vă caută, pe tine şi pe băiat. Dar nu, nu i-am spus că intenţionezi să găseşti o cale de a scăpa de el pentru totdeauna. Dar se poate să-şi fi dat singur seama, dacă a trecut pe lîngă hambar după-amiaza, cînd te antrenezi tu.

Elena înţepeni. Încercase să ascundă tuturor că se antrena.

– E treaba mea să ştiu unde te afli în orice moment, spuse el, răspunzînd întrebării ei nerostite. Antrenamentele alea sînt destul de extenuante. Cum îţi mai e rana?

– Se vindecă.

– M-am gîndit eu. Altfel, aş fi pus piciorul în prag. Răsuflă uşurat, a zeflemea. Mă bucur că n-a fost nevoie s-o fac. Eu unul, pun mare preţ pe gîtul meu. Iar tu eşti o femeie de-a dreptul feroce.

– Şi tu vorbeşti numai prostii.

– Da, dar de o varietate cît se poate de amuzantă. Se opri cu un picior pe trepte. Îi voi spune lui Judd să nu dea vina pe tine dacă Chavez va avea noroc. Am ştiut în ce mă bag.

– Dar ai ţinut neapărat să rezolvi tu problema. Ce e cu tine? Eşti atît de plictisit, că trebuie să te amesteci în vieţile tuturor celor din jurul tău?

– Nu sînt plictisit. Nu de data asta, spuse el încet. Tu mă... stimulezi foarte mult.

Elena trase brusc aer în piept. Galen trecuse, într-o clipită, de la o discuţie uşoară şi plăcută la o gravitate deranjantă. Îşi mută privirea de la el.

– Îmi rezolv singură problemele.

Galen dădu din cap.

– De-asta şi încerci să devii mai puternică. Cum te descurci cu armele? Ţi-ai pierdut îndemînarea în ultimii şase ani?

Elena negă.

– Am crescut cu arme şi cuţite. Aşa ceva nu se uită.

– Dar îţi poţi pierde rezistenţa în lupta corp la corp. E un lucru la care mă voi gîndi. Începu să urce două trepte deodată. De îndată ce fac un duş. Dă drumul la cuptor şi lasă-l să se încingă, te rog. În dimineaţa asta fac biscuiţi.

Îl urmări cu privirea. Îi era greu să facă faţă unui om atît de energic şi sigur pe el. Adesea se simţise ca şi cum s-ar fi apropiat prea tare de o flacără. Voise să-şi menţină independenţa şi să-i spună totodată că nu intenţiona să facă din el o victimă. Dar nu se întîmplase aşa. Galen o luase pe nepregătite şi fusese nevoită să stea în defensivă.

Mai tîrziu.

Oftă şi intră în bucătărie să dea drumul cuptorului.

Elena dormea dusă în hamacul de pe verandă.

Galen închise cu grijă în spatele lui uşa folosită împotriva insectelor şi se opri un moment, privind la ea. N-o mai văzuse atît de vulnerabilă din noaptea aceea la Tomaco. Atunci cînd era trează, întotdeauna părea foarte alertă şi prudentă. Nu, nu era chiar aşa. Fuseseră anumite momente cînd, alături de Barry şi Dominic, părea blîndă şi parcă... strălucind din interior. Îi fusese greu să-şi ia ochii de la ea.

Acum nu era luminoasă, dar avea obrajii îmbujoraţi din cauza toropelii. Buzele îi erau relaxate şi uşor întredeschise, iar trupul ei era...

Ar face mai bine să nu se gîndească la trupul ei.

Ar face mai bine să nu se mai gîndească la ea deloc. Ieşise ca să-l găsească pe Judd, care stătea lîngă ţarc, la scurtă distanţă de verandă. Aşa că trebuia să treacă la treabă.

Rămase cu un ochi la ea, în timp ce traversă în tăcere veranda şi coborî scările.

Elena nu se mişcă.

– Voi încerca să-ţi vopsesc tîmpenia asta de ţarc. A căpătat nişte linii de contrast şi jocuri de lumină de-a dreptul interesante, spuse Judd cînd Galen se apropie de el. Dar puteai să îmi aduci şi nişte cai. La ce naiba e bun un ţarc fără cai?

– Unul gol? Galen se sprijini de gard. Ce-ar fi să privim lucrurile altfel? Oricine ar putea să vopsească un ţarc plin de cai. S-a mai făcut aşa ceva. Dar tu vei interpreta sentimentul singurătăţii, trecerea timpului, mitul cowboy-ului rămas fără prietenul...

– Începe să mi se facă rău.

– Atunci te las să-ţi găseşti singur motivaţia. Galen privi în depărtare, spre munţi. Judd, aş vrea să-mi faci o favoare.

– În afară de faptul că spăl vasele?

– Îmi dau seama că nu-ţi place să ţi se crape mîinile, dar cineva tot trebuie să se ocupe de corvoada asta zilnică. Iar eu trebuie să mă păstrez pentru lucruri mai măreţe.

– Termină cu prostiile, Galen.

Galen schimbă brusc tonul.

– Vreau să te antrenezi cu Elena.

– Poftim?

– Vreau să te lupţi cu ea. Corp la corp.

Judd se uită la Elena, adormită în hamac.

– În nici un caz.

– Are nevoie de asta.

– Adică să o învăţ nişte mişcări?

– Nu, s-ar putea chiar să te înveţe ea cîteva. Are nevoie doar să exerseze.

Judd îşi ridică sprîncenele, sceptic.

– E femeie. Nu-mi prea place să bat femei.

– Dă-i o şansă. S-ar putea să te uimească.

– Ai luptat şi tu în Trupele Speciale. Şi, în ultimii ani, ai purtat mai multe lupte corp la corp decît mine. Fă-o tu.

– Nu este o opţiune.

– De ce nu?

Galen nu vorbi imediat.

– Pentru că şi-ar da seama numaidecît că voi vrea să mă „lupt" corp la corp cu ea şi într-un alt fel.

– Oh.

– Deci, eşti de-acord?

Judd clătină din cap dezaprobator.

– Nu sînt obişnuit să mă abţin. Aş putea să o omor.

Galen privi înapoi, spre Elena. Era clar că dormea adînc... Ce dracu'!

– Ai la tine cuţitul cu arc?

Judd se uită întrebător la el.

– Ce-ai de gînd?

– Doar un mic test. Îl ai?

– E-n buzunar.

– Scoate-l, dar nu-l deschide încă.

Judd scoase cuţitul din blugi.

– Şi acum ce?

– Du-te în spate şi pune-ţi braţul în jurul gîtului meu.

Judd îl apucă pe Galen.

– E periculos, murmură el. Am o grămadă de resentimente înăbuşite de la toate vasele alea pe care le-am spălat.

– Acum dă drumul lamei.

Sunetul fuse un clic metalic, de-abia sesizabil.

– De ce? Vrei să te bărbiereşti? Nu aşa...

Galen îl împinse deoparte, se răsuci şi întinse mîna ca să pareze atacul.

Mîna Elenei cobora fulgerător spre ceafa lui Judd.

Galen o prinse de încheietură.

– Stai aşa. Totul e în regulă. A fost doar o demonstraţie.

Elena începu să se lupte, apoi se opri.

– Demonstraţie pe naiba. Privirea îi era fixă şi Galen o scutură ca să-şi vină în fire.

– Dar dormea. Judd o privea gînditor pe Elena. Dormea tun.

– Doar pînă cînd a auzit un sunet necunoscut şi apoi te-a zărit ţinîndu-mă în strînsoare. Instinct de luptă. Amîndoi am văzut soldaţi dormind buştean, dar care reacţionează automat atunci cînd se apropie inamicul. Îi dădu drumul Elenei şi făcu un pas înapoi. A fost iute, nu-i aşa?

– Iar tu un prost, spuse Elena rece. Puteam să-l ucid pe Morgan.

– Dacă nu te-aş fi aşteptat. Se întoarse spre Judd. Asta a fost o lovitură de karate îndreptată spre ceafa ta. Dacă îi reuşea, ai fi fost schilodit pe veci sau mort. Încă îţi mai faci griji cum că ai putea s-o răneşti?

– La naiba, nu. Trase lama cuţitului înapoi şi îl băgă în buzunar. Las-o să-şi poarte singură de grijă.

– Dar cine zice că nu asta şi fac?

Elena îi aruncă o privire aspră lui Galen.

– La naiba, ce se întîmplă aici?

– Fără îndoială îi creaseşi lui Judd impresia că eşti prea delicată ca să-ţi poţi apăra pielea şi viaţa. Eu i-am oferit doar o mică demonstraţie, ca să-i arăt că nu e cazul să aibă mustrări de conştiinţă din pricina asta. Judd, o faci?

Morgan încuviinţă din cap încet.

– În sala de sport, mîine dimineaţă?

– După-amiaza tîrziu. Atunci doarme Barry, spuse Galen. Şi nu în sala de sport. În hambar.

– S-a făcut. Judd se îndreptă spre casă. Dar nu mai spăl vasele decît o dată la două zile.

– Dacă insişti..., dar fii foarte atent. Aş reacţiona urît dacă ai ucide-o accidental.

– Nu le poţi avea pe amîndouă.

– Ba cum să nu!

– Vrei să-mi spui ce se întîmplă? îl întrebă ea printre dinţi, de îndată ce Morgan dispăru în casă. Ce-a fost asta?

– Ai nevoie să exersezi lupta corp la corp. Judd a acceptat cu nobleţe să-şi asume rolul de partener de luptă. Vei vedea că este foarte bun.

– Şi dacă nu am nevoie de ajutorul lui?

– Atunci înseamnă că m-am deranjat degeaba să vă aduc împreună. Nu suport cînd nu-mi iese un plan.

– Iar eu nu suport cînd cineva face planuri fără să mă consulte.

– Să-nţeleg că nu ai nevoie de exerciţiu?

– Ba da.

– Şi nu ar fi o prostie să nu profiţi de un partener capabil şi voluntar?

Îl privi furioasă.

– Şi de ce să nu presupun că ai face orice ca să te pregăteşti pentru Chavez?

– Puteai să mă fi întrebat.

– Nu eram sigur că-l puteam convinge pe Judd să coopereze. Şi ar fi însemnat să te dezamăgesc.

– Am mai fost dezamăgită.

– Ştiu. Îi prinse privirea. Şi mă întristează. Nu am vrut să fiu eu cel care să te dezamăgească din nou. Începu să urce treptele verandei. Îl vei folosi pe Judd?

– Da. Elena făcu o grimasă. Dar tu eşti cel pe care ar fi trebuit să-l dobor. Dacă vrei neapărat să rezolvi o problemă, caut-o în altă parte.

– Dar tu eşti un material atît de bun! Ochii negri îi scăpărau şi o ţintui cu privirea, în timp ce deschise uşa. Şi ar trebui să-ţi atrag atenţia că nu m-ai doborît. Ai făcut pe dracu-n patru să-mi salvezi gîtul. Să însemne asta că ai început să ţii la mine?

– Înseamnă că eram pe jumătate adormită.

– Iar m-ai zdrobit. Oh, asta e, mai bine orgoliul decît laringele. Dispăru în casă.

Îl urmări cu privirea, exasperată. Trebuia să o fi consultat. Era adevărat că-i făcea o favoare determinîndu-l pe Morgan să lupte cu ea, dar asta nu însemna că avea dreptul să preia controlul. Forţa lucrurile, oferindu-i ce credea el că avea nevoie, manipulînd oamenii din jurul lui.

Însă nu forţase deloc nota atunci cînd aranjase ca antrenamentul să aibă loc în hambar, în locul sălii de sport. Devenea mai puţin traumatizată de acel loc de coşmar pe zi ce trecea, dar

Galen îşi dăduse seama că încă nu era pregătiră să se arunce în luptă în acel mediu. Dăduse dovadă de o înţelegere şi o sensibilitate pentru care îi era profund îndatorată. Ce fel ciudat de om era Galen?

N-ar trebui să se gîndească la el. O răvăşea, atît mintal, cît şi fizic. În ultima vreme, se surprinsese privindu-l pe Galen în loc de Barry, în timpul lecţiilor de dimineaţă. La început, fusese vorba doar de o admiraţie obiectivă a agilităţii şi a graţiei, asemănătoare cu cea a unui animal, cu care se mişca. Nu avea rost să se mintă, pretinzînd că ce simţea acum era tot obiectiv. Căldura ce-i inunda trupul o răscolea prea tare ca să fie vorba de altceva decît de sex.

Se ruşină instinctiv la acest gînd. Nu cu Galen. De fapt, cu nimeni. Nu putea să facă faţă. Acceptă ce-ţi oferă Galen şi nu te implica. Nu face de bunăvoie ceea ce Chavez te-a forţat să faci. Fugi, ţine garda sus...

Să fug?

Se încordă cînd realiză la ce se gîndea.

Doamne Dumnezeule!

– Eşti transpirată toată, spuse Barry. Şi ai paie în păr. Iar te-ai jucat cu Judd în hambar?

– Da. Îl sărută uşor pe frunte. Tu ce-ai făcut?

– Galen s-a dus în oraş şi mi-a cumpărat un sintetizor. Dominic spune că va merge exact ca pianul de acasă.

– Cred că îţi va face plăcere.

– Pot să vin să te văd data viitoare cînd te duci în hambar?

– Nu prea cred.

– Eu te las să mă priveşti în sala de sport.

Barry s-ar speria de mama focului dacă ar vedea antrenamentele acelea. Judd Morgan era bun, imaginativ şi extrem de crud, iar răspunsul ei era la fel de nereţinut. Fuseseră opt zile valoroase şi se simţea aproape la fel de bună ca pe vremuri.

– Uneori, jocurile adulţilor pot fi destul de înfricoşătoare.

– Dar tu mi-ai spus că trebuie să dau piept cu lucrurile înfricoşătoare şi că, de cele mai multe ori, asta le face să dispară. Ţi-aduci aminte cînd credeam că era un monstru sub patul meu? Ne-am lăsat pe vine şi ne-am uitat să vedem dacă aşa era.

– Poate o să te las să vii, dar nu acum, după cîteva lecţii. Schimbă subiectul. Îmi cînţi „Yankee Doodle“ după ce ies de la duş?

Barry dădu din cap.

– Trebuie să exersez. Uit... se încruntă. Pare că a trecut mult timp de cînd am plecat din Tomaco, nu?

Elena încuviinţă.

– S-au întîmplat o mulţime de lucruri. Se îndreptă spre duş. Ies în zece minute şi atunci poţi să-mi arăţi sintetizorul acela.

– Bine, răspunse neatent. Dacă e un joc înfricoşător, atunci de ce îl mai joci?

– Doar pare înfricoşător.

– Atunci, lasă-mă să vin să mă uit.

Doamne sfinte, era încăpăţînat. Sau, poate nu despre încăpăţînare era vorba, se gîndi ea dintr-o dată.

– Barry, tu îţi faci griji în privinţa mea?

– N-ar trebui să faci lucruri care te-ar putea răni.

– Iar tu încerci să mă protejezi?

– Vreau doar să vin cu tine.

În cîţiva paşi fu în cealaltă parte a camerei şi îi prinse faţa în palme.

– Nu mi se va întîmpla nimic rău, iubirea mea. Nu e nici un monstru care să mă rănească în hambar. Sîntem doar eu, Judd şi o căpiţă de fîn.

– Ieri aveai o tăietură pe braţ.

Nu crezuse că observase.

– A fost o zgîrietură. Tu te zgîrii mai tot timpul.

Ochii copilului erau inundaţi de lacrimi.

– Dar nu vreau să ai zgîrieturi. Niciodată.

Îl strînse la piept.

N-am cum să-ţi promit că nu mă voi răni, aşa cum n-ai cum să-mi promiţi tu că nu vei cădea de pe ţarcul pe care te-ai căţărat azi dimineaţă. Se opri, căutîndu-şi cuvintele. Încercăm să ne protejăm dar, uneori, se întîmplă unele lucruri urîte. Şi atunci trebuie să ne ridicăm de la pămînt. Să ne ştergem de praf şi să o luăm de la capăt. Altfel, n-am şti niciodată cum e să ajungi în vîrful ţarcului. Nu te-ai simţit bine cînd te-ai căţărat?

Barry dădu din cap.

– Puteam să văd clar munţii.

– Şi eu nu te-am oprit, te-am lăsat să urci gardul, aşa-i?

– Da.

– Asta fiindcă nu voiam să-ţi fie frică de el.

Deodată, un zîmbet lumină faţa copilului.

– Tot tu m-ai pus să mă uit sub pat.

Elena îi zîmbi la rîndu-i.

– Vezi că ştii? Şi n-ai găsit nici un monstru gata să dărîme gardul acela, aşa-i? Ei bine, am şi eu propriile garduri de urcat şi nu-mi pot permite să-mi fie teamă căci, altfel, nu mai ajung niciodată în vîrf.

Barry tăcu o clipă.

– Tu ai stat lîngă gard în timp ce mă căţăram. Poate că aş

putea să vin şi eu cu tine, să fiu acolo în cazul în care ai avea nevoie de ajutor.

– Poate. Elena izbucni în rîs. Am devenit din ce în ce mai bună la căţărat garduri în ultima vreme, dar o mînă de ajutor îmi va prinde bine întotdeauna. Îl împinse cu blîndeţe. Mai vedem, Barry. Acum du-te şi găseşte-l pe Dominic. Trebuie să fac duş.

Barry alergă spre uşă şi-i aruncă peste umăr o căutătură de drăcuşor.

– Da, chiar e cazul. Strîmbă din nas. Ptiu!

Elena se îndreptă spre duş, încă zîmbind. Barry se schimba, devenea din ce în ce mai independent şi mai responsabil. Să fi fost influenţa lui Galen? Posibil. Sau poate că era rezultatul evenimentelor petrecute în ultimele săptămîni. Era norocoasă că nu-l făcuseră să devină timid, aşa cum îi fusese ei teamă ca nu cumva să se întîmple. Frica poate fi un lucru îngrozitor.

Dar tu mi-ai spus că trebuie să dau piept cu lucrurile înfricoşătoare şi că, de cele mai multe ori, asta le face să dispară.

Zîmbetul îi pieri de pe chip. Uşor de spus, greu de făcut. Totuşi, credea în acele vorbe, căci altfel nu le-ar fi rostit.

Ei bine, am şi eu propriile garduri de urcat şi nu-mi pot permite să-mi fie teamă, altfel nu mai ajung niciodată în vîrf.

Era speriată. Chavez îi afectase siguranţa de sine, o violase şi o speriase.

Timpul nu o vindecase însă.

Trecuseră deja şase ani. Oare cît va trebui să mai aştepte ca să aibă loc o transformare miraculoasă? Nu-i stătea în fire să stea deoparte şi să nu acţioneze, o dată ce realiza că avea o problemă.

Închise ochii şi lăsă apa caldă să curgă peste ea. Nu voia să acţioneze. Nu de data asta.

Nu aşa.

Galen stătea pe canapea în camera de zi, citind, cînd Elena intră în încăpere. El îşi ridică privirea din carte.

– Am crezut că te-ai băgat în pat. S-a întîmplat ceva?

– Da. Putem să ieşim pe verandă?

– Bineînţeles. Se ridică în picioare. Puştiul e bine?

– Barry e bine. Se duse spre uşa principală. Luna strălucea, dar era mult mai plăcut decît lumina tare din cameră. Cît de laşă era, se gîndi dezgustată. Doar nu era ca şi cum...

– Ce vrei? o întrebă Galen din spatele ei.

– Tu eşti cel care rezolvă problemele. Îşi umezi buzele. Iar eu am o problemă.

– Aşa?

– Vreau să faci sex cu mine.

Timp de un minut nu se auzi nici un sunet.

– Poftim?

– M-ai auzit.

– Întoarce-te. Vreau să văd şi altceva în afară de ceafa ta.

Elena trase adînc aer în piept, se îmbărbătă şi se întoarse.

– Atunci priveşte-mă. Ce vezi?

Ochii i se aţintiră pe chipul ei.

– Nu înţeleg nimic.

– Îmi este... greu. N-am crezut niciodată că... Vrei s-o faci?

– De ce?

– De cînd m-a avut Chavez, n-am mai vrut să fiu cu nici un bărbat. Tocmai mi-am dat seama că înseamnă o victorie pentru el. Şi nu-l las. Nu-l las să mă sperie aşa.

– Superb. Galen strînse din buze. Felul în care o spui face un bărbat să se simtă foarte dorit.

– N-am ce să fac. Trebuie să fiu onestă cu tine.

– De ce eu? De ce nu te duci să baţi la uşa lui Judd?

– Între noi e ceva... ştii foarte bine. M-am gîndit că ar fi mai uşor cu tine.

– Nu e cel mai minunat compliment pe care l-am primit vreodată.

– N-am vrut să te enervez. Vocea îi tremura. Poate că n-a fost o idee tocmai bună.

– Oh, nu da înapoi acum. Tocmai devenise mai interesant.

– Încetează. Spune doar da sau nu. Îşi ridică bărbia. De fapt, aş prefera dacă ai spune nu. Ideea mă... înspăimîntă.

– Oh, rahat. Nervozitatea îi dispăru de pe chip. Tocmai cînd reuşisem să încropesc un resentiment autentic, ca reacţie la această insultă la adresa ego-ului meu. Se apropie de ea, dar nu o atinse. Fir-ar să fie, întotdeauna reuşeşti să mă dezarmezi.

– N-am vrut să-ţi rănesc ego-ul. Îşi luă privirea de la el. N-am crezut că te vei supăra. Nu ar fi neplăcut. Aş face orice ai dori. Doar cere-mi...

– Taci. Mîna lui îi acoperi buzele, apoi se mişcă încet în jos, pe gîtul ei. *Chiar îţi este* teamă. Inima îţi sare din piept.

Nu doar teama o făcea să reacţioneze astfel.

– Ţi-am spus că îmi este teamă. Vreau să fiu onestă. Îşi îndreptă iar ochii către el şi îi întîlni privirea. Trebuie să fac asta. L-am învăţat pe Barry că trebuie să te uiţi sub pat dacă crezi că acolo se află un monstru.

– Nu sînt prea sigur ce sînt eu în povestea asta. Galen zîmbi. Dar eu nu voi fi sub pat. Pulsul tocmai ţi-a luat-o razna la atingerea degetului meu.

– O vei face?

– Nici nu s-a pus altfel problema, din secunda în care te-am atins prima dată. Îşi plimbă degetele în susul şi în josul gîtului ei. Sînt doar un biet bărbat incapabil să-şi potolească poftele trupeşti.

– Mulţumesc. Respira cu greutate. Unde? În hamac?

– Doamne, în nici un caz! Rînji. Nu sînt bun în hamacuri. N-am fost niciodată maestru la aşa ceva. O conduse înăuntru şi apoi sus, pe scări. În pat. În patul meu. Mă va face să mă simt mai puţin nesigur.

– Prostii.

– Crezi că nu sînt nesigur? Îmi spui că trebuie să-ţi rezolv problema şi apoi mă faci monstru. Deschise uşa dormitorului său şi o trase înăuntru. Şi Casanova s-ar cutremura la aşa ceva. Va trebui să trec peste pura...

Elena se încordă cînd văzu patul.

– Va fi frumos, spuse Galen încet. Nu-i mare scofală. O nimica toată.

– Nu.

– Poate că nu. O apucă strîns. Dar vom trece prin asta împreună. Tu stabileşti ritmul.

– Înseamnă că-ţi va fi foarte greu. Încercă să zîmbească. Întotdeauna ai spus că-ţi place să fii şeful.

– Într-o situaţie ca asta, femeia e întotdeauna cea care deţine controlul.

– Mie nu mi s-a întîmplat niciodată aşa.

– Pentru că n-ai fost niciodată pusă într-o situaţie ca asta. Îi ridică palma la buzele lui. Sau ai mai fost?

Elena simţea căldura din palmă urcînd uşor către încheietura braţului.

– Nu eram virgină cînd m-a avut Chavez. A fost un bărbat,

cînd aveam şaisprezece ani. Sau, mai bine zis, un băiat. Mi-a... plăcut.

– Fie binecuvîntat! Înseamnă că avem de la ce să pornim. Îi lăsă mîna şi îşi duse degetele la nasturii de la cămaşă. N-ai făcut sex de cînd cu Chavez?

– Nu. Gardienii din închisoare – lor le-am rupt gîtul.

– Foarte bine. Descheie un nasture. Aşa, nu mă simt nevoit să mă întorc şi s-o fac în locul tău.

– De ce ai vrea să faci aşa ceva?

– Mă simt uimitor de protector faţă de tine. Descheie un alt nasture. Vreau să mă lupt cu balaurii tăi.

Elena trase brusc aer în piept cînd îi simţi degetele trecîndu-i uşor peste sîni.

– Asta şi faci.

– Cu toţi balaurii tăi.

– Că tot veni vorba de cine deţine controlul.

– Tu deţii controlul. Îi luă mîna şi o aşeză în dreptul inimii lui. Simţi? Tu îmi faci asta. Tu ai puterea. Mă faci să trec prin toate stările, de la slăbiciune la putere.

Inima îi bătea tare în dreptul palmei, făcînd-o să vibreze.

– Eşti ... foarte bun cu mine.

– La naiba! Îi descheie cămaşa. Ştim amîndoi că mi-am dorit asta.

– Dar eu nu sînt... S-ar putea să nu-ţi placă.

– O să-mi placă. Ridică ochii şi o privi ştrengăreşte. Asta dacă nu-mi rupi gîtul.

Incredibil, Elena îşi dădea seama că zîmbea.

Să înlocuiască amintirile urîte cu unele frumoase.

Ştia că, după noaptea aceasta, amintirea gardienilor nu va mai fi atît de amară.

– N-aş face aşa ceva.

– Bine. Se aruncă pe pat. Atunci, să începem jocul.

– Nu vreau ca tu să... Eu am probleme. Vreau să simţi ceva şi nu ştiu cum să mă asigur de asta. Nu ar fi cinstit din partea mea. Îşi umezi buzele şi spuse emoţionată: Pot să mă prefac. Ştiu să mă prefac.

Galen o trase lîngă el, se aplecă deasupra ei şi, încet, gingaş, îi desfăcu părul şi i-l aranjă pe pernă. Elena nu realizase vreodată cît de intim putea fi un asemenea gest. Dintr-o dată, nu mai ştia nimic în afară de întuneric şi căldura care-o năpădise şi ochii lui strălucind la vederea ei. Galen şopti:

Să nu cumva să îndrăzneşti.

8

Nu ţi-a plăcut, nu-i aşa? Elena privea în gol, în întuneric. Te-am dezamăgit.

– A fost bine. O trase aproape de el. Şi va fi şi mai bine.

– Ţi-am spus că ar fi mai bine să mă prefac.

– Nu mi-au plăcut niciodată lucrurile neautentice. Îmi plac cele reale. O sărută pe tîmple. Iarăşi ego-ul meu. Cînd o vom face cu-adevărat, nu vreau să existe vreo îndoială.

– Ai fost... foarte bun. Cred.

– Mulţumesc. Pun mare preţ pe părerea ta. Chicoti. Deşi nu ai decît un nenorocit sadic şi un puşti, drept termeni de comparaţie.

– Vrei s-o facem din nou?

– Absolut. Dar nu chiar acum. Mă simt mult prea bine ţinîndu-te în braţe.

– Nu glumeşti?

– Nu. Îmi place să te ating, şi am vrut să pun mîna pe tine de multă vreme. Îi mîngîie spatele, de la umeri, uşor, către fese. Ai o musculatură superbă, puternică şi netedă...

Elena se ridică să-l privească.

– E un compliment ciudat.

– Îmi place forţa. Cred că e sexy.

– N-am fost foarte puternică în noaptea asta.

– Ba da, ai fost. Ai avut forţa convingerilor şi determinării tale. Îşi plimbă vîrful degetelor de-a lungul spatelui ei. Ai fost de-a dreptul superbă.

– Şi tu eşti un mincinos.

– Nu, nu trebuie să fie totul o dorinţă frenetică. Există adevăr şi încredere şi tu mi-ai dat pe deplin din amîndouă. Mă simt onorat. O ciupi jucăuş de fund. Bineînţeles, şi dorinţa frenetică poate fi plăcută. Ne vom ocupa de asta.

Elena se încordă.

– Te comporţi de parcă ar fi un proiect de lungă durată.

– Ţi se pare? Uneori mi-e greu să renunţ, chiar şi după ce am rezolvat o problemă. Dar sînt sigur că te vei asigura să nu devin prea posesiv.

– Da. Trebuie s-o fac.

– Dar mai e pînă atunci. Zîmbetul îi pieri. Cred că e timpul să-mi spui cum au decurs lucrurile. Pentru tine cum a fost?

– Înspăimîntător. La început, am vrut să mă lupt cu tine.

– Ştiu. Ţi-am simţit muşchii încordaţi.

– Dar cînd am reuşit să mă relaxez, a fost mai bine.

– Te-ai gîndit la el?

– Da, bineînţeles că da. Înghiţi şi-şi blocă amintirea. Dar nu şi spre final. Atunci n-a mai fost prezent.

– De ce?

– Am avut gîndul în altă parte.

– Aleluia! Galen chicoti. E bine dacă ai avut gîndul în altă parte. Deşi n-am crezut vreodată că voi mulţumi Cerului pentru o astfel de descriere a performanţelor mele sexuale. O sărută brusc, apăsat. Acum trebuie doar să văd cum îţi distrag atenţia de la bun început.

– S-ar putea să nu-ţi placă niciodată.

– Nu fi aşa pesimistă. Se opri. Chiar dacă nu ar fi niciodată mai bine ca în noaptea asta, tot ar merita. Adu-ţi aminte, mi-ai spus că bărbaţii privesc femeile ca pe nişte sclave. Încă mai crezi asta?

Nu şi Galen. Descoperise multe despre el în noaptea asta. Răbdarea, umorul lui şi protecţia care o acoperise ca o mantie de catifea. O luase încet, stîrnind-o, şi avusese şi mai multă răbdare şi grijă să nu o sperie cînd pătrunsese în ea.

– Poate că nu toţi bărbaţii sînt aşa.

– Poate?

– Bine, tu nu eşti aşa.

– Fiindcă sînt cu-adevărat fantastic, spuse el repede.

Dintr-o dată, Elena zîmbi.

– Pentru că eşti cu-adevărat prea vanitos ca să laşi vreo femeie să te eticheteze astfel.

Galen oftă.

– M-ai lovit în punctul sensibil. Acum e rîndul tău să spui ceva frumos despre mine, ca să-mi oblojeşti rana. Îţi place corpul meu?

Îl studie.

– Da, îmi place. Părea dur, complet masculin. Nu avea un

gram de grăsime şi avea muşchii mult mai bine conturaţi decît şi-ar fi putut imagina. Pieptul îi era acoperit de un smoc de fire negre de păr. Şi ai musculatura foarte frumoasă.

– Atinge-mă.

Elena nu se mişcă.

– Atinge-mă, repetă el. Eu te voi atinge. Peste tot. În fiecare loc. În noaptea asta. Mîine. Îi luă mîna şi i-o puse pe pieptul lui. De fiecare dată cînd voi avea ocazia. Nu cu Barry în preajmă, dar ori de cîte ori voi putea. Te voi mîngîia şi dezmierda şi-mi va face o a naibii de mare plăcere. Îi frecă palma de pieptul lui. Şi sper că şi ţie îţi va face plăcere.

– Nu sînt obişnuită să fiu dezmierdată.

– Cu-atît mai mult o voi face. Aşa că va trebui să-mi dai sîngele pe nas ca să mă opreşti. Îi prinse mîna şi o plimbă încetişor pe muşchii tari ai abdomenului său. Şi chiar şi atunci mă voi gîndi la cum ar fi să o facem, iar tu vei şti exact ce am în minte. Îţi place senzaţia pe care o ai atingîndu-mă?

Elena îşi simţea mîna vibrînd, arzînd, în timp ce Galen i-o plimba pe corpul lui şi respiraţia îi devenise neregulată. Închise ochii şi şopti:

– Da.

– Da, repetă el tandru, mişcîndu-i iarăşi mîna de-a lungul corpului său. Cît îmi place cuvîntul acesta...

Galen aşteptă pînă ce uşa de protecţie împotriva ţînţarilor se închise în spatele Elenei şi apoi se îndreptă spre hambar.

Judd era cu pieptul gol, cu capul aplecat sub furtunul de apă. Privi în sus, încruntat.

– Gata cu favorurile.

– Cum se descurcă?

– Prea bine. Îşi şterse părul cu un prosop. Mai bine ca mine. Astăzi ar fi putut să mă doboare de două ori, dar nu a făcut-o. Îţi dai seama cît de umilitor este?

– Las' că supravieţuieşti tu. E în formă?

Judd încuviinţă din cap.

– E pregătită. Îi mai acord un singur antrenament şi apoi o las pe cont propriu. Făcu o pauză. Dar îl poate învinge pe Chavez?

– Asta mă întreb şi eu. L-am sunat pe Manero şi l-am pus să afle cîte ceva de la unii dintre supravieţuitorii micilor lui jocuri. N-au fost mulţi, şi au supravieţuit doar fiindcă Chavez s-a plictisit de ei. Este foarte, foarte bun.

– Elena îl aşteaptă. Ai putea să te duci tu după el.

– M-am gîndit şi eu la asta.

– Dar nu prea mult. Judd rînji. Ai fost un pic cam ocupat săptămîna asta.

– Taci din gură.

– Cum zici tu. Întinse mîna spre cămaşă. Hei, ce să zic, mă bucur c-ai avut noroc.

Galen îi ignoră comentariul.

– N-o lăsa încă pe cont propriu.

– De ce nu?

– Vreau s-o ţii ocupată cît mai mult timp posibil. Se gîndeşte, plănuieşte şi pun pariu că încearcă să găsească un scenariu prin care să le asigure protecţie lui Barry şi Dominic şi să obţină şi rezultatul de care are nevoie ea.

– Ţi-a vorbit ea despre asta?

– Nu.

Ochii lui Judd străluciră.

– Nici chiar în intimele şi pasionantele momente ale nopţii?

– Nu despre asta vorbim noi.

– Dar despre ce? Astronomie, marii scriitori şi clonare?

– N-o lăsa încă, bine?

– Să ştii că mă cam săpuneşte.

– Doar patru zile.

– S-ar putea să vrea singură să întrerupă antrenamentele. Începu să-şi încheie nasturii de la cămaşă. Sau poate nu. Am remarcat că e cu gîndul în altă parte zilele astea.

Cu gîndul în altă parte. Ciudat că Judd folosise această expresie. Nu, nu era ciudat deloc.

– Nu va renunţa la orice o va face să fie pregătită. Nu cînd e vorba de Barry.

– Atunci sînt de acord. Se prefăcu că gîndeşte. Acum, să vedem, oare ce răsplată aş putea cere în schimb...?

– Judd!

– Bine. Încă patru zile. Îşi băgă cămaşa în pantaloni. Dar voi fi mult prea obosit ca să mai fac curat pe-aici.

– Mersi, Judd. Galen părăsi hambarul şi se îndreptă spre casă. Făcuse rost de ceva timp, dar nu ştia pentru cîtă vreme. Elena era fără îndoială imprevizibilă.

La naiba, şi nimic din relaţia cu ea nu era previzibil. Simţea ca şi cum încerca să meargă pe apă şi că, în orice moment, se poate scufunda.

Dar, Doamne, merita pe deplin!

– Ne apropiem, spuse Gomez. Am descoperit documentele unei case pe care o are Galen în New Orleans. Am verificat şi el nu era acolo, dar am reperat bărbatul care a ascuns documentele.

Îl cheamă Samuel Destin şi este avocat. Dacă el s-a ocupat de actele de proprietate ale acelei case, e posibil s-o fi făcut şi pentru alta. Dacă nu, s-ar putea să ştie cine a făcut-o.

– L-ai localizat pe Destin? întrebă Chavez.

– Este în Antigua. Ne îndreptăm într-acolo.

– Vezi să fii foarte convingător, Gomez.

– E acolo cu soţia şi băieţelul său. Nu credem că vom întîmpina greutăţi. Gomez închise.

Da, de obicei era mult mai uşor să foloseşti soţia şi copiii unei ţinte ca să obţii informaţii, se gîndi Chavez. O făcuse şi el în nenumărate ocazii.

Destin avea un fiu.

Simţi un atac de furie. Şi el avea un fiu, dar nu şi posibilitatea de a-l învăţa şi a-l ghida în viaţă, aşa cum făcea Destin. Nu poate să existe plăcere mai mare decît să modelezi o fiinţă umană după propria imagine.

Fiul lui...

Elena nu-şi putea lua privirea de la mîinile lui, fixîndu-l în timp ce-i turna cafeaua. Avea mîini puternice, unghiile erau tăiate scurt, degetele erau lungi, graţioase şi pricepute. Simţi căldura inundîndu-i trupul, cînd îşi aminti cît de priceput e.

– Desert? întrebă Galen.

Privi spre el şi îl văzu zîmbindu-i. Nesuferitul. Ştia exact la ce se gîndea ea.

– Nu, mulţumesc.

– Eşti sigură? E plăcintă cu mere. Barry a tăiat coca pentru crustă.

Zîmbi spre fiul ei.

– Atunci, va trebui să gust.

– Te ajut eu. Barry sări de pe scaun şi alergă după Galen în bucătărie.

Îi auzi rîzînd şi sporovăind.

– Îi place Galen. Dominic se opri. Dar nu la fel de mult cît îţi place ţie.

Elena împietri. Aştepta să spună ceva. O cunoştea prea bine ca să nu-şi dea seama ce se petrecea între ea şi Galen. Ar fi trebuit să fie orb, se gîndi ea furioasă. Galen nu o atinsese absolut deloc în prezenţa altcuiva, dar îşi ţinuse promisiunea. Nu rata nici o ocazie să o atingă, şi ea trecuse deja de la îngrijorare la anticipare. Recunoaşte: nu e anticipare, e dorinţă. Îi fremăta tot trupul atunci cînd Galen intra în cameră.

– Nu e cazul să fii neliniştită, îi spuse Dominic. Nu te judec. Ştiu că ai trecut printr-un adevărat iad. Dacă Galen te ajută, atunci îi sînt recunoscător. Ezită. Dar recunosc că sînt îngrijorat. Ştii foarte puţine lucruri despre el. Este un bărbat complicat şi nu cel mai stabil din lume.

Elena ştia ce voia să spună, de fapt.

– Nu mă aştept la o relaţie pe viaţă, Dominic. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată după ce plecăm de-aici.

Lui Dominic nu-i dispăru neliniştea de pe chip.

– Iartă-mă. Nu mă priveşte.

– Ba da, te priveşte. Se întinse şi-şi puse mîna pe a lui. Sîntem o familie.

Dominic surîse.

– Sîntem, nu-i aşa? Îi strînse, la rîndu-i, mîna şi apoi îi dădu drumul. Ţi-am spus că Barry ştie un nou cîntec pe care vrea să ţi-l cînte la sintetizor?

*

– Iisuse. Galen se rostogoli pe spate, cu tot cu Elena. Respira cu greu, încercînd să tragă cît mai mult aer în piept. Sau ar trebui să spun... evrika!

Oh, Doamne, Elena tremura. Îşi înfipse degetele în umerii lui.

– Nu vorbi.

– Trebuie să vorbesc... Sînt fericit. O strînse la piept. Sînt al dracului de bun sau ce?

– Nu te mai flata singur, spuse ea cu vocea tremurînd. E doar un orgasm.

– E un gol, un punct înscris, e primul milion făcut pe Wall Street.

– Iar tu eşti un zăpăcit.

– Mda. O strînse şi mai aproape. Vezi, n-a fost nevoie de chiar aşa mult timp. N-ai avut nici o problemă pe care să n-o poată rezolva Galen.

– Maestrul în rezolvarea problemelor! Zîmbetul îi pieri. Ai făcut faţă provocării. Problema e rezolvată.

– În nici un caz. O cuibări la pieptul lui. Am făcut doar un pas uriaş. Ne va trebui mult, mult timp ca să perfecţionăm procesul.

Cît de mult timp? se întrebă ea brusc.

Chiar ştii foarte puţine lucruri despre el.

Şi, cu toate astea, simţea că îl cunoştea. Îi ştia trupul şi firea sa spirituală. Rîsese cu el şi împărtăşiseră pericolul. Dar ştia ce voise să spună Dominic. Oare cunoşti cu-adevărat un om, dacă nu ştii ce anume îl face să fie el şi nu altul?

Galen îşi ridică uşor capul.

– Ce s-a întîmplat?

Ca de obicei, îi simţise trăirile.

– Ce s-ar putea întîmpla?

– Spune-mi.

Elena îşi luă privirea de la el.

– Ar fi frumos să ştiu un pic mai multe despre bărbatul care mi-a dăruit primul meu orgasm.

– Nu, bărbaţii misterioşi sînt întotdeauna mai sexy. O studie. Tu vorbeşti serios.

– Îmi dau seama că nu am nici un drept să mă amestec în...

– Taci, spuse el tăios. Vrei să ştii ceva. Amestecă-te.

– De ce te ocupi cu aşa ceva? Pari să ai mulţi bani. De ce îţi asumi riscul?

– Asta fac eu. Mă plictisesc. Am încercat să mă las de asta acum cîţiva ani şi aproape am luat-o razna. Nu am nici o chemare. Eu nu pot picta tablouri ca Judd. Eu sînt doar un om care pune lucruri la dispoziţie şi soluţionează probleme.

– Nu poţi sta locului.

– Te-ai gîndit vreodată că şi tu ai putea fi la fel?

Elena dădu din cap dezaprobator.

– Eu am o ancoră care mă ţine locului. Îl am pe Barry.

– Te invidiez. Apoi adăugă încet: Aşa cum obişnuia să spună mama, nimic nu se compară cu o influenţă stabilă.

– Nu mai spune!

Zîmbetul lui Galen pieri.

– Nu, de fapt, nu am cunoscut-o pe mama. Am crescut într-un orfelinat. M-au găsit pe o alee, într-o cutie de carton.

Elena îl privi şocată.

– Atunci, toate acele citate jalnice sînt minciuni? De ce?

Ridică din umeri.

– Prima dată am făcut-o cînd eram adolescent. Cred că eram beat. Mi-a plăcut ironia. Să pun toate acele frînturi de înțelepciune părintească în gura unei femei care n-a dat doi bani pe mine... Apoi a devenit un obicei.

– N-ai de unde să știi prin ce a trecut. Poate că a fost nevoită să te abandoneze.

– Nu.

– Și eu era cît pe ce să-l abandonez pe Barry.

– Tu ți-ai aruncat pruncul pe o alee, cînd afară temperatura era sub zero grade?

– Ea a făcut asta?

– Oh, da. Fără îndoială că voia să mor. Dar am păcălit-o. Am devenit cel mai zdravăn și neînfricat nenorocit care-a ieșit vreodată din Liverpool. Oftă. De-acum, nu-ți voi mai putea oferi citate de la scumpa mea mamă. Îmi va afecta conversația.

– Mă bucur. Nu vreau să mai aud de ea. Se acoperi cu cearșaful și se așeză lîngă pat. Exceptînd doar situația în care îmi vei spune prețul, așa cum am vorbit.

– Prețul?

– Ți-am spus că voi face orice vrei. Nu m-ar deranja să-ți ucid scumpa mamă.

– Doamne, te-ai înmuiat. Rîse. Trebuia să-mi fi dat seama că te vei înmuia și vei deveni sentimentală la gîndul unui bebeluș părăsit în frig.

– Nu fi ridicol. *Nu* m-am înmuiat.

– Știu. Îi luă mîna și i-o duse la buzele lui. Tocmai asta face ca această clipă să fie una neprețuită.

Elena simți că se înduioșează.

– Să te ia naiba!

Galen îi răsuci mîna și o sărută în palmă.

– Și am avut destule momente neprețuite, nu-i așa?

– Cîteva.

– La naiba cu laudele alea false. Privi în sus, către ea, cu ochii scăpărîndu-i. Hai înapoi în pat, înainte să începi să mă faci iar cretin.

– E vremea să mă duc în camera mea.

– Mai stai puțin, doar puțin, încercă el s-o convingă. Nu facem sex, doar ne cuibărim unul în celălalt.

Elena ezită, apoi se întinse la loc lîngă el.

Galen o cuprinse în brațe.

– E bine așa, șopti el. Chiar ai fi omorît-o pe scumpa mea mamă? Acum că mă gîndesc, asta înseamnă să ții la mine.

– Nu mai spune nimic. Își cuibări obrazul pe umărul lui. A fost doar un impuls de moment. Chiar și nou-născut, cred că meritai să fii aruncat în frig.

– Iar m-ai atins. Îi ciufuli părul. Află că nu-mi place să te știu gata să-mi sari în apărare. Este o insultă la adresa firii mele galante. Se opri. M-aș simți mult mai bine dacă aș lua eu inițiativa.

– În privința mamei tale?

– Nu, în privința lui Chavez.

Elena se strînse toată.

– Sst. Galen își mișcă mîna și-i masă mușchii încordați de la ceafă. Nici mie nu-mi place să vorbesc despre asta. Dar nu vreau să faci vreo mișcare fără să vorbim despre asta mai întîi.

– Dar ce e de vorbit?

– Știi că Chavez va apărea dintr-o clipă într-alta.

– Mi-ai spus că vei fi anunțat atunci cînd va fi cazul.

– Da. Dar de ce să așteptăm cuminți să vină el? De ce să nu mă lași să plec eu la vînătoare și să-l omor pe Chavez?

– Nu!

– De ce nu? Aşa ar fi cel mai bine. Aşa înlăturăm orice confruntare între Chavez şi tine, şi mai ales cu Barry. Făcu o pauză. Oricum plănuiai să-l duci pe o pistă falsă, departe de Barry, nu?

– N-am spus asta.

– E mult mai raţional să mă laşi pe mine s-o fac, acum cît nu are nici o bănuială unde vă aflaţi. Apoi, dacă mă elimină el, tu şi Barry tot mai aveţi ocazia să fugiţi.

– Se pare că nu sînt o fiinţă chiar atît de raţională. Vocea îi tremura. Sau chiar atît de crudă.

– Mai gîndeşte-te. Aveam de gînd să o fac fără să-ţi spun, dar e mai bine dacă ne coordonăm mişcările şi avem o strategie...

– Nu mă gîndesc deloc. Este viaţa mea şi lupta mea.

– Şi Barry, la el te gîndeşti?

– Voi avea grijă de Barry. Nu l-aş pune niciodată în pericol. Voi găsi o cale să fac şi una şi alta.

Galen tăcu o clipă.

– Elena, pot s-o fac. Sînt bun, sînt foarte bun. Stai cu Barry şi lasă-mă pe mine să mă ocup de Chavez.

– Crezi că n-aş vrea să spun da? întrebă ea furioasă. Îl vreau mort. N-ar trebui să conteze cine îl omoară. Dar, fir-ar să fie, contează. Contează.

– De ce?

– Pentru că eu... pur şi simplu contează.

– E clar. Chicoti. Să fie oare fiindcă ai început să ţii la mine? Da, asta trebuie să fie.

– De ce aş ţine la un cretin ca tine?

– Păi, poate fiindcă simţi că aş fi în stare să-ţi dau inima pe tavă şi să te las să mi-o zdrobeşti.

– Încetează să mai glumeşti.

– Dar cine glumeşte? O sărută pe tîmple. Şi pe mine mă uimeşte, dar îmi dau seama că sînt al naibii de neajutorat în preajma ta. Mă simt iar ca un copil fragil. Dar nu-ţi face griji în privinţa asta. Sînt un tip foarte răbdător şi ştiu că ai de pus la punct cîteva lucruri.

– Să nu-mi fac griji? Cîtă generozitate din partea ta! Vii şi-mi spui că...

– M-am gîndit că ar fi bine să ştii. Nu ştiu în ce direcţie se îndreaptă lucrurile şi unde vom ajunge, dar nu cred că ar trebui să tărăgănăm lucrurile.

– Mai ales cînd vrei să pleci şi să fii omorît.

– Nu asta e intenţia mea. Nu mi-am spus ultimul cuvînt. A fost doar o...

– Nu vreau să mai vorbesc. Îşi încolăci braţele în jurul lui. Şi m-am săturat de cuibărit.

– Sex? Cu cea mai mare plăcere. Se rostogoli deasupra ei. Chiar şi ca formă de evadare, sexul e extraordinar. Îi zîmbi. Dar trebuie să te previn. Va veni o vreme cînd îi voi spune altfel.

Galen dormea.

Îi desprinse cu grijă braţul din jurul umerilor ei şi se strecură afară din pat.

Se opri o clipă, privindu-l. Era răsucit pe o parte şi chiar şi în somn avea acea graţie de felină. Majoritatea oamenilor par neajutoraţi cînd dorm, dar nu şi Galen. Părea ca şi cum se odihnea doar, aşteptînd să bată gongul ca să poată ţîşni şi să intre iar în scenă.

Încetează să-l mai priveşti. Ieşi de-aici. În noaptea asta o

tulburase şi o speriase. Fusese atît de absorbită de plăcere, încît nu se putuse gîndi la altceva în afară de sex; şi credea că Galen făcuse la fel.

Sau, dacă se gîndise, presupunea că era vorba despre „rezolvarea“ problemei ei. Poate că ceea ce simţea el pentru ea era imposibil de separat de strădaniile lui de a o ajuta. Peste şase luni, probabil că va fi deja implicat într-un alt proiect şi va uita că ea a existat vreodată.

Dar cum rămînea cu sentimentele ei pentru Galen? Se ruşină pe loc de acest gînd. Nu-şi putea permite să simtă această tandreţe de cîte ori era în preajma lui. Îi avea pe Barry şi Dominic şi responsabilitatea faţă de ei îi era de ajuns. Deja se înmuiase prea tare. Dacă n-ar fi fost slabă, l-ar fi lăsat să plece după Chavez. Nimeni nu era mai important ca Barry şi nu conta cine îl ucidea pe Chavez.

Dar ea nu putuse să-l lase pe Galen să plece la vînătoare.

Şi asta însemna că se apropia timpul cînd va pleca ea singură să-l vîneze.

– Carmichael, pilotul elicopterului, este mort, spuse Manero. Şi n-a fost uşor. Dacă ştia vreun lucru pe care nu voiai să-l afle Chavez, aţi face mai bine să vă regrupaţi.

– Nu ştia nimic, spuse Galen. Mai devreme sau mai tîrziu, era clar că Chavez va afla că eu i-am luat pe Elena şi Barry. Cînd s-a întîmplat?

– Nu sînt sigur. Poate acum patru săptămîni. Înainte să dispară, a fost la Rio. I-au găsit corpul într-un sat din afara oraşului.

Trecuseră patru săptămîni. Ceea ce însemna că Chavez a avut destul timp să facă săpături în privinţa lui. Sperase să audă mai multe veşti.

– Chavez e tot în Columbia?

– Stă ca un bogătaş, sus în vîrful dealului său. Ţi-am spus că-ţi dau de ştire cînd face vreo mişcare.

– Bine, bine. Se gîndise la această posibilitate şi venise timpul să vadă cum stau lucrurile. Sînt cîţiva oameni care i-ar putea spune unde mă poate găsi. John Logan, Sam Destin şi Paul Russell. Vreau să ştiu unde sînt şi dacă au vreo problemă. Spune-le despre Chavez. Avertizează-i pe Destin şi Russell şi sfătuieşte-i să se facă nevăzuţi o vreme. Logan îşi poate purta singur de grijă. Probabil că nici nu se vor atinge de el.

– De obicei nu lucrez în afara Americii de Sud. Fiecare cu specialitatea lui.

– Dar ai legături peste tot. Nu am timp să găsesc pe altcineva. Te plătesc dublu.

– De ce nu i-ai contactat pînă acum pe Destin şi Russell?

– Cînd în joc sînt bani mulţi, chiar şi un om cinstit poate fi cumpărat. N-am vrut să aibă timp să se gîndească la o trădare.

– Dar şi mie îmi plac banii.

– Da, dar tu o spui fără ocolişuri. Nu-i prea frumos din partea ta, dar mie îmi convine de minune.

Manero oftă.

– Plăteşti dublu?

– Dublu.

– Spune-mi care-i treaba.

– Pe Logan îl ştii. Paul Russell e cel care a ascuns documentele proprietăţii. Sam Destin mi l-a recomandat. Destin locuieşte în New Orleans. Russell are domiciliul în San Francisco. Destin nu va fi greu de găsit, dar Russell are probleme cu fiscul şi nu stă prea mult într-un loc. În mod normal, ai putea să dai de el prin mama sa, Clara Russell. Ea lucrează la Macy.

– Bine, mă ocup de asta.

– Mulțam, Manero. Închise telefonul.

Păcat. Îl plăcuse Carmichael. Îl avertizase să plece din America de Sud, după ce îi lăsase la Medellin. De ce dracu' se stabilise la Rio? Ar fi trebuit să... Încetează să te gîndești la el. Cînd a acceptat misiunea, Carmichael știa în ce se bagă. Își dăduse seama cît de influent era Chavez în America de Sud și făcuse o greșeală pentru care a plătit. Nu era vremea acum să se gîndească la greșelile lui Carmichael. Trebuia să se asigure că nu făcea și el propriile greșeli.

Avea din ce în ce mai puțin timp.

Poate că deja nu mai avea timp deloc.

– Probleme?

Se întoarse și o văzu pe Elena stînd în pragul ușii.

– Nu încă. Se ridică în picioare. Hai să mă ajuți să pregătesc cina. Barry m-a părăsit, de cînd îl învață Dominic să cînte la sintetizor. În ziua de azi, pur și simplu nu te mai poți baza pe ajutorul nimănui.

– Îmi ascunzi ceva.

– Carmichael e mort, probabil ucis de Gomez. Se îndreptă către bucătărie. Dar nu știa nimic important. Încă sîntem în siguranță.

– Și Chavez?

– E tot în Columbia. Îți place șorțul acesta de bucătărie? L-a cumpărat Judd din oraș. Își legă la spate un șorț de un verde țipător, pe care erau desenați dansînd doi ardei iuți îmbrăcați în tutu și încălțați cu tenişi albaștri. E sigur că nu-l voi purta.

– Este extrem de ridicol.

– Da, dar nu mă simt amenințat. Masculinitatea mea rezistă oricărei provocări. În plus, mă face să zîmbesc. Scoase o tigaie. Și acum am nevoie să zîmbesc. Îmi plăcea Carmichael.

– Îmi pare rău. Ți-a fost prieten bun?

– Nu, dar îl cunoșteam de multă vreme.

Elena tăcu o clipă.

– Carmichael este mort din cauza mea.

– E mort fiindcă n-a stat dracului ascuns! Nu trebuie să te simți vinovată.

– Dar mă simt vinovată. Îl privi direct în ochi. Dar asta nu mă împiedică s-o iau de la capăt. Nu-mi permit să mă gîndesc la altcineva, în afară de Barry. Nimic altceva nu contează.

– Nu la Carmichael te referi. Te-am speriat azi-noapte, nu? Știam că te vei speria.

Scoase un cuțit din sertar.

– Scoate, te rog, roșiile acelea din cutie.

– Mă asculți?

– Bineînțeles că da. Îți este teamă că e posibil să simți ceva pentru mine și mă avertizezi că s-ar putea să fii nevoită să mă sacrifici pe mine pe altarul lui Barry. Luă singur roșiile. Nu contează. Am știut tot timpul. Vom trece de asta. Barry este important acum, dar mai dă-mi șase luni și vei fi uimită să vezi ce efect am.

– Galen, eu nu vreau să...

– Vrei să-mi spui că n-ar trebui să ne mai culcăm împreună. Nu lua decizii pripite. Îți place să faci sex acum. Îți place de mine. Nu voi fi descurajat, oricît de mult te-ai răci față de mine, așa că am face mai bine să ne bucurăm unul de celălalt. Am dreptate?

– Nu.

– Bine, fac un compromis. Doar pînă cînd auzim că Chavez se-ndreaptă încoace.

– Nu e cinstit.

– Vrei să-mi protejezi sentimentele mele tandre? Rînji. Nu-ți face probleme. Poate mă plictisesc de tine. Doar știi că nu pot sta locului prea mult timp.

Elena nu vorbi imediat şi apoi se căzni să zîmbească.

– Chiar arăţi ridicol în şorţul acela.

– Oh, pentru asta va trebui să decojeşti tu roşiile. Îi înmînă cuţitul. Stai aici la masă, ca să te pot privi.

– Nu mă crezi în stare să le decojesc cum trebuie?

– Nu de-asta, spuse el încet. Doar că mă simt bine să te am în faţa ochilor. Mă... încălzeşte priveliştea ta.

– La naiba cu tine, Galen.

– Nu te supăra. Nu mă pot abţine. Mama îmi spunea mereu că sînt un optimist care... na, c-am făcut-o!

– Da, aşa-i.

– Îmi va fi greu să nu mă mai pot baza pe bătrîna mea mamă.

– Care ştia că eşti un optimist.

Galen aprobă din cap.

– Şi că-mi place să trăiesc clipa. Aşa că aşază-te acolo şi lasă-mă să trăiesc clipa asta, da?

Îl privi şi pe chipul ei se perindară cele mai felurite expresii, apoi se mişcă încet şi se aşeză pe scaunul arătat de Galen.

– Adu-mi roşiile alea.

9

San Francisco

Doamna Russell?

– Ce e? Clara privi peste umăr către cei doi bărbaţi care apăruseră de sub scară. Mîna i se încleştă pe cheile pe care le scosese ca să deschidă uşa apartamentului, şi apoi îşi mişcă

degetele, căutînd sprayul cu piper de pe lanţ. Fiul ei i-l dăduse cu şase luni în urmă şi îi spusese să-l folosească în caz de nevoie. Paul se îngrijora întotdeauna, ştiind că petrecea nopţile la serviciu în oraş, unde erau toţi golanii. Bărbaţii aceştia nu arătau a golani. Recunoştea costumele scumpe. Lucrase ani buni la raionul de bărbaţi din cadrul magazinului Macy, înainte să o transfere la încălţăminte. Şi nu arătau nici a agenţi de la fisc. Erau prea... rafinaţi. Ambii erau bruneţi şi oacheşi. Poate mexicani. Mexicanii păreau să acapareze California.

– Ce vreţi?

– Putem intra?

– Nu. Cine sînteţi?

– Carlos Gomez. Zîmbi. Trebuie să vă văd fiul.

Poate *chiar erau* de la fisc. Se încordă.

– Nu ştiu unde este. Nu l-am văzut de ani de zile.

– Nu prea cred că spuneţi adevărul. Trebuie să vorbim.

– Nu, nu trebuie. Găseşte-l singur.

Gomez făcu un pas spre ea.

– Nu cooperaţi. Nu e foarte inteligent.

– Ieşiţi dracului de-aici! Ridică sprayul cu piper. Nu vreau să... I se tăie respiraţia cînd văzu că Gomez se feri într-o parte şi o prinse de încheietura mîinii, de-acum amorţită. Lanţul de chei căzu la pămînt.

– Ia cheile şi descuie uşa, îi spuse Gomez omului mai mic de statură în timp ce, cu cealaltă mînă, acoperea gura Clarei. Repede.

Clara se zbătu, ridică piciorul şi-l lovi cu putere pe Gomez în fluierul piciorului. Îl auzi înjurînd printre dinţi, atunci cînd îl muşcă de mînă.

– Rahat. O împinse înăuntrul apartamentului şi trînti uşa. Căţea! Îi dădu un pumn în abdomen şi apoi o lovitură cu dosul palmei peste faţă.

Durerea. Nu putea respira. Se prăbuşi în genunchi, icnind de durere. Îl putea vedea în ceaţă, stînd deasupra ei.

Gomez zîmbi.

– Acum, să o luăm de la capăt. Trebuie să îţi văd fiul.

– Galen, trebuie să vorbim. Judd Morgan stătea în uşa bibliotecii. Ai o secundă?

Galen aprobă din cap şi lăsă deoparte cartea.

– Ce s-a întîmplat?

– Au trecut cîteva luni şi Logan nu a reuşit să ia agenţia de pe urmele mele.

– O va face.

– Dar cît va trebui să aştept? Îmi place ferma ta, dar nu-mi place să mă simt ca un prizonier, în timp ce ticăloşii ăia de la Washington sînt liberi. M-am săturat să tot aştept. E vremea să fac ceva pe cont propriu.

– Ce anume?

– Mă gîndesc. Zîmbi maliţios. Cînd mă decid, vei fi primul care va şti. Nu mă plîng. Am vrut doar să ştii că nu mai sînt problema ta. Se întoarse cu spatele şi porni spre uşă. Pot să mai stau pe-aici pînă mă hotărăsc?

Galen dădu din cap aprobator.

– Bine, spuse Judd grav. Fiindcă de-abia aştept să te văd iarăşi în şorţul acela. Ţi-am spus cît de drăguţ arăţi în el?

– Destin, soţia şi copilul lor, sînt morţi, zise Manero. Maşina lui Destin a ieşit de pe şosea şi s-a prăbuşit în ocean în Antigua.

– Cînd?

– Ieri. Circumstanţele sînt dubioase. Am pus un om în San Francisco să o contacteze pe Clara Russell. Femeia nu a răspuns la telefon.

– La dracu' cu contactatul! Scoate-o de acolo. Spune-i să se grăbească. Închise telefonul. S-ar putea să fie deja prea tîrziu. O întîlnise doar o dată pe Clara Russell, dar îi dăduse impresia unei femei casnice, iubitoare, muncitoare şi rezistente, care era un pic prea loială fiului ei.

Trecuse doar o zi de cînd murise Destin. Dar oamenii lui Chavez se mişcau repede. Chavez însuşi se afla în spatele lor, dîndu-le pinteni.

Se apropiau prea tare de Elena. Trebuia să-şi adune gîndurile şi să treacă în revistă toate scenariile posibile, ca să vadă dacă poate găsi o soluţie.

– Femeia l-a sunat pe Paul Russell, îi spuse Gomez lui Chavez. Ar trebui să ne întîlnim cu el peste două ore. A fost foarte convingătoare. Russell nu va bănui nimic.

– Ţi-a luat cam mult timp s-o faci să vorbească, spuse Chavez.

– Şapte ore. A fost extrem de încăpăţînată. Aşa sînt mamele de obicei, nu?

– Da, într-adevăr, răspunse el cu o notă de iritare. Să sperăm că fiul ei nu va fi tot atît de îndărătnic. Îmi pierd răbdarea.

– Te sun înapoi peste cinci ore. Închise.

Cinci ore. Emoţia începu să-l pătrundă pe Chavez. Peste puţin timp, va avea informaţiile necesare ca să-şi găsească fiul.

Şi pe căţeaua aia care i-l răpise.

*

– Chavez s-a mişcat din loc, îl anunţă Manero. A părăsit Columbia acum două ore, în avionul său particular.

– Iisuse! Galen ştia că va veni şi vremea asta, dar vestea îl lovi totuşi ca un trăsnet. Şi Clara Russell?

– Omul meu tocmai a găsit-o în apartamentul ei. Îşi doreşte să n-o fi făcut. Urît. Nu ştiu dacă există vreun om care să reziste la asemenea chinuri, fără să spună tot ce ştie. Ce vrei să fac acum?

– Te caut eu mai tîrziu. Închise telefonul şi se ridică în picioare. Trebuiau să se mişte. Acum.

Urcă treptele cîte două deodată.

– Elena!

Ea îşi ridică privirea din cartea din care îi citea lui Barry.

– Ce s-a... Se opri cînd îi văzu expresia feţei. S-a întîmplat?

Galen făcu un pas mai aproape de ei şi îngenunche lîngă Barry.

– E vremea să pornim în altă aventură. Vrei să mergem cu cortul pe dealuri?

Ochii lui Barry licăriră.

– Da?

– Da. Galen îi dădu uşor o palmă la fund. Du-te şi spune-i lui Dominic. Mergem toţi.

După ce Barry ieşi din cameră, Elena se ridică în picioare.

– Cît timp avem la dispoziţie?

– Nu ştiu sigur. Chavez a plecat din Columbia acum două ore, dar Gomez e înaintea lui. Oricum ar fi, noi plecăm de-aici. Ar fi mai bine să-ţi faci bagajele repede.

Elena se duse la şifonier.

– Sînt aproape gata. Îşi scoase rucsacul şi întinse mîna şi apucă arma de pe raftul de sus. O vîrî în rucsac. Acum sînt echipată complet.

– Exact ce-mi place. O femeie care e întotdeauna pregătită, spuse Galen. Presupun că trebuia să mă aştept la asta din partea ta.

– Da, ar fi trebuit.

– Dar mă întreb dacă erai pregătită pentru o ieşire de urgenţă, sau dacă nu cumva plănuiai să pleci singură.

– Orice motiv e bun.

– Nu, nu este aşa. Strînse din buze. Dar, deocamdată, nu vorbim despre asta. Ia-i pe Barry şi pe Dominic. Mă duc să-i spun lui Judd că trebuie să pornim toţi la drum.

– Vine şi el cu noi?

– Ai prefera să-l laşi aici, ca să-l găsească Chavez? I-ar face plăcere să-l interogheze. Ar fi o adevărată provocare pentru el să încerce să-i dezlege limba unuia ca Judd.

– Da, ai dreptate. Se îndreptă spre uşă. Dar i-ar face şi mai multă plăcere să te tortureze pe tine. Să nu uiţi asta.

Judd îndesa cutiile în spatele camionetei şi privi în sus atunci cînd Elena şi Galen ieşiră din casă.

– Mă duc cu cîinele şi pisoii la vecinul tău cel mai apropiat şi îl rog să îi ţină o vreme. Trebuie să am grijă de animale, dacă vom avea musafiri. Aşeză cu grijă cutia cu cei trei pisoi şi apoi fluieră după ciobănescul lui german. Mac sări în cabina şoferului şi Judd porni motorul. Ne vedem la cort.

Galen dădu din cap absent, în timp ce Judd se îndepărta.

Elena de-abia îl auzi pe Judd, fiindcă tocmai arunca sintetizorul lui Barry în portbagajul maşinii.

– Eşti absolut sigur că se îndreaptă încoace?

– Sînt sigur. Gomez a lăsat o grămadă de cadavre în urma lui, încercînd să găsească locul acesta şi Chavez a plecat din Columbia acum cîteva ore. Mi se pare de bun-simţ să presupun că a aflat ce voia să ştie.

– Vine... Elena privi în gol în direcţia munţilor. În curînd, Chavez va fi aici, venind pe acel drum. Din secunda în care Galen îi spusese de Chavez, se simţise amorţită, îngheţată. Aştepta momentul acesta de şase ani, şi acum că venise, era aproape în stare de şoc. Şi îşi dădu seama că simţea frică. Nu se aştepta să-i fie frică. Crezuse că ura va fi îndeajuns de violentă ca să depăşească orice sentiment de frică. Şi, totuşi, amintirea acelor clipe o făcea să-i slăbească puterile. Blocheaz-o. Frica e duşmanul. Chavez se va hrăni cu ea. Nu-i da ocazia asta.

– Elena.

Îşi mută privirea pe chipul lui Galen.

– Ai explozibili?

Galen zîmbi.

– Te gîndeşti la cum ar fi dacă mi-ar sări în aer casa cu Chavez în ea?

– Da.

– Nu am explozibili. Nu sînt un lucru pe care să-l ţin la îndemînă cînd vin aici. Uite-aşa îmi protejez casa de tine.

– Aş fi găsit o modalitate să îţi plătesc pagubele.

– Glumeam. Dar văd că simţul umorului îţi este serios afectat acum.

– Chiar mergem să campăm?

– Pentru scurt timp. Cunosc foarte bine dealurile astea şi sînt o sută de locşoare unde ne putem ascunde. Acum cîteva

zile, l-am trimis pe Judd să stabilească tabăra unde vom fi în siguranţă şi de unde vom putea urmări ce se întîmplă la fermă. Nu cred că Chavez va bănui c-am rămas pe-aproape. Este prea obişnuit ca oamenii să fugă de el. Vreau să mă asigur că Chavez personal vine aici.

– Şi eu. Privi înapoi către dealuri. Şi eu...

– Nu sînt aici? Chavez ieşi din maşină în faţa casei. Cum adică nu sînt aici? M-ai dezamăgit, Gomez.

– Au fost aici. E mîncare proaspătă în frigider. Sînt haine în şifoniere. Gomez îi întinse o carte de copii. Am găsit-o în unul dintre dormitoare.

– Dar au plecat. Iar a scăpat Elena?

– Am verificat hambarul şi toată zona din jurul casei.

– *La dracu'* cu tine!

Gomez făcu repede un pas înapoi.

– Cu siguranţă că l-a avertizat cineva.

– Tot asta ai spus şi atunci cu podgoria. De fapt, nu te-ai mişcat tu îndeajuns de repede. Privi în sus către dealuri. Căutaţi pe dealuri.

– Nu stăteau aici, dacă ştiau că venim. Probabil că acum sînt la jumătatea drumului către Portland.

– Căutaţi oricum. Ea a făcut parte din trupele de gherilă. S-ar simţi ca acasă pe dealuri.

– Va trebui să aşteptăm pînă mîine dimineaţă. Se întunecă. Oamenii pe care-i am cu mine nu ştiu să se ia după urme. N-ar face decît să bîjbîie. Vom avea nevoie de lumina zilei.

Chavez strînse pumnii.

– În zorii zilei. La prima rază de soare, vreau ca toţi oamenii să fie pe dealuri. Se întoarse şi privi în depărtare.

Eşti acolo, Elena? Vin după tine, căţea.

Se răsuci spre casă.

– Mă duc să mă uit prin documentele personale ale lui Galen, să văd dacă găsesc ceva. Aţi verificat dacă nu sînt capcane?

Gomez încuviinţă din cap.

– Drumul e sigur.

– Siguranţa este un lucru extrem de fragil. Începu să urce treptele spre verandă. Să ţii minte asta, Gomez.

– Un bărbat musculos, înalt, destul de arătos şi cu părul încărunţit la tîmple? Galen ajustă binoclul de înaltă precizie. E Chavez?

– După descriere, el pare să fie, spuse Elena. Dă-mi binoclul. Îl duse, încet, la ochi. Doamne, nu voia să-l vadă din nou! Se forţă să se uite la bărbatul care stătea pe verandă.

Putere. Forţă. Cruzime.

Preşul.

Lăsă repede binoclul în jos.

– El este.

– Atunci, ai avut dreptate: Barry l-a atras aici, spuse Galen. Nu eram sigur că un ticălos egoist ca el va veni cu-adevărat după copil.

– Eu am ştiut tot timpul. A venit după Barry din egoism. Vrea să facă pe Dumnezeu. Îşi strînse buzele. Dar nu cu Barry al meu.

– Uşurel. Îi prinse umărul şi-o strînse. Muşchii tăi sînt încordaţi.

– Cum ai vrea să mă simt? Trase adînc aer în piept. Cînd vom pleca de aici?

– Mîine dimineaţă. Duse din nou binoclul la ochi. Am numărat opt oameni în cele două maşini. Par să-şi stabilească tabăra în casă, noaptea asta. Aminteşte-mi să ard cearşafurile atunci cînd ne întoarcem. Hai, vino, hai să mergem înapoi în tabără. Începu să coboare panta. Vin eu să-i urmăresc mai tîrziu.

Elena mai aruncă o privire la fermă şi apoi îl urmă agale, înapoi la cort.

Barry stătea lîngă Judd Morgan.

– Mami, Judd mă învaţă să cioplesc. Ai văzut ce cuţit mare are?

Îşi aminti lama cuţitului apăsată pe gîtul lui Galen.

– Da, l-am văzut.

Judd zîmbi.

– Nu-l voi lăsa să-l folosească. Asta e o joacă pentru adulţi. Privi spre Galen. Ai văzut ceva interesant?

– Ceea ce aşteptam să văd. Sînt cîteva animale acolo. Nimic care să ne îngrijoreze, dar n-ar strica dacă am sta de veghe cu rîndul.

– Stau eu prima, spuse Elena.

– Nu aveam de gînd să te insult neinvitîndu-te şi pe tine să participi, spuse Galen. Dar tu vei sta de pază a doua. Aşa îl vei putea adormi pe Barry mai întîi. Se duse în grotă. Nu cred că vom face focul în noaptea asta, aşa că va trebui să văd ce pot să încropesc pe post de mîncare rece. Sînt sigur că voi născoci ceva cît se poate de minunat.

Telefonul mobil îi sună pe cînd termina de mîncat.

– Unde eşti, Galen? O voce joasă, puternic accentuată.

Galen deveni rigid.

– Chavez?

Brusc, Elena-şi mută privirea pe chipul lui.

– Da, şi îmi pierd răbdarea. Îmi vreau fiul. Dă-mi-l.

– Să te ia dracu'! Galen se ridică şi ieşi din grotă, ca să nu-l audă Barry. Nu ai nici un fiu. Barry îi aparţine Elenei. Şi aşa va rămîne.

– Nu va rămîne aşa. Se opri. M-a înfuriat foarte tare amestecul tău şi am vrut să te pedepsesc. Dar sînt un om rezonabil şi ştiu să negociez. Sînt dispus să plătesc ca să-mi predai fiul. Cinci milioane de dolari. Stabileşti tu condiţiile livrării.

– Nici nu încape vorbă.

– Zece milioane.

– Nu facem nici un tîrg, Chavez.

– Pot da mai mult.

– Şi vei primi acelaşi răspuns.

– Căţeaua nu e chiar aşa de bună la pat.

– Pun capăt acestei conversaţii.

– Mai gîndeşte-te. Îţi dau numărul meu de telefon.

Să-i potolească furia. Poate îi va folosi. Scoase un pix şi un carneţel.

– Care-i numărul?

Chavez bolborosi un număr de telefon.

– Fii rezonabil. Oricum, îmi voi căpăta fiul. Dacă mi-l dai tu, devii un om foarte bogat.

– Nu facem nici un tîrg. Închise.

– Ce voia?

Se întoarse şi-i văzu pe Elena şi Judd stînd în picioare, în spatele lui.

– Ce a vrut tot timpul. Numai că, de data asta, s-a oferit să

plătească pentru el. Strînse din buze. Ultima ofertă a fost de zece milioane, dar era dispus să dea mai mult.

Judd fluieră încet.

– Ăştia sînt bani, nu glumă. Ar putea transforma o grămadă de oameni în trădători. S-ar putea să-ţi fie foarte greu să păstrezi puştiul, dacă el împrăştie atîţia bani în stînga şi-n dreapta.

– I-ai notat numărul de telefon, îi spuse Elena lui Galen.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, m-am gîndit că s-ar putea să avem nevoie de el. Crezi c-am făcut-o ca să obţin o sumă mai mare?

– Nu. Îşi luă privirea de la el. Nu ştiu ce să cred.

Dar se îndoise de el în acel moment. Cum oare putea altfel? Din momentul în care aflase că Chavez venea spre ei, Elena se schimbase. Îşi reluase iarăşi starea de luptă pe care o ştia din copilărie – precaută, tensionată, fără să aibă încredere în nimeni.

Îl lovise, la naiba.

– Nu, nu-i voi accepta banii blestemaţi.

Judd privi de la unul la celălalt şi apoi schimbă subiectul.

– Cine stă primul de pază?

– Eu, spuse Galen tăios. Am nevoie să fiu singur.

Se îndepărtă.

Elena văzu un singur om păzind casa.

Se tîrî fără grabă, în tăcere, ţinînd puşca strîns cu mîna stîngă.

Nu erau prea multe tufişuri în partea aceasta a cîmpiei şi trebuia să stea cît mai aproape de pămînt şi să se mişte cu mare grijă.

Luminile din birou ardeau. Probabil că Chavez încerca să găsească o cale de a le da de urmă.

O dată ce ajungea în hambar, se putea adăposti acolo şi îi putea urmări. Va trebui să elimine primul om de pază şi deja zărise un altul lîngă ţarc. Dacă îl omora şi pe acesta, atunci avea şansa să intre în casă.

Se tîrî înainte, cu privirea fixată la fereastra biroului.

Vin, Chavez. Mă simţi?

Şi-l imagina stînd la birou şi răsfoind documentele lui Galen. Nu, nu te gîndi. Fă-o pur şi simplu.

Trebuia să-şi păstreze cumpătul, aşa cum o învăţase tatăl ei. Fă-o odată şi...

Brusc, simţi o greutate apăsînd-o.

Se zbătu să se întoarcă pe spate, încercînd să ajungă la pistol.

– Nu, şopti Galen, ţintuind-o la pămînt. Dacă mă împuşti, oamenii lui Chavez vor veni în goană aici şi Barry va rămîne fără mamă. Asta vrei?

Elena împietri.

– Ce faci?

– Încerc să te împiedic de la moarte.

– Dă-te jos de pe mine. N-am de gînd să mă las ucisă. Ştiu cum să fac asta. Tata mă trimitea înainte să...

– Ştiu, mi-ai spus. Dar asta nu înseamnă că îl poţi elimina pe Chavez cînd e păzit de cincisprezece oameni.

– Sînt doar opt.

– Aşa am crezut şi eu. Ceilalţi trebuie că au sosit după lăsarea serii. Unde voiai să te duci? În birou? După colţ se află un bărbat, iar un altul e înăuntru cu Chavez. Sînt peste tot şi sînt foarte buni. Aproape că m-au prins, atunci cînd am venit să cercetez zona.

– Să cercetezi? Cînd?

– Cînd ar fi trebuit să stau de pază. Crezi că eşti singura care a sperat să termine toată povestea asta cu un singur glonţ? N-are rost, Elena. Voiam să-ţi spun că n-avem nici o şansă, dar cînd m-am întors în tabără, plecaseşi deja.

– Dă-mi drumul.

– Nu, pînă nu-mi promiţi că te întorci în tabără.

– Tot ce-ţi promit este că, dacă nu te dai jos de pe mine, îţi rup coastele şi-apoi îţi zdrobesc testiculele.

– Oh! Îi studie chipul cîteva secunde. Eşti o femeie foarte convingătoare. O eliberă din strînsoare. Şi-acum ce?

– Ne ducem înapoi în tabără. Nu sînt proastă. Se răsuci şi începu să meargă de-a buşilea pe pajişte. Dar să nu-ţi mai foloseşti vreodată forţa fizică, Galen.

– Mi s-a părut singura modalitate de a-ţi capta atenţia. Acum îţi sugerez să nu mai scoatem o vorbă pînă ajungem pe dealuri.

Parcurseră cîteva sute de metri pînă să ajungă la primii copaci împrăştiaţi, ce semnalau începutul dealurilor. Galen o ridică în picioare.

– De unde ai puşca?

– Am luat-o din camionul lui Judd. M-am gîndit că are una. Nu ştiam dacă mă pot apropia îndeajuns de mult ca să-mi folosesc pistolul meu cu calibru 38.

– Ai plănuit asta din momentul în care ai aflat că vom petrece noaptea aici.

– Evident că şi tu ai făcut acelaşi lucru. Chiar m-am întrebat de ce n-ai vrut să plecăm în secunda în care ai aflat că Chavez a venit.

– Şi mai ştiam că te vei folosi de orice ocazie ca să ajungi la Chavez. Am vrut să ţi-o iau înainte. Îşi strînse buzele. Gîndim

prea asemănător. Cum spunea şi Forbes, facem parte dintr-un club privat.

– Nu-i nimic rău să ţii lucrurile pentru tine, spuse Judd, ieşind dintre copaci. Întinse mîna spre Elena. Este proprietatea mea, dacă nu te superi.

Elena îi înmînă puşca.

– Îmi cer scuze. Aveam nevoie de ea.

– Puteai să mi-o ceri.

– Vrei să spui că mi-ai fi împrumutat-o?

– Nu. Îşi plimbă mîna, încet, pe ţeava puştii. Am o relaţie foarte specială cu această puşcă.

– E o combinaţie între Heckler şi Koch PSG1, nu? Modificată special?

– Exact.

– Nici nu mă aşteptam să mi-o împrumuţi. De-asta nu ţi-am cerut permisiunea.

– Mi se pare normal. Dar aş vrea să nu se mai repete, sau vei regreta. Eu nu avertizez a doua oară. Se întoarse şi porni înaintea lor, în direcţia taberei.

– A vorbit serios, spuse Galen. Puşca e parte din el de multă vreme.

– Aveam nevoie de o puşcă. Şi aş face-o din nou. Dar, oricum, nu mi-a folosit la nimic. Speram... Ridică din umeri. N-a fost să fie. Aşa că am putea să ridicăm tabăra şi să plecăm. Vreau să-l duc pe Barry undeva în siguranţă.

– Elena, Barry nu mai este nicăieri în siguranţă acum.

Ştia că spunea adevărul. Acum că Chavez era aici, în Statele Unite, era doar o chestiune de timp pînă îi găsea.

– Într-un loc mai ferit ca acesta. Ai vreo sugestie?

– Probabil că i-a spus careva despre casa mea din New Orleans. Am o idee despre un loc unde am putea merge, dar nu vreau să-mi implic nici un prieten în mod direct, fiindcă situaţia va deveni urîtă.

– Unde mergem?

– Mă laşi pe mine să decid? Uimitor! Tonul său era uşor sarcastic.

– Eu sînt o străină în ţara asta.

– Dar pari să vrei să faci restul de una singură.

Se răsuci spre el.

– Ce-ai vrea să spun? Am făcut ce trebuia să fac.

– Şi ai făcut-o singură, îi spuse printre dinţi. Ai fi putut să-mi ceri ajutorul. Ai fi putut să mă rogi să vin cu tine.

– Nu sînt obişnuită să cer ajutorul cuiva.

– E cît se poate de clar! Ce trebuie să fac ca să înţelegi? O prinse de umeri şi o scutură. *Nu* eşti singură. M-auzi? Lasă-mă să te ajut. Nu eşti singură.

Galen nu înţelegea. De cînd plecaseră de la fermă, fuseseră momente cînd era prea îngrozită ca să mai poată gîndi. Fusese singură de prea multă vreme şi îi era teamă să acţioneze altfel decît o învăţase experienţa.

– A*i încredere* în mine, Elena.

– Am încredere în tine.

– Nu îndeajuns de mult. Nu îndeajuns încît să treci de răceala pe care o arborezi de cînd a apărut Chavez în scenă.

Îl privi neajutorată.

Galen dădu din cap şi îşi lăsă mîinile să cadă pe lîngă corp.

– Of, eşti o cauză pierdută.

– Îmi... pare rău.

– Şi mie. Totul va fi mult, mult mai greu. Se uită la ceasul de mînă. Trebuie să dau cîteva telefoane şi să văd ce pot face cu adăpostul sigur. Am pus deja în mişcare nişte planuri alternative, în cazul că se întîmpla aşa ceva. Este un mic aeroport pe-aproape, de unde-o putem lua din loc spre Portland şi acolo avem un avion. Făcu o grimasă. La urma urmei, trebuie să-mi menţin reputaţia celui care le aranjează pe toate.

Îl rănise. Galen era glumeţ, dar ştia că îl lovise. Ar fi vrut să se îndrepte spre el şi să-l mîngîie, aşa cum făcea cu Barry, dar simţea că nu se putea mişca.

– Mulţumesc. Ştiu că îţi este greu să...

– Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură. Respiră adînc şi încercă să îşi calmeze tonul. Îi mai lăsăm să doarmă o oră sau două, timp în care mă asigur că avem unde să mergem.

– Nu mi-ai spus unde.

Galen se întoarse cu spatele.

– În Atlanta.

10

Atlanta

Cabana de pe malul lacului rustică, dar spaţioasă, era înconjurată de o privelişte absolut superbă, se gîndea Elena. Dealurile împădurite şi lacul însuşi erau spectaculoase.

– Hei, întoarce-te aici.

Se răsuci şi îl văzu pe Judd alergînd după Barry, care se îndrepta spre lac.

– Barry!

– L-am prins. Judd îl săltă pe Barry şi ţinu copilul chicotind sub braţul lui. Hai, ştrengarule. Dacă eşti atît de hotărît să te-arunci în lac, hai să vedem dacă îţi găsesc ceva pe post de costum de baie. Elena, Barry ştie să înoate?

– Ca peştele, răspuse Dominic. L-am învăţat eu în rîul din apropierea casei noastre.

– Atunci ai face mai bine să vii şi tu să-l ţii, spuse Judd, lăsîndu-l jos pe Barry şi apucîndu-se să descarce maşina.

Judd părea să facă treabă bună, se gîndi Elena. În timpul lungului zbor dintr-o parte într-alta a ţării, Judd îl ţinuse ocupat şi-l înveselise pe Barry. De fapt, chiar o surprinsese să vadă că un bărbat atît de singuratic ca el se străduise atîta să aibă grijă de Barry.

Judd privi în sus şi-i prinse privirea.

– Îmi plac copiii, spuse el încet, ca şi cum îi citise gîndurile. Luă un rucsac şi îl apucă pe Barry de mînă. Hai, hai să desfacem bagajele.

Elena se întoarse către Galen.

– A cui este casa asta?

– Îi aparţine lui Joe Quinn. El şi Eve Duncan şi-au dus copilul în Hawaii pentru cîteva luni. Mi-au spus că pot folosi eu casa, cît timp sînt plecaţi. Este izolată şi m-am gîndit că lui Barry îi vă plăcea lacul. Ridică celelalte două valize şi închise portbagajul. Sînt sigur că de-abia aştepţi să cercetezi zona, ca să te asiguri că e-n regulă, dar te rog să te întorci pînă la cină. Se întoarse spre casă. L-am contactat deja pe David Hughes, cel care mi-a pus la dispoziţie personalul de securitate pe care l-am mai folosit în Atlanta. Vor fi aici mîine dimineaţă ca să-i examinezi tu. N-aş vrea să omori pe careva din greşeală. Hughes ar fi foarte supărat.

M-am gîndi că Judd şi cu mine ne descurcăm în privinţa securităţii cabanei, dar avem nevoie de cîţiva oameni buni ca să patruleze prin pădure şi în jurul lacului. Nu vor deranja.

– Pari să te fi gîndit la tot. Ai cheia de la casă?

– Nu, dar am talent. Cără bagajele pe verandă, unde aşteptau Barry şi Judd. Apăsă pe clanţă şi apoi îngenunche în faţa încuietorii. Cîteva secunde mai tîrziu, uşa se deschidea. O nimica toată. Aminteşte-mi să-i spun lui Quinn că are un sistem de siguranţă de doi bani. Le făcu semn lui Judd şi Barry să intre şi apoi îi urmă şi el în casă.

–Judd se înţelege foarte bine cu Barry, îi spuse Dominic, din spate, Elenei. Mă face să mă simt un pic inutil.

– Nu fi prostuţ. Se întoarse să-l privească. Judd şi Galen sînt o noutate pentru el şi sînt diferiţi. Se va întoarce la noi cînd va dispărea noutatea.

– Nu mă plîngeam. Ştiu că este normal, poate chiar şi bine. Făceam doar un comentariu. Se prea poate să nu mai ai nevoie de mine. Poate că ar trebui să mă întorc acasă o vreme.

– Întotdeauna voi avea nevoie de tine, Dominic. Întinse mîna şi îl prinse de braţ. Şi nu ai o casă unde să te întorci.

– Pot construi alta. Elena, au nevoie de mine acolo.

O trecu un fior de teamă atunci cînd realiză că vorbea serios.

– Nu eşti în siguranţă. Dacă Chavez a pus zona sub urmărire?

– E puţin probabil.

– Nu vreau să-mi asum riscul ăsta. Nu în privinţa ta, Dominic. Se apropie de el şi îşi puse capul pe pieptul lui, apoi şopti: Nu ştiu ce m-aş face fără tine. Tu şi Barry sînteţi familia mea.

– Deocamdată, n-am de gînd să te las singură şi n-am spus

că plec definitiv. Tu şi Barry însemnaţi foarte mult pentru mine. O bătu cu blîndeţe pe umăr. Dar trebuia să-ţi spun la ce mă gîndesc. Nu pot sta unde nu am nici un scop, Elena. Bun, acum mă duc să înot cu Judd şi Barry. De ce nu vii şi tu cu noi?

– Eu mă duc să cercetez zona. Vreau să ştiu pe dinafară fiecare golfuleţ şi copac.

Dominic zîmbi.

– Exact ce-a spus Galen că vei face. Te cunoaşte mai bine decît mine.

– Nu, nu-i adevărat.

Dominic dădu din cap.

Poate nu din experienţă, dar instinctele lui sînt foarte bune. Ştie că te obsedează ideea.

– Dar şi tu ştii asta, Dominic. Sîntem împreună de atîta vreme. Făcu o grimasă. Şi de ce, mă rog, vorbim despre Galen? Chiar tu mi-ai spus că nu îl cunoaştem cu adevărat.

– Lucrurile se schimbă. Se întoarse cu spatele şi se îndreptă spre casă. Chavez este în cealaltă parte a ţării. Îi va lua ceva timp să se regrupeze şi să-şi trimită cîinii de vînătoare. Probabil că avem puţin timp să respirăm. De ce nu-ţi iei şi tu ceva timp să te relaxezi?

Ajunseseră în doar cinci ore în acest loc liniştit şi frumos. Dacă Chavez va afla unde erau, se va arunca asupra lor ca un vultur.

– Nu pot.

Dominic întoarse capul şi o privi.

– Da, văd că nu poţi. Mare păcat.

– Nu sînt pe dealuri, spuse Gomez. Dar omul pe care l-am trimis să cerceteze zona mi-a raportat că la aproximativ

treisprezece kilometri de-aici se află un mic aeroport. Acum interoghează personalul de-acolo.

– Dacă Galen a ajuns la aeroport, înseamnă că l-am pierdut. Nu va lăsa nici o urmă. Chavez privi frustrat la teancul de acte de pe birou. Nici un indiciu. Nimic.

– Vom încerca în continuare, spuse Gomez.

– N-am nici cea mai mică îndoială c-o veți face, răspunse Chavez. În nici un caz nu mă dau bătut. Încă mai am cîțiva ași în mînecă.

Își scoase telefonul și începu să formeze.

– Mami, uită-te la mine, o să sar în apă!

– Mă uit.

Barry sări pe anvelopa pe care Judd o legase de o creangă a stejarului aflat lîngă lac. Apoi Judd trase cîțiva metri înapoi anvelopa și îi dădu drumul. Roata se legănă deasupra apei și Barry sări, strigînd de bucurie, în lac.

Se ridică apoi la suprafață, împroșcînd apă în toate părțile.

– M-ai văzut?

– Ar fi trebuit să fiu oarbă ca să nu te văd, strigă Elena. Și surdă.

– Mai sar o dată.

Înotă spre marginea lacului și Dominic îl ajută să urce pe mal.

– Uită-te la mine.

– Bine, dar mai sari doar de cîteva ori. Se întunecă în curînd.

Dar soarele nu apusese încă, și lumina-i palä parcă poleia cu aur apa lacului. Doamne, era atîta pace aici! În ciuda stării tensionate, în ultimele trei zile nu putuse ignora liniștea binecuvîntată a acestui loc.

– Drăguț. Galen se aruncă lîngă ea, pe balansoarul de pe verandă. Îmi plac balansoarele de pe verandă.

– Dar ai și tu un hamac pe veranda casei tale de la fermă.

– Hamacurile sînt făcute pentru ațipit. Balansoarele sînt pentru socializare. Ne și imaginez, stînd amîndoi aici și ascultînd păsările și scîrțîitul scos de legănatul balansoarului, cincizeci de ani de-acum încolo sau, chiar mai bine de-atît.

– Eu nu pot.

– Nu poți, pentru că te-ai adîncit în prea multe gînduri complicate ca să-ți mai poți lăsa liberă imaginația. O apucă de mînă. Nu te încorda. Vreau doar să te țin de mînă. Nu încerc să te ademenesc înapoi în patul meu. Îi atinse cu degetele încheietura mîinii și îi frecă punctul în care se ia pulsul. Mi-e teamă că te-ai rupe în bucăți dacă aș face dragoste cu tine.

– Nu sînt chiar atît de slabă.

– Doamne ferește să te acuz pe tine de așa ceva! Începu să se joace cu degetele ei. Nici un pic de slăbiciune. Nu-ți permiți asta.

– Nu, nu pot. Acum nu mă pot concentra la nimic altceva în afară de Chavez. Își mută privirea înapoi la Barry, care se juca în apă. Am fost slabă atîta vreme, atunci. În fiecare zi, după ce termina cu mine, îmi era frică. Eram legată și neajutorată și știam că ziua următoare avea să se întoarcă și că totul va fi la fel. Nu-mi dădeam voie să plîng, dar nu mă puteam opri din tremurat. Doar în timpul luptelor nu mă simțeam slabă. Dar știam că, dacă în acele momente lăsam frica să iasă la suprafață, aș fi murit.

– Toți avem momente cînd ne este frică.

– Dar eu nu-mi permit asta acum. Îl am pe Barry.

– Și pe mine. Îi ridică mîna și îi duse încheietura la buze. Nu uita de mine.

Nu exista pericolul acesta. El era întotdeauna acolo, vorbind, mişcîndu-se, tulburînd-o. Acum o tulbura.

– Inima îţi bate mai tare. Îşi plimbă buzele pe încheietura mîinii ei. Trebuie să-ţi atrag atenţia că sexul e recunoscut drept un mod excelent de relaxare.

– Dar s-ar putea să stric totul.

– Mi-aş asuma riscul ăsta.

– Eu nu.

Galen o privi.

– Dacă aş continua, te-ai răzgîndi.

– Se poate. Dar aş avea resentimente.

– Ştiu. Îi sărută încheietura mîinii şi apoi i-o aşeză înapoi în poală. E o adevărată dilemă pentru un bărbat ahtiat după sex. Presupun că va trebui doar să stăm şi să ne legănăm şi să ne gîndim la următorii cincizeci de ani. Sst, spuse el atunci cînd Elena încercă să vorbească. Am spus să ne gîndim, nu să vorbim. Nu-ţi face griji. Dacă nu vorbeşti, n-ai cum să te legi la cap.

Sunetul scos de legănatul balansoarului era foarte liniştitor şi prezenţa lui Galen era de asemenea odihnitoare. Stopase încărcătura sexuală, ca şi cum ar fi întors un buton. Era un om incredibil de complicat, se gîndi ea. Complicat şi receptiv şi cu o serie, aparent nelimitată, de talente şi potenţial. Era extraordinar cît de...

Telefonul lui Galen sună.

Elena deveni rigidă.

– Uşurel. Apăsă tasta de acceptare a apelului: Galen.

Elena îşi simţi muşchii încordaţi.

– Nu. Vorbeşte cu mine.

– Cine e? întrebă ea.

– Chavez.

Elena îngheţă.

– Vrea să vorbească cu mine?

Galen încuviinţă din cap.

– Dar nu-i vom da ce-şi doreşte. Nu eşti nevoită să vorbeşti cu el.

– Ba da. Dă-mi telefonul.

– Pot să mă descurc singur cu el.

– Dă-mi telefonul.

Galen ezită şi apoi i-l înmînă.

– Două minute şi apoi închizi.

Elena de-abia îl auzi.

– Sînt aici, Chavez.

– Eu vreau să ştiu unde este *el*, Elena. Mi-ai dat de furcă pînă acum.

Se auzea ca şi cum ar fi fost în apropiere, la doar cîţiva metri depărtare şi nu la cîteva sute de kilometri. Nu este aproape, îşi spuse ea. Nu mă poate răni. Nu-l poate răni pe Barry sau pe Galen.

– Du-te acasă, Chavez. Nu ne vei găsi.

– Îţi tremură vocea, Elena. Ţi-e frică, nu-i aşa?

– Nu mi-e frică de tine.

– Minţi. Întotdeauna am ştiut cînd îţi este frică. Tocmai asta a făcut lupta mult mai interesantă. Pentru că nu doar eu, ci şi tu te luptai cu tine. Şi frica a învins, nu? În cele din urmă, te-am înfrînt.

– Nu m-ai înfrînt.

– Ba da, ştii bine că da.

– M-am prefăcut, nenorocitule. Şi tu erai atît de plin de tine, încît te-am păcălit.

Tăcere.

– Nu-i adevărat.

– Ba da, ăsta e adevărul. Dar eşti în stare să-l recunoşti?

– *Puta* ce eşti.

– Nu, tu ai vrut să mă chinui şi să mă faci tîrfa ta, însă nu te-am lăsat. Ai pierdut, Chavez.

Elena îi simţea mînia vibrînd prin telefon.

– Dacă ceea ce spui e adevărat, atunci asta nu mă poate face decît să vreau, cu atît mai mult, să te găsesc. Noi doi avem treburi nerezolvate. Aproape că îmi doresc să pun mîna pe tine la fel de tare cît vreau să-mi găsesc fiul. Îţi aduci aminte cum e să-mi pun eu mîinile pe tine?

Bucăţile de sfoară care-i tăiau încheieturile şi mîinile lui atingînd-o pe tot corpul. Nu te gîndi la asta.

– Am uitat. Şi nu-l vei avea niciodată pe Barry.

– Îi voi schimba numele. O să-i dau numele meu. Va fi micuţul Rico.

– Ba nu.

– Ba da. La urma urmei, este copilul meu. Eu voi fi cel care-i va spune ce să facă şi ce nu.

Stăpîneşte-ţi teama şi furia.

– De ce-ai vrut să vorbeşti cu mine? Doar nu crezi că-ţi voi spune ceva.

– Am vrut să-ţi aud vocea. Reînvie amintiri atît de plăcute! Se opri. Şi am lîngă mine pe cineva care, de asemenea, vrea să-ţi audă vocea. Îi dau lui telefonul.

– Elena?

Oh, Doamne! Elena închise ochii.

– Luis.

– Trebuie să faci ce-ţi spune. Vocea fratelui ei era spartă. Nu mai pot îndura. Chavez spune că mă va ucide.

– De ce mi-ar păsa? M-ai trădat, Luis. I-ai spus lui Chavez despre Barry.

– Nu m-am putut abţine. Sufeream. Aveam nevoie de o doză. Dominic n-ar fi trebuit să-mi spună. Mi-a ascuns adevărul atîţia ani. Nu trebuia să-mi fi spus. N-am vrut s-o fac.

– Dar ai făcut-o. Nu ţi-a păsat de mine, de Dominic sau de Barry. Te-ai gîndit doar la drogurile alea blestemate. Îşi reţinu lacrimile. Nu am cum să-mi pese de tine acum. Trebuie să mă gîndesc la oamenii pe care i-ai oferit tu pe tavă lui Chavez.

– Ba îţi pasă de mine. Avea un ton disperat. Îţi aduci aminte cînd eram copii? Toate vremurile bune... Elena, ajută-mă.

– Cum? Renunţînd la fiul meu? Cred că eşti nebun.

– N-am putut altfel. Tu ai fost întotdeauna cea puternică. N-ai înţeles niciodată. Eu nu pot suporta durerea, Elena. Îmi vor face rău.

– Îmi pare rău, Luis, şopti ea. Nu te pot ajuta.

– Trebuie să...

Chavez luă telefonul şi Luis nu se mai auzi.

– Eşti o femeie foarte dură, Elena, spuse Chavez. Chiar ţi se face milă, auzindu-l. Nu-ţi ajunge la inimă?

– Ai putea să-i dai drumul. Elena încercă să-şi stăpînească tonul. Ce-ai avut în cap, crezînd că voi renunţa la Barry pentru un om care m-a trădat? Crezi că mai simt ceva pentru el?

– M-am gîndit că ar fi posibil. Eşti o femeie neobişnuită dar, cu siguranţă, ai o anumită slăbiciune pentru fratele alături de care ai crescut. Aţi împărţit şi primejdii şi vremuri bune. Da, probabil mai simţi ceva pentru el.

– Nu simt nimic pentru el.

– Atunci, n-o să te deranjeze dacă mă joc puţin cu el, nu? E molîu, dar poate că are ceva din tine. S-ar putea să dureze mai mult decît îţi închipui. O să-l pun să te sune la loc, după ce aflu exact cît de slab este. Închise.

Luis...

Îi întinse telefonul lui Galen.

– L-a... pus pe fratele meu să îmi vorbească.

– Am auzit.

– Îl va răni. Încercă să-şi oprească buzele din tremurat. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă deloc de el. O merită.

– Da, aşa este.

– Am încercat să-l fac să nu mai ia droguri. Am făcut tot ce-am putut. N-a vrut să mă asculte. Nu e vina mea... Obrajii îi erau inundaţi în lacrimi. Nu pot s-o fac, Galen. Nu pot să-l ajut.

– Ştiu. O cuprinse în braţe. Sst, ştiu.

– Ba nu, nu ştii. Mîinile i se încleştară pe cămaşa lui. Am ţinut la el şi cred că încă mai ţin la el. Nu vreau, dar m-a făcut să-mi amintesc...

– Ce s-a întîmplat? Dominic urcă treptele spre verandă, încruntat. Elena, ce s-a întîmplat?

– Luis... îl împinse pe Galen şi se şterse la ochi cu dosul palmei. Dominic, Chavez l-a luat pe Luis.

Dominic se opri, şocat.

– Luis.

– Îl va răni.

Trecură cîteva clipe pînă ce îşi reveni.

– Dar Luis l-a ajutat. Clătină din cap, de parcă l-ar fi ajutat să priceapă. Dar asta nu contează pentru el, nu? Uneori uit cît de diabolic este Chavez.

– Eu nu uit niciodată.

– Îl putem salva?

– Doar dacă renunţ la Barry. Şi ştii foarte bine că nu pot face aşa ceva.

– Totuşi, trebuie să facem ceva.

– Îl foloseşte pe Luis ca să întindă o capcană. O vrea şi pe Elena, nu doar pe Barry, spuse Galen. Dacă Elena încearcă să meargă după Luis, el dă drumul capcanei. În plus, nici măcar nu ştim unde este.

– Ar putea să mai fie la fermă?

Galen negă din cap.

– De îndată ce am ajuns la aeroport, am sunat DEA şi i-am întrebat unde îl pot găsi pe Chavez. Cînd au ajuns ei acolo, el plecase deja.

– Nu mi-ai spus asta, zise Elena.

– DEA nu era o soluţie la fel de bună ca glonţul, dar m-am gîndit că ne-ar face rost de ceva timp, pînă cînd Chavez ar fi dat mită ca să iasă din închisoare.

– Trebuia să-mi fi spus.

– De ce să-ţi fi dat veşti proaste? Am sperat că vom avea noroc.

– Da, aş fi cerut prea mult.

– Chavez va mai suna? întrebă Dominic.

– Da. Elena se ridică în picioare. Mă duc să stau cu Barry lîngă lac. Simt nevoia să... Voia să fie aproape de Barry, să-l atingă.

Coborî în grabă scările şi o luă în jos pe potecă.

– Vreau să-l prăjesc pe Chavez la foc mic, spuse Galen în timp ce o urmărea cu privirea pe Elena. Cît de apropiaţi au fost ea şi Luis?

– În copilărie, au fost foarte apropiați. Erau doar ei doi, împotriva întregii lumi. Mai tîrziu, s-au răcit. Tatăl său o favoriza fățiș pe Elena și asta l-a rănit pe Luis și a făcut-o pe ea să se simtă vinovată. Luis n-a fost băiat rău. Era doar slab. Atunci cînd s-a apucat de droguri, Elena a făcut tot ce era omenește posibil ca să îl ajute. Dar, de fiecare dată cînd se întorcea cu spatele, Luis o lua de la capăt. Dominic dădu din cap. Este îngrozitor ce le face Chavez amîndurora.

– Nu-mi pasă de ce-i face lui Luis. Ticălosul a trădat-o.

Dominic dădu din cap.

– Sînt sigur că nu a vrut să o rănească pe Elena.

– Eu nu sînt sigur de nimic. Galen se ridică. Decît că, după ce se va gîndi, Elena s-ar putea să se hotărască să încerce să-l ajute pe nenorocit. Și chiar dacă n-o face, nu vreau să se chinuiască singură, la gîndul că a trebuit să aleagă între fratele și fiul ei. Nu vreau să fie atinsă nici de cea mai mică urmă de vinovăție.

– Ce vei face?

– Am în cap cîteva variante... Privi spre Elena, care stătea pe malul lacului și vorbea cu Barry. Zîmbea, dar Galen vedea că era extrem de tensionată. N-o văzuse niciodată complet relaxată, total împăcată. Iisuse Hristoase, cît își dorea s-o vadă așa!

– Vreau să ajut, spuse Dominic. La urma urmei, e vina mea că am avut încredere în Luis. Strînse din buze. Mi-am dorit să se schimbe, să vină cu noi și să înceapă o viață nouă. Și-n schimb, aproape că i-am ruinat viața Elenei. Trebuie să-mi răscumpăr greșeala.

– Mai am puțin și mă înec în toate bolboroselile astea despre vinovăție, spuse Galen. Tu ești vinovat doar fiindcă ai judecat

greșit, iar Elena nu-i vinovată cu nimic. Și-n primul rînd, Luis nu s-ar afla în această situație dacă n-ar fi trădat-o pe Elena. Rațional, știe și ea asta, însă trăirile ei s-ar putea să fie cu totul altceva. Se întoarse, cu gîndul să intre în cabană. Dacă am la ce să te folosesc, o voi face. Dar nu ești la fel de bine pregătit ca Judd pentru situații de acest gen. Morala ta s-ar putea să-ți stea în cale.

Din nou Judd era vioara întîi. Dominic avea o expresie feroce.

– Nu sînt chiar atît de blînd precum crezi. Lasă-mă să ajut.

– Te anunț eu. Galen privi din nou la Elena. Se uita dincolo de Barry, către soarele ce apunea, dar Galen știa că privea în gol. Știa că se gîndea la fratele ei și la povara pe care i-o aruncase Chavez pe umeri.

Era vremea să treacă la treabă. Avea de dat cîteva telefoane și apoi, noaptea tîrziu, după ce se ducea Elena la culcare, avea să-i vorbească lui Judd.

– Vrei să te duci după el? Judd clătină din cap. Lasă-l pe Chavez să-l omoare. Ticălosul acela smiorcăit își merită soarta.

– S-ar putea să ai dreptate. În orice caz, înainte să mă decid dacă mă duc, am de gînd să verific dacă Luis chiar e la ananghie.

– Unde să te duci? Știi unde e Chavez?

– E-n Miami sau undeva pe-aproape. S-a dus acolo direct de la fermă. Manero tocmai a aflat că se plimbă de-a lungul coastei într-un iaht numit *Premiul.*

Judd își fixă privirea pe fața lui.

– Și cum de știi tu asta?

– În secunda în care am aflat că Chavez se îndrepta spre

fermă, l-am sunat pe Manero. I-am spus să trimită un om să țină situația sub observație și să-l urmărească pe Chavez după ce pleacă. M-a sunat și mi-a dat de veste.

– De cît timp știi asta?

– Am știut că a plecat la Miami, în ziua următoare venirii noastre aici. După cum spuneam, Manero tocmai a aflat de iaht.

– Și nu i-ai spus Elenei. Fusese o afirmație, nu o întrebare. Ți-a fost teamă că va încerca să se ducă iar după el.

– N-am vrut să risc. Cred că Elena ar face orice ca să pună capăt amenințării la adresa lui Barry.

– Dar n-o să-i placă.

– Nu-mi pasă. Vreau s-o știu în siguranță. Își strînse buzele. Iisuse, cer chiar atît de mult? Elena n-a fost niciodată în siguranță.

– Vrei să vin cu tine?

– S-ar putea să am nevoie de ajutor.

– Doamne Dumnezeule, recunoști tu că nu ești atotputernic? Unde a ajuns lumea din ziua de azi?

– O faci?

– Va fi dificil. Un iaht nu e o casă. Te pot vedea cînd te apropii.

– Da, dar nu-i imposibil de făcut.

– Cînd?

– Mîine-noapte.

Judd tăcu o clipă.

– Mă gîndesc și-ți spun. Merg doar dacă sînt sigur că avem o șansă.

Galen mișcă din cap.

– Știu că nu ești amator. Doar că, acum am pentru ce trăi. Și nu vreau să stric totul.

Se întoarse să plece.

– Anunță-mă atunci cînd iei o decizie.

Judd rînji.

– Vei fi primul care va ști.

Preșul.

Elena se trezi din somn, țipînd.

Fusese doar un vis.

Inima îi sărea din piept și era transpirată.

Se ridică din pat, merse la baie și-și dădu cu apă pe față. Apoi își schimbă cămașa de noapte bărbătească pe care-o purta și se întoarse în pat.

Nu, nu avea cum să se relaxeze. Inima îi bătea atît de tare, încît simțea că se sufocă. Avea nevoie de aer.

Cîteva secunde mai tîrziu, se afla pe verandă, respirînd adînc.

– Ești bine?

Întoarse capul și-l văzu pe Galen stînd în pragul ușii.

– Aveam nevoie de aer.

– N-ai putut să dormi?

– Oh, am dormit, spuse ea. Am avut coșmaruri.

– Despre Luis?

– Da. Stătea pe preș, iar Chavez îl lovea și-l lovea, încontinuu. Răsuflă adînc. Luis n-a fost niciodată bun în lupta corp la corp. Și eu și tata am încercat să-l învățăm, dar n-a vrut să învețe. Poate că viața pe care o duceam era prea dură pentru el. Poate că, dacă ar fi crescut într-o familie stabilă, ar fi fost altfel, ar fi fost fericit. Fiecare om ar trebui să aibă o șansă de fericire.

– Da, dar asta în cazul în care nu încearcă să priveze pe altcineva de ea.

– Ai dreptate, ştiu că ai dreptate. Îşi muşcă buza inferioară. Dar nu pot să stau aici cu mîinile în sîn, în timp ce Chavez îl tortură. Trebuie să îl ajut. După ce va liber, îi voi putea întoarce spatele, dar nu acum.

– Şi cu Barry cum rămîne?

– Tu şi Dominic veţi avea grijă să nu păţească ceva.

– Oh, deci eu sînt cel care-ar trebui să stea aici şi să facă pe bona?

– Da. Luis nu este responsabilitatea ta. De la tine vreau doar un singur lucru. Vreau să ştiu unde este Chavez.

– Şi crezi că pot afla?

– Bineînţeles. Încercă să zîmbească. Tu eşti marele maestru în rezolvarea problemelor. Şi o poţi rezolva pe aceasta, nu?

– Poate.

– Încearcă. Doamne, cît de frig îi era! Îşi încrucişă braţele peste sîni. Te rog, găseşte-l. Nu vreau să am coşmaruri ca acesta toată viaţa.

– Nu vei avea. Du-te înapoi înăuntru.

– O vei face?

– Nu sînt prea multe lucruri pe care nu le-aş face pentru tine. Un zîmbet îi lumină faţa. Sînt gata să mă lupt cu balaurii, cu morile de vînt, să explorez sălbăticia...

Elena adora zîmbetul acela. Nu-i venea să-şi ia privirea de la el atunci cînd îi zîmbea aşa.

– Trebuie doar să-mi spui unde îl găsesc.

– Nu înţelegi. Trebuie să mă faci să-mi forţez limitele. Data viitoare vreau o provocare. Deschise uşa. Acum treci repede în pat. Am de făcut cîteva lucruri.

Elena nu se mişcă.

– Nu vrei să... stai pe balansoar cu mine?

Galen rămase locului.

– De ce?

Nu vroia să meargă înăuntru. Nu voia să plece de lîngă el.

– Ar fi frumos. Mă simt puţin... Ar fi frumos.

Galen o luă de mînă şi o conduse spre balansoar.

– Da, ar fi. O aşeză lîngă el şi-şi puse braţul în juru-i. Hai, cuibăreşte-te. E un pic răcoare.

Însă el era cald şi puternic şi mirosea a apă de colonie de lămîie. Se simţea bine stînd aici, gîndindu-se doar la legănatul balansoarului şi la cît de bine îi era în braţele lui.

– Este foarte frumos din partea ta. Dacă vrei... mai tîrziu putem merge înăuntru să facem sex.

Galen chicoti.

– Nu, nu putem. Nu de asta ai nevoie acum. Văd că tot încerci să mă plăteşti. Oare cît îţi va lua să-ţi dai seama că momentele ca acesta îmi sînt preţioase în sine? Bineînţeles, asta doar cînd nu sînt un porc ahtiat după sex.

– Sau un cretin.

– Vezi, zîmbeşti. O masă uşor pe gît. E semn bun. Acum, hai, închide ochii şi lasă-mă să-ţi povestesc despre viaţa mea de contrabandist în Orient, pe vremea cînd eram tînăr şi răvăşitor. Evident, încă mai sînt tînăr şi răvăşitor, dar poate nu chiar atît de nesăbuit. Îmi amintesc că odată încercam să găsesc un vapor spre Shangai...

11

A doua zi de dimineață, Chavez sună.

– Ai avut o noapte frumoasă? o întrebă el pe Elena, după ce Galen îi înmînă telefonul. Mi-e teamă că bietul Luis n-a avut. Bineînțeles că eu am dormit chiar foarte bine.

– Nu ți-l dau pe Barry. Făcu o pauză. Dar nu ești interesat doar de el. Dacă vrei, vin eu la tine. Nu vrei să-ți mai încerci puterile cu mine?

– Oh, atît de tare, că aproape reușești să mă ispitești. Aproape. Dar, mai întîi, îmi vreau fiul. După ce mori, nu vei mai avea cum să-mi spui unde este. Și atunci aș fi nevoit să negociez cu altcineva.

– Poate că ai noroc și reușești să mă ții în viață. Sînt sigură că ți-ar face mai multă plăcere să mă torturezi pe mine, în locul lui Luis.

– Mult mai multă. Dar sînt bune și satisfacțiile mai mici și Luis aduce puțin cu tine la ochi. Dă-mi fiul.

– Dă-mi-l pe Luis la telefon.

– Mi-e teamă că, momentan, nu este în stare să comunice. Poate data viitoare cînd voi suna. Închise.

– Nu m-a lăsat să vorbesc cu el. Îi dădu telefonul lui Galen. Zicea că Luis nu poate să vorbească.

– Ar putea să mintă, să știi, spuse Judd, care stătea pe un scaun de partea cealaltă a camerei.

– Știu și eu asta. Trase adînc aer în piept. Galen, găsește-l pe Chavez pentru mine. Ieși pe verandă și încercă să fie cît de inexpresivă cu putință, cînd îl văzu pe Barry stînd în balansoar, alături de Dominic. 'Neața. Ți-e foame?

– Nu. Barry o privea fix, tulburat. Mami, arăți tristă.

– Nu, sînt bine. M-am gîndit că poate ne plimbăm pe lîngă lac. Cînd am ieșit azi-noapte, am auzit rațele sălbatice.

– Cum să nu! Sări din balansoar. Mă duc să-i spun lui Galen că nu-l pot ajuta cu micul dejun. Trecu în fugă pe lîngă ea și intră în casă.

– Devine din ce în ce mai greu să-i ascundem ce se întîmplă, spuse Dominic. E un băiat isteț și toată mutarea asta dintr-un loc în altul, ar face pe oricine suspicios. Poate ar fi cazul să vorbești cu el.

– Și ce să îi spun? Că tatăl lui este un monstru și că vrea să-i ucidă mama? Clătină din cap. Treaba mea este să îl protejez pe Barry.

– Și Luis?

Clătină iar din cap.

– Nu știu. Chavez nu m-a lăsat să vorbesc cu el.

– Sînt gata. Barry deschise ușa. Galen mi-a spus că, oricum, în dimineața asta are de rezolvat niște treburi și că aș putea să vin să-l ajut să pregătim gustarea. Gustarea se ia la jumătatea timpului dintre mic dejun și prînz. Coborî în fugă treptele verandei. Hai să mergem să vedem rațele.

– Ei, îl întrebă Galen pe Judd.

– S-ar putea să faci o greșeală, spuse Judd. M-am tot gîndit și poate ar fi cazul să avem răbdare. Chavez nu pare să se grăbească să-i ucidă fratele.

– Ceea ce nu va fi chiar foarte bine pentru Luis.

Judd ridică din sprîncene.

– Ne pasă?

– Nu, dar îi pasă Elenei. Şi ea nu va avea răbdare.

– Adevărat. Judd privea, gînditor, pe fereastră, către lac. Chavez se joacă bine cu sentimentele ei. Stă şi numără clipele pînă cînd Elena va ceda.

– Nu numără, merge doar pe o presupunere. Ştie foarte bine cît de dură este.

– Atunci, înseamnă că e la fel de disperat ca şi ea.

– Mă ajuţi sau nu?

Judd încuviinţă din cap.

– Dar nu plecăm în noaptea asta. Mîine. Vreau să mă mai gîndesc puţin.

Galen ridică din umeri.

– De ce nu? Mîine.

Chavez privi dezgustat la Luis, întins pe pat în stare de inconştienţă.

Vierme slab. Nu vedea nimic din Elena în fratele ei. O minţise în privinţa asta. Un molîu ca ăsta nu merită să fie lăsat în viaţă. Doar cei puternici au dreptul să stăpînească lumea.

– Încă n-am reuşit să-i dăm de urmă lui Galen, spuse Gomez din spatele lui. Îi verificăm prietenii şi asociaţii. Privi în jos, spre Luis. Mai este nevoie să-i găsim?

– Căutaţi în continuare. Se întoarse cu spatele la Luis. Se agăţase de un pai atunci cînd îl implicase pe fratele ei în învoială. Va trebui să găsească o modalitate de a-l folosi, alta decît la schimb. Nu avea certitudinea că Elena se va da bătută ca să îşi

salveze fratele. El n-ar face-o pentru fratele lui şi Elena ar putea fi aproape la fel de puternică.

Dar nu la fel de puternică. Minţise, cînd i-a spus că s-a prefăcut c-ar fi învins-o. Nu putea să fie adevărul. Nu va accepta ideea că, nu numai că învinsese, dar îl şi păcălise.

În ultimele două nopţi, începuse să viseze la cum o va avea iar în sala de sport. Un vis euforic, superb, al triumfului.

Care *va deveni* realitate.

Telefonul sună la 11:45 dimineaţa.

Elena încremeni.

– E Chavez. Galen îi înmînă telefonul.

– Nu ştiu cît timp va mai rezista Luis, spuse Chavez. Dă-mi băiatul.

– Am vorbit deja despre subiectul ăsta. Vocea îi tremura. Nu facem nici un tîrg.

– Eşti supărată. Cred că începi să te înmoi. Se opri. Şi, o dată ce vei vedea ce fel de chinuri îi pricinuieşti, vei fi şi mai tentată să-l salvezi. Da, cred că ar trebui să facem în aşa fel încît să fiţi împreună, voi doi. Hai să vedem. Ce-ai zice dacă, de azi în două zile, îl duc pe fratele tău la Orlando? Grădina hotelului Kissimmee. Banca de lîngă *koi pond,* ora 10 dimineaţa.

– Mă crezi idioată?

– Nu-ţi face griji, va fi singur. Am înţeles că Galen a pus DEA pe urmele mele cînd am fost la fermă. Crezi că nu-mi dau seama că ar putea să aducă o căruţă de agenţi la hotel ca să încerce să mă prindă? N-ar fi prea inteligent din partea mea să mă pun într-o asemenea situaţie.

– Atunci ce m-ar putea împiedica să-l iau pe Luis cu mine?

– Simplul fapt că voi avea pe aproape un ţintaş cu ochii pe Luis. Dacă părăseşte grădina, e mort.

– Şi acelaşi lunetist ar putea să mă omoare şi pe mine.

– Asta e problema ta. Sînt sigur că te vei descurca.

– Nu voi veni.

– După alte două nopţi în care vei avea timp să-ţi faci griji pentru dragul tău Luis? Ba cred că vei veni. Închise.

– Îl aduce pe Luis la hotelul Kissimmee din Orlando. Peste două zile, la 10 dimineaţa, spuse ea. Crede că mă înmoi. Vrea să-mi arate opera lui. Spune că Luis va fi singur.

– Nu prea cred.

Elena încuviinţă din cap.

– E o capcană.

– Dar s-ar putea să avem o şansă, zise Dominic. Poate reuşim să-l scoatem pe Luis înainte să ne prindă ei în capcană.

– Chavez o vrea pe Elena, spuse Galen. Iar eu nu vreau s-o văd pe Elena prinsă în plasa lui.

– Stai puţin, poate că Dominic are dreptate. Elena se frecă la tîmple. Se pare că nu prea sînt în stare să gîndesc. Mi se pare normal să nu apară sau să-şi trimită vreun om, din moment ce ştie că ai anunţat deja DEA de venirea lui. Mi-a spus că va pune un ţintaş să stea cu ochii pe Luis.

– În nici un caz nu se aşteaptă să te duci, să îl priveşti pe bietul, amărîtul de Luis, şi apoi să pleci. Ţintaşul va încerca să te doboare sau. poate că Chavez are un alt atu în mînecă.

– Ştiu asta. Elena îşi umezi buzele. Dar s-ar putea să fie singura mea şansă.

Galen strînse din buze.

– Ca să eliberezi calea?

– Este fratele ei, spuse Dominic încet. E slab, dar nu e un om rău şi nu merită să fie tratat astfel de Chavez.

– La naiba Dominic, Elena nu are nevoie de încurajările tale!

– Tu nu l-ai cunoscut, îi răspunse Dominic. Eu da. Şi l-am iubit. Nu, încă îl iubesc. Îi zîmbi Elenei. Nu-ţi fie ruşine că încă îl mai iubeşti pe Luis. Iertarea e un lucru bun.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Galen ridică mîinile descurajat. Văd că-mi răcesc gura de pomană. O vei face, aşa-i?

– Trebuie să încerc, şopti ea.

– Riscul e foarte mare.

– Atunci, va trebui să găsesc o cale de a-l reduce.

O privi exasperat, cîteva secunde, şi apoi dădu să plece.

– Bine, mergem. Îl sun pe Manero şi-i spun să verifice el cum stă treaba la hotel.

– Nu, mă duc singură. Dominic mă va ajuta şi am nevoie de cineva de încredere care să îl supravegheze pe Barry. Nu-mi place gîndul de a fi departe de el. Nu vreau să spun că nu am încredere în oamenii tăi de aici, dar aş...

– Dar nimeni nu poate avea grijă de fiul tău mai bine ca tine. Presupun că ar trebui să mă flateze gîndul că mă consideri o bonă demnă de încredere. Galen dădu din cap. Merg cu tine. Dominic va avea grijă de Barry. Dacă vrei, îl putem lua pe Barry cu noi şi îl lăsăm cu Dominic în elicopterul ce ne va aştepta pe un aeroport din afara oraşului Orlando, în timp ce noi mergem la hotel. La primul semn de pericol, Dominic poate s-o întindă cu puştiul.

Elena analiză situaţia. Nu-i plăcea ideea de a-l lua pe Barry cu ei, însă alternativa de a-l lăsa în spate, la sute de kilometri depărtare, era total inacceptabilă.

– Bine, presupun că va fi îndeajuns de ferit.

– Mai ferit decît vom fi noi. Se întoarse şi părăsi camera.

Nu-l putea învinui că era exasperat. Situaţia putea lua o întorsătură urîtă într-o clipită, iar motivele pentru care se ducea ea după Luis erau pur sentimentale.

– Elena, faci ceea ce trebuie, îi zise Dominic.

– Contrar convingerilor cavalerilor Mesei Rotunde, dreptatea nu învinge întotdeauna puterea. Îi întîlni privirea lui Dominic. Am spus că încerc, Dominic. Dar dacă simt că îmi pun fiul în pericol, sau că posibilitatea de a-şi pierde mama din cauza asta este mare, mă retrag. Barry este inocent şi asta face ca balanţa să se încline în favoarea lui.

Dominic dădu încet din cap.

– Înţeleg. Inocenţa îţi ia ochii cu strălucirea ei. Dar cineva trebuie să-i salveze şi pe cei rătăciţi.

– De-asta şi merg. Se ridică în picioare. Şi acum, trebuie să pun la cale un plan. Două zile nu înseamnă cine ştie ce timp la dispoziţie.

Oare va veni?

Chavez privea gînditor, peste calea ferată, la zgîrie-norii din Miami Beach.

Şansa ca Elena să-şi dea fiul la schimb pe molîul de frate-său nu era îndeajuns de mare ca să stea liniştit. Totuşi, Elena ar putea fi tentată să încerce să-l elibereze, asta dacă totul era pus la cale cum trebuie. Era genul de acţiune ce atrăgea o femeie cu firea Elenei. Nu făcea decît să se bazeze pe o presupunere, dar, în situaţia în care se afla, nu avea prea multe alternative. Nu reuşise să afle nici un indiciu despre locaţia posibilă a Elenei şi a lui Galen.

– Mergem la Orlando? îl întrebă Gomez, aflat în spatele lui.

Chavez aprobă din cap.

– Peste două zile. Poate că de data asta nu-i va aduce fiul, dar cursa pusă la cale ar putea elimina pe cel mai fervent protector al băiatului. Ar fi preferat să o ia prizonieră, dar poate că nu va reuşi. Mai degrabă, va fi nevoit să omoare căţeaua şi n-ar fi chiar aşa de rău. Galen ar putea fi dispus să cadă la învoială în privinţa băiatului, dacă Elena dispare din peisaj. Cum mai arată Luis?

– E în stare de inconştienţă.

– Fă-l să-şi vină în fire. Trebuie să-l pregătim. Se opri, gîndindu-se. Situaţia trebuia manevrată cu atenţie. Gomez, vreau ca vînătăile să fie foarte vizibile. Vreau să i se rupă sufletul ei tandru şi suav la vederea lui.

– Manero mi-a trimis prin fax o schemă cu hotelul şi împrejurimile. Galen întinse coala de hîrtie pe masa din bucătărie. Aici se află podul de peste heleşteul cu peşti koi unde ar trebui să aştepte Luis. Hotelul are şase etaje, dar grădina poate fi observată doar de la o treime din ferestrele de pe aripa de sud a clădirii. Încercui ferestrele cu vedere la grădină. Aşa că aici se află tărîmul lunetistului.

– Poate. Judd marcă partea hotelului vizibilă de peste stradă. Cît din grădină poate fi văzut de aici?

– Aici este hotelul Mirado. Din unghiul ăsta nu se vede prea bine. Doar patru camere dau spre grădină. Galen încercui şi acele patru camere. Nu mai sînt alte hoteluri prin preajmă. Bineînţeles, asta nu înseamnă că o persoană care iese din vreo clădire nu se poate urca din mers într-o maşină.

– Atunci te ocupi tu de asta, spuse Judd. Te pricepi la extracții. Extrage-ne pe noi. Arătă spre ferestrele hotelului Kissimmee. Eliberez eu terenul aici și verific hotelul dinspre stradă. Cine se întîlnește cu Luis?

– Eu, spuse Elena. Și avem nevoie de o mașină care să ne aștepte la ieșirea din grădină. N-am de gînd să pierd timp stînd de vorbă cu el. Mă duc și-l scot de-acolo.

– Dar nici măcar nu știi dacă va fi în stare să meargă, zise Galen.

– Îl scot eu de-acolo, spuse Elena cu o expresie îndîrjită. Tu asigură-te că ne așteaptă mașina.

Galen încuviință din cap.

– Mă duc să „curăț" un pic grădina înainte să intri tu. Vreau să mă asigur că nu te așteaptă vreo surpriză.

– Nu, tu ai de făcut partea ta și eu pe-a mea. Se întoarse. Verific eu grădina.

– Cum vrei. Galen se întoarse spre Judd. De cît timp ai nevoie?

– Eu plec în noaptea asta să arunc un ochi. Lunetistul lui Chavez s-ar putea să intre în hotel în ultimul moment, așa că voi sta de partea cealaltă a străzii, în Mirado, și voi supraveghea locul, în timp ce Elena se întîlnește cu Luis.

– Bună idee.

– Atîta doar, să nu uiți de mine cînd scoți pe toată lumea de-acolo. Zîmbi sardonic. M-ar ofensa serios așa ceva.

– Atunci, să te grăbești cînd vezi că Elena și Luis se îndreaptă spre poartă. Să fii deja în față, așteptînd. Împături coala de hîrtie și o băgă în buzunar. Am aranjat cu un pilot să ne ridice cu elicopterul și să ne ducă la Orlando. Pilotul se numește Josie

McFee. Am mai lucrat cu ea. E bună, de încredere și tare ca piatra. Va ateriza pe un aerodrom particular de la marginea orașului.

– Nu e cam aproape? Elena se încruntă. Nu vreau să-i punem în pericol pe Barry și Dominic.

– Aerodromul e-n regulă. Dacă avem senzația că sîntem urmăriți, nu ne ducem acolo. E bine așa?

Nu era bine. Întregul plan era riscant, dar cel puțin Barry părea să fie în siguranță. Încuviință, ușor, din cap.

– Cred că da.

– Bun. Se îndreptă spre ușă. Atunci, dacă-mi permiteți, mă duc să văd ce scamatorie pot face ca să ieșim întregi din Orlando.

– Și cum vei face asta?

– Habar n-am. Ăsta-i domeniul lui Walt Disney. Poate-l amestec și pe Donald Duck în poveste.

– Noroc! murmură Judd cu ironie.

– Ei? Elena îl privi în ochi pe Judd, după ce plecă Galen. N-ai de gînd să-mi spui nimic? Nu asta m-ai avertizat tu să nu fac? Îi pun viața lui Galen în pericol.

Judd dădu din cap.

– O face singur. N-ai putea să-l oprești, nici dacă ai vrea.

– Dar vreau să-l opresc.

– Atunci renunță. Oricum, nu rezolvi nimic. Te-ai gîndit ce vei face cu fratele tău dacă reușim să-l eliberăm?

Nu știa. Era o complicație de care nu avea nevoie, dar nu mai conta.

– Judd, înțelege că trebuie să fac asta.

Judd clătină din cap.

– Sentimentele sînt o adevărată pacoste. Te împiedică să gîndeşti limpede.

– Şi, bineînţeles, tu nu ai niciodată probleme în sensul ăsta.

– Ba da, dar m-am autoeducat în aşa fel încît să nu-mi stea în cale. Din cauza lor, oamenii ajung să ezite şi ezitarea poate fi fatală. Zîmbi. Şi crede-mă, n-ai vrea să ezit dacă văd lunetistul îndreptîndu-şi arma spre tine.

– Ai dreptate.

– Atunci, nu-mi mai vorbi mie despre sentimente. Ne vedem în Orlando.

Elena îl urmă afară, pe verandă, şi îl urmări cu privirea cînd se urcă în jeep.

– Elena, nu te mai frămînta atît.

Se întoarse şi îl văzu pe Dominic urcînd pe cărarea dinspre lac.

– Unde ai fost?

– Am stat şi m-am gîndit. Nimic nu-ţi linişteşte sufletul mai mult ca minunile lui Dumnezeu. Ar trebui să încerci şi tu. Se lăsă pe treptele din faţa verandei. Şi sufletul tău are nevoie de puţină alinare.

Elena se aşeză lîngă el.

– Da, aşa este.

– Întotdeauna ţi-ai făcut griji. Chiar şi cînd erai mică, te frămîntai în legătură cu orice detaliu, fie şi cel mai neînsemnat. Luis a fost altfel. El trăia clipa. Dar îţi făcea bine. El te făcea să-ţi aduci aminte că erai tot un copil.

– La el te-ai gîndit, acolo, lîngă lac?

– Cum aş putea să mă gîndesc la altcineva? Îl vom putea salva?

– Sper. Galen şi Judd sînt inteligenţi şi experimentaţi. Ei fac ca balanţa să încline în favoarea noastră.

– Mă voi ruga ca totul să iasă bine.

Elena îşi sprijini capul de braţul lui. Oare de cîte ori stătuseră aşa, pe treptele din faţa casei din Tomaco? O învălui o senzaţie familiară, binecuvîntată, de linişte sufletească.

– Atunci, ştiu ca aşa va fi. Tu ai prieteni în cercuri înalte.

Dominic chicoti.

– Să sperăm că prietenii mei văd lucrurile ca mine. O sărută pe creştet. E timpul să faci şi tu o plimbare. Priveşte lacul şi cerul şi vei vedea că, atunci cînd te întorci, te vei simţi mai bine.

– Dacă spui tu... Se ridică şi coborî treptele. Fac o încercare. N-aş vrea să-ţi insult prietenii tăi sus-puşi.

12

Biata copilă.

Dominic o urmări cu privirea, în timp ce Elena cobora pe cărăruie. Atîta chin, atîta durere şi... atîtea regrete. Elena credea că fiecare răspunde de propria viaţă, dar întotdeauna o chinuise gîndul că nu fusese în stare să-l salveze pe Luis de propriile lui acţiuni. Odată, îi mărturisise lui Dominic că, dacă ar mai fi făcut o singură încercare, poate l-ar fi salvat pe Luis. Ea fusese mereu cea responsabilă, cea care purtase povara. Dar nu putuse să-i poarte şi crucea lui Luis.

Dar nici el nu reuşise să-l înveţe pe Luis să-şi poarte singur crucea. Poate că după ce-l vor elibera, vor avea împreună şansa să-i salveze lui Luis sufletul şi trupul deopotrivă.

– Unde se duce? întrebă Galen din pragul uşii.

– Să se plimbe. M-am gîndit că are nevoie.

– Mi-aş dori să aibă nevoie doar de o plimbare şi nimic mai mult.

– Te îngrijorează.

– Nici nu ştii cîtă dreptate ai. Vocea lui Galen vibra de emoţie. Şi ce-i rău în asta? Trebuie să-i pese cuiva dacă Elena trăieşte sau moare. Se aruncă înainte cu capul, încercînd să salveze un nenorocit care... Îmi cer scuze, ştiu că şi tu ţii la el. Nu mai zic nimic.

– Te rog, vorbeşte. Zîmbi. Aşază-te lîngă mine şi vom discuta.

– Ia uită-te în jos, strigă Josie McFee, încercînd să acopere zgomotul rotoarelor, către Barry, aflat în scaunul din spatele ei. E Disney World. Casa lui Mickey Mouse.

Barry îşi turti nasul de geam, curios din cale-afară.

– Văd un castel şi o... Se întoarse spre Elena. Acolo mergem?

– Nu de data asta. Avem treburi de rezolvat şi ne-am gîndit că-ţi va face plăcere să mergi cu elicopterul. Elena privi spre Galen, aflat pe scaunul copilotului. Cît mai avem?

– Cinci minute, răspunse Josie McFee în locul lui. E un pic cam departe, dar Galen a spus că e un aerodrom particular. Vă aşteaptă o maşină în hangar. Zîmbi iar către Barry. Am înţeles că vei aştepta cu mine în elicopter. Poate dăm un tur împreună, să vezi priveliştea.

– Mamă?

Elena dădu din cap.

– Josie trebuie să ne aştepte aici.

– Doar zece minute şi ne întoarcem pe aerodrom, spuse Josie. Nici măcar nu ajungeţi la Kissimmee în timpul ăsta.

– Nu e o idee rea, zise Dominic.

Elena se gîndi că n-ar fi rău dacă Dominic şi Barry ar ieşi de pe aeroport pentru un timp atît de scurt. Barry nu s-ar plictisi şi n-ar deveni agitat. Doar că era ciudat ca într-un astfel de moment să se gîndească la excursii de plăcere. Dar nu era cu nimic mai ciudat decît faptul că fusese forţată să aducă micuţul într-o astfel de misiune.

– Zece minute.

– Am înţeles, spuse Josie. Ai încredere în mine. Am şi eu nepoţi. Vom merge într-un tur pe cinste.

Avea încredere în femeia-pilot. I se părea ciudat că o liniştea prezenţa acestei femei pe care de-abia o întîlnise, dar Josie McFee îi inspira încredere. Era o femeie în jur de cincizeci de ani, cu părul cărunt, durdulie şi cu o fire vioaie.

– Sînt ferm convinsă că aşa va fi. Atîta doar să nu vă apropiaţi prea mult de castelul acela.

– Nu-i nici un pericol, spuse Galen. Întregul oraş este controlat de Disney, inclusiv spaţiul aerian. Sînt foarte sensibili cînd e vorba de distracţia în familie.

– Coborîm. Josie înclină elicopterul. Atingem pămîntul în cîteva minute.

Păru că trecuse mai puţin, cînd elicopterul ateriză pe pistă.

– Iată şi maşina. Mă duc să o verific. Aşteptaţi aici. Galen sări din aparatul de zbor şi se lăsă pe vine, sub rotoarele huruitoare, şi apoi alergă spre hangar.

– Vrei să stai în faţă cu Josie? îl întrebă Dominic pe Barry. Poţi vedea mai bine de-acolo.

Barry se lumină la faţă.

– Pot?

– Cum să nu, spuse Josie. Hai în faţă.

Dominic ieşise deja din elicopter şi îl ridică pe Barry în scaunul copilotului.

– Aşa. Îi puse centura de siguranţă. Acum, să fii atent la tot ce face Josie şi poate înveţi cum să pilotezi cărăbuşul ăsta.

Barry privea înflăcărat la butoanele de control ale elicopterului.

– Uau! Arată ca o navă spaţială.

– Nu chiar. Îi atinse tandru părul lui Barry şi făcu un pas înapoi. Cred că mi-a căzut o bucată de hîrtie atunci cînd am coborît. Elena, vrei tu să te uiţi dacă e pe jos?

Avea dreptate: văzu o bucată de hîrtie îndoită. Se aplecă să o ridice.

– Să aveţi o călătorie frumoasă! Dominic trînti uşa şi-i făcu semn cu mîna lui Josie.

Elena se uită cu ochi mari la el, nevenindu-i să creadă.

– Dominic!

Elicopterul se ridică, răsucindu-se, şi îl lăsă pe Dominic în urmă.

– Fir-ar să fie! Aterizează!

– Nu te aud, strigă Josie peste umăr. Şi cred că n-ai vrea să te audă nici copilotul meu. Ai un bilet de citit.

Elena aruncă o ultimă privire furioasă la Dominic, care se îndrepta către maşina unde îl aştepta Galen. Fusese o adevărată conspiraţie.

Biletul.

Despături coala de hîrtie.

Elena,

E treaba mea, cred. Şi nu doar fiindcă Luis şi Barry n-ar fi ajuns niciodată în situaţia asta, dacă n-aş fi avut eu încredere în Luis. Am avut întotdeauna convingerea că Luis poate fi salvat, dacă mai fac un efort.

Acum a venit momentul.

Nu sînt un erou. Galen mi-a promis să controleze grădina şi să facă totul cît mai sigur posibil. Nu voi face decît să-l duc pe Luis la maşină şi să-l încurajez să-şi depăşească teama. Luis a fost întotdeauna un băiat temător şi, aşa cum ţi-ai învăţat şi tu fiul, teama este un lucru teribil. Să nu dai vina pe altcineva pentru asta. Eu l-am convins pe Galen, iar Galen pe Josie.

Acum trebuie doar să te conving pe tine că nu are rost să o forţezi pe biata Josie să aterizeze, fiindcă totul se va sfîrşi pînă vei găsi tu o cale de a ajunge la hotel. Şi-n plus, ar însemna să-l laşi pe Barry neocrotit şi, probabil, să-l sperii foarte tare.

Te-am convins?

Sper din toată inima că da. Fiindcă va trebui să strîngi din dinţi şi să laşi pe altcineva să-i poarte crucea. Treaba ta este să ai grijă de băiatul nostru.

Cu toată dragostea,
Dominic

Lacrimile îi inundară ochii şi mototoli biletul.

– La naiba! La naiba cu tine, Dominic.

Josie întoarse capul şi o privi.

– Scuze. Eu mă supun ordinelor şi Galen e şeful.

Dar, de data asta, nu Galen fusese şeful. După ani la rînd în care stătuse deoparte, Dominic ieşise în faţă şi pusese piciorul în prag.

Doamne, cît era de speriată!

– Ce dracu'? Judd deschise uşa şi privi încurcat la uniforma de poliţie pe care-o purta Galen. Mă scuzi dacă îţi spun că uniforma nu ţi se potriveşte. Trebuie să ai un anumit aer ca să-ţi meargă.

– Oamenii pun rar la îndoială un ofiţer de poliţie. Galen intră în cameră şi aruncă pe pat cutia mare pe care-o ţinea în braţe, apoi ajunse la fereastră din cîţiva paşi. Ai verificat camerele din hotel?

– Nici măcar nu mă deranjez să-ţi răspund la o asemenea întrebare. Îl urmă pe Galen la fereastră. Lunetistul era în a treia cameră din dreapta, la al cincilea etaj al hotelului Kissimmee, dincolo de stradă. Pat Reilly, fost membru IRA, destul de bun de altfel.

– Dar nu îndeajuns de bun, nu?

– Plin de zel, dar fără prea mult cap. Decesul lui nu ne va crea dificultăţi. Am lăsat pe uşă o tăbliţă cu NU DERANJAŢI, VĂ ROG. Arătă către o altă cameră, aflată la etajul şase. Asta mă pune pe gînduri. Azi-noapte nu era nimeni în cameră şi am verificat-o din nou în urmă cu două ore, dar acum văd că sînt trase draperiile. N-ar fi imposibil să fi forţat cineva uşa şi să se fi stabilit acolo.

– Un al doilea ţintaş.

– Vom vedea. Nu avem timp să mergem acolo acum. Va trebui să mă descurc de-aici. Îi înmînă binoclul lui Galen. Luis tocmai a fost lăsat de doi bărbaţi pe banca de lîngă heleşteul cu peşti koi. Nu arată bine deloc.

Galen îşi îndreptă binoclul spre bărbatul de pe bancă. Poate Luis Kyler fusese un tînăr arătos cîndva, dar acum era îngrozitor de slab şi elegantul costum gri pur şi simplu atîrna pe el. Avea faţa umflată şi plină de vînătăi şi stătea pe marginea băncii, de parcă ar fi fost prea nervos sau l-ar fi durut prea tare să se sprijine de ea.

– Poate să meargă?

Judd aprobă din cap.

– L-au sprijinit puţin, dar se poate mişca.

– Nici nu ne trebuie mai mult. Oamenii de pază au plecat?

– Au ieşit pe poarta din spate.

– Mă duc să dau o tură ca să fiu sigur. Apoi îl las pe Dominic să se ducă la Luis. Îi dădu binoclul lui Judd. Ar trebui să se termine totul în cincisprezece minute.

– Dacă avem noroc. Judd îşi ridică puşca de pe pat şi se întoarse la fereastră. Şi dacă n-o dai în bară cu extragerea noastră. Pun pariu că strada mişună de oamenii lui Chavez.

Galen deschise uşa.

– Nu-i cazul să punem pariu.

– Ce-i în cutia de pe pat?

– Deghizarea ta.

– Deghizare? Cutia e cam mare pentru o uniformă de poliţist. Traversă înapoi camera spre pat, deschise cutia şi se uită înăuntru. Începu să rîdă. Doamne sfinte, cred că glumeşti!

– Eşti gata? îl întrebă Galen pe Dominic. Te poţi răzgîndi. Mă pot duce eu să-l iau.

Dominic negă din cap.

– N-ar avea încredere în tine. În plus, tu trebuie să ne scoți de-aici. Zîmbi. Sună ca într-un film vechi cu gangsteri.

– Grădina e „curată" și Judd stă de veghe, dar asta nu înseamnă că nu se poate ivi ceva neașteptat.

– Uiți că am petrecut ani de zile alături de trupele de gherilă. Știu foarte bine că nimic nu e sigur.

– De data asta ar trebui să fie o treabă al dracului de sigură, spuse Galen cu înverșunare. Sau, altfel, Elena se va repezi la jugulara mea.

– Termină cu grijile și du-te să-ți faci treaba. Dominic deschise poarta grădinii. Și lasă-mă să mi-o fac și eu pe-a mea.

Dominic era în grădină.

Judd privi cu atenție prin luneta puștii sale și-l văzu înaintînd pe poteca ce ducea la heleșteul cu pești koi.

Dominic îl văzu pe Luis Kyler și începu să se miște repede, aproape nerăbdător.

Deodată, Judd zări ceva cu coada ochiului. Direcționă pușca spre fereastra de la etajul șase al hotelului.

Se mișcase perdeaua?

Doamne sfinte, băiatul arată îngrozitor, se gîndea Dominic în timp ce se apropia de bancă.

– Luis.

Acesta făcu ochii mari.

– Ce cauți tu aici?

– Am venit să te iau.

Luis se căzni să se ridice în picioare.

– N-ar trebui să fii aici. Vocea îi era ascuțită. Elena trebuia să fie aici. Trebuia să fie Elena.

– Te vom scoate de-aici. O vei vedea curînd pe Elena. Păși mai aproape de el. Vino cu mine, Luis.

– Pleacă, Dominic. Spune-i Elenei să vină ea. Ochii îi străluceau febril. Trebuia să fie Elena.

– Ești rănit. Nu te simți bine. Ascultă-mă cu atenție. Elena te așteaptă. Trebuie să vii cu mine.

– Nu pot. Trebuie să fac ce-mi spun ei. Nu-mi mai dau nimic dacă nu fac ce spun ei. Vocea îi tremura. Nu mi-au dat nimic de două zile. Trebuie să iau ceva.

– Cocaină?

– Heroină.

Dominic simți că i se face rău.

– Te ajutăm noi să scapi de astea. Îl apucă de braț. Hai, vino.

Luis se trase înapoi.

– De asta îmi este teamă. Nu pot să suport așa ceva. Mă... doare. Trimite-o pe Elena.

– De ce?

Luis scoase un pistol din buzunarul jachetei.

– Trebuie s-o împușc. Trebuie s-o împușc pe Elena.

Dominic împietri.

– Nu vorbești serios.

– Mi-au spus că trebuie s-o fac. Mi-au spus că-mi fac injecția dacă o împușc. Trebuie s-o fac...

– Luis, e sora ta. Te iubește.

Luis îl privi surprins.

– Nu contează. De ce ar conta? Trebuie s-o fac.

Dominic era îngrozit.

– Luis, dă-mi arma. Nu ştii ce vorbeşti. Dă-mi arma.

– Întotdeauna te-ai amestecat. Ar fi trebuit s-o faci să vină. *Ea* trebuia să vină.

Dominic întinse mîna spre armă.

– Nu-l lăsa pe Chavez şi drogurile lui să-ţi facă asta. Lasă-mă să te ajut.

Luis strînse din buze.

– Ar fi trebuit s-o faci să vină. Ai stricat totul.

Apăsă cu degetul pe trăgaci.

Durerea îi sfîrtecă pieptul lui Dominic. Cerule, sînt împuşcat, îşi dădu el seama. Privi la Luis, necrezîndu-şi ochilor.

– Nu te mai uita la mine aşa. E vina ta, spuse el cu o voce stridentă. Şi apăsă iarăşi pe trăgaci şi iarăşi şi iarăşi... Ar fi trebuit s-o faci să vină...

Trei împuşcături.

La dracu'! Galen sări din dubă şi alergă în grădină.

O altă împuşcătură.

Dominic era la pămînt şi Luis stătea deasupra lui.

Încă una şi Luis se prăbuşi la pămînt.

Din ce direcţie veniseră? N-avea timp să verifice. Trebuia să-l scoată pe Dominic de acolo.

Se lăsă pe genunchi lîngă el.

– Hai, Dominic. Lasă-mă să te ajut. Trebuie să...

Rahat! Rahat! Rahat!

Judd ieşi agale din hotel.

Strada mişuna de activitate. Patru maşini de poliţie erau

parcate lîngă hotel şi clienţii ieşeau şuvoi sau erau împinşi în clădire.

Galen stătea lîngă o dubă parcată la colţ. Pe partea laterală a dubei era scris cu litere verzi DIVIZIA DE AMORSARE A ORAŞULUI ORLANDO.

– Urcă. Galen deschise portiera din spatele dubei. Trebuie să ieşim de-aici înainte să vină adevărata echipă de amorsare.

– O să ţi-o plătesc, să ştii. Judd se încruntă la el prin ecranul de protecţie. Arăt ca un personaj venit din spaţiu.

– Trebuia să fie cineva tehnicianul.

– Şi tu m-ai nominalizat pe mine. Aruncă în dubă cutia cu arma. La dracu', nici nu ştiu dacă mă pot urca în duba asta. Ai făcut o ameninţare cu bomba prin telefon?

– A fost singurul lucru la care m-am gîndit, ca să mă asigur că poliţia va elibera zona. N-a fost uşor deloc. A trebuit să construiesc un întreg scenariu ca să-i conving să trimită o unitate de intervenţie. Şi m-am gîndit că Luis şi Dominic vor fi în siguranţă în dubă. Galen îl ajută să se urce în spate. Poţi să-ţi dai jos costumul de îndată ce ieşim din oraş.

– Sper. M-am încins ca dracu'.

– A mai fost un lunetist?

– Da, la fereastra de la etajul şase. M-am ocupat eu de el. Făcu o pauză. Dominic e mort?

– Da, e mort.

Galen trînti uşa dubei.

Parcă maşina lîngă hangar şi privi pierdut către elicopter.

Mişcă-te, fir-ar! Spune-i. Termină odată.

Auzi portiera deschizîndu-se în spatele lui şi pe Judd coborînd. O secundă mai tîrziu, Judd stătea lîngă geamul din dreptul şoferului.

– Stai aici. O trimit eu la tine. Se întoarse şi se îndreptă în fugă spre elicopter.

Da, să o ia de lîngă Barry. Dacă n-ar fi fost atît de năuc, s-ar fi gîndit şi singur la băiat.

Elena venea spre el. Păşea încet, temătoare, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu calce pe o mină. Ştia că ceva nu era în regulă. Dar, Iisuse, nu ştia cît de gravă era situaţia.

Se opri şi se uită la el. Poate că, totuşi, ştia. Oricum, trebuia să-i spună.

Se aplecă pe geam şi-i deschise portiera.

– Urcă. Nu vrei să te vadă Barry.

Nu putea să plîngă. Nu trebuia să plîngă. Dacă plîngea, putea să nu se mai oprească niciodată.

– Amîndoi? întrebă Elena, tristă. Luis şi Dominic...

– Totul a mers de-a-ndoaselea.

– De ce?

– A mai fost un lunetist.

– Dar vă aşteptaţi la asta. Trebuia să fi fost eu acolo. N-ar fi trebuit să-l laşi pe Dominic să meargă. Eu aş fi fost mult mai prudentă. Poate aş fi reuşit să schimb situaţia.

– Bine, ai dreptate. A fost greşeala mea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mai fii atît de nobil! Judd stătea din nou în faţa portierei. Mă bucur că m-am hotărît să mă întorc. Spune-i adevărul, Galen.

– Adevărul? repetă Elena.

– Chavez a venit cu o surpriză la care nu te-ai aşteptat nici tu, nici Dominic. I-a dat lui Luis o armă şi, evident, i-a ordonat să te ucidă. Însă l-a omorît pe Dominic.

– Luis... Elena era din ce în ce mai îngrozită. Luis nu putea să facă aşa ceva.

– Am văzut totul, spuse Judd. El l-a omorît.

– Şi apoi lunetistul l-a doborît pe Luis? Îşi muşcă buzele de durere. Presupun că Chavez n-a fost mulţumit de înlocuire.

– Să te ia dracu', nu era nevoie ca ea să ştie, îi spuse Galen lui Judd.

– Nu, dar eu am optat întotdeauna pentru sinceritate. E mai bine să ştie că n-a fost un lucru pe care l-ai putut anticipa. Oh, şi i-am spus lui Barry că Dominic a trebuit să rămînă în oraş cu afaceri. Judd se întoarse şi se îndreptă înapoi spre elicopter.

– Ce s-a întîmplat cu trăgătorul?

– L-a aranjat Judd. S-a gîndit că ar putea fi cineva în acea cameră. Galen îşi luă privirea de la ea. Nu vreau să te grăbesc, însă ar trebui să plecăm de aici. Nu am fost urmăriţi, dar trebuie să ne îndepărtăm cît de mult posibil.

– Da, bineînţeles. Trebuia să iasă din dubă şi să meargă la elicopter. Să nu se gîndească la Dominic sau la Luis. Acum trebuia să facă ce era necesar. Va plînge mai tîrziu. Putea s-o facă, doar fusese soldat. Mai pierduse şi alţi oameni în trecut.

Dar nu pe Dominic, cel mai bun prieten al ei, învăţătorul ei...

Durerea era prea intensă. Trebuia să se mişte acum, sau se prăbuşea. Deschise portiera şi sări din dubă.

– Să mergem.

13

Cînd ajunseră înapoi la cabană, se întunecase deja.

– Iau eu copilul şi-l duc la culcare. Judd îl luă în braţe pe Barry şi-l duse în cabană.

Drăguţ din partea lui, se gîndea Elena, obosită. În timpul

călătoriei înapoi din Orlando îl ținuse ocupat pe Barry și-i atrăsese atenția de la ce se întîmpla cu cei din jurul său. Ce om ciudat! Ciudat și violent – și totuși, undeva în adîncul său, trebuia să aibă o coardă sensibilă. Mă bucur că l-a ținut ocupat pe Barry. Nu știam cum voi face față, ce să-i spun.

– Spune-i doar la momentul potrivit. O ajută să coboare din mașină. Vei ști cînd va veni acest moment.

– Crezi? Nu mai era sigură de nimic. Nu vreau să simtă o asemenea durere. E atît de mic! Nu înțelege.

– Nici unul dintre noi nu înțelege moartea. E oribil. O conduse spre cabană. De îndată ce te știu în siguranță, îl sun pe Logan și îl rog să se ocupe el de pregătiri pentru Dominic și fratele tău. Probabil că autoritățile le vor mai ține o perioadă corpurile.

– Știu. Nu contează. Cred că pe Dominic ar trebui să îl înmormîntăm conform ritului catolic, deși nu cred că i-ar păsa, de fapt, ce se întîmplă cu trupul lui. Știa că sufletul nu-i va mai fi acolo. Se opri. Luis? Nu știu. Nu mă pot gîndi la el acum. Dominic l-ar numi un suflet rătăcit și l-ar ierta. Dar eu nu cred că pot. Nu încă. Poate niciodată.

– Nici eu. Deschise ușa din față. Hai să te bagi în pat.

– Mă pot descurca singură.

– Știu că poți. Dar mă voi simți mai bine dacă te ajut.

Elena era prea amorțită ca să-l contrazică și îl lăsă să o conducă în cameră și să o ajute să se dezbrace și să se bage în pat. Galen luă un șervețel umed, îi șterse fața și mîinile și apoi se așeză pe un scaun, lîngă pat.

– Vrei să vorbești despre asta?

Elena negă din cap.

– Nu am despre ce să mai vorbesc. Totul s-a terminat. Sînt morți.

Galen tăcu o clipă.

– Mă învinovățești?

– Nu, a fost alegerea lui Dominic. A făcut ce a vrut să facă, ce a simțit că trebuia să facă. Tu doar ai mers pe mîna lui.

– Nu e chiar așa. Am profitat de șansa pe care mi-a oferit-o. Căutam o modalitate, oricare, prin care să te țin departe de grădina aceea.

– Așa cum ai făcut în noaptea cînd am plecat la fermă după Chavez?

Galen încuviință din cap.

– Am... găsit ceva în tine. Nu mi s-a mai întîmplat niciodată. Și n-am vrut să pierd acest ceva.

– N-ai făcut bine că m-ai lăsat pe dinafară.

– N-o mai fac. Îți promit.

Își întoarse privirea de la el.

– Te rog, pleacă.

– Lasă-mă să stau. Nu mai spun nimic.

– Te rog, șopti ea. Voi plînge. Nu mai pot să-mi rețin lacrimile. Vreau să mi-l amintesc pe Dominic și să-l jelesc în felul meu. E un lucru intim.

Galen se ridică în picioare și privi în jos, la ea.

– Vreau să fiu cu tine.

Elena mișcă din cap.

– N-ai cum să-mi împărtășești durerea. Nu l-ai iubit ca mine. Trebuie să-mi iau rămas-bun de la el.

Galen se aplecă spre ea și îi sărută fruntea.

– Vin mai tîrziu să văd ce faci. Stinse lampa.

Cînd el părăsi camera, lacrimile șiroiau deja pe obrajii Elenei. Să se gîndească la Dominic. Să se gîndească la vremurile

bune. La darurile oferite de el, bucuria, grija, înțelegerea. Zdrobește agonia, gîndește-te la Dominic și spune-i rămas-bun...

Galen îl găsi pe Judd stînd pe verandă.

– Băiatul a adormit?

– De cum a pus capul pe pernă. Ea cum se simte?

– Suferă, bineînțeles. La urma urmei, și-a pierdut fratele și cel mai bun prieten.

Judd clătină din cap.

– După ce-ai sărit tu în dubă, m-ai întrebat dacă Dominic mai trăia. De ce nu m-ai întrebat și de Luis?

Judd zîmbi.

Galen își îndreptă privirea spre lac.

– Eu mă gîndeam că ai fi putut doborî lunetistul, înainte să-l împuște pe Luis. Înseamnă că nu ești atît de bun precum am crezut eu.

– Toți mai greșim.

– Dacă a fost o greșeală.

– Unde vrei să ajungi?

– Bineînțeles, se prea poate ca lunetistul să fi avut ordin să-l omoare pe Luis dacă încerca să-i dea planurile peste cap lui Chavez, sau dacă exista posibilitatea să-l salvăm. Făcu o pauză. Pe de altă parte însă, dacă nu a fost așa?

– Eternul „dacă"... murmură Judd.

– Dacă, să zicem, ai avut șansa să-l împuști pe lunetist înainte să tragă el și nu ai făcut-o? Sau dacă am presupune că ți-ai întors pușca și l-ai omorît tu pe Luis?

– Și de ce mă rog să fac eu așa ceva?

– Nu știu, spune-mi tu.

Judd își lăsă capul în jos.

– Hmm. Vrei să intru în micul tău joc? Bine. De ce aș vrea să-l omor pe Luis? Să vedem... a fost un toxicoman care a trădat-o pe Elena. Chiar dacă reușeam să îl salvăm, ar fi fost o verigă slabă care ne-ar fi pus constant viața în pericol. Probabil că ar fi fost un adevărat chin pentru Elena, tot restul vieții ei. N-am fi putut avea încredere în el vreodată, dacă Chavez dădea semn de întoarcere. O logică rece, curată ar dicta că trebuia eliminat. Ți-am dat îndeajuns de multe motive? Surîse ușor. Nu că aș recunoaște ceva, înțelegi asta.

– Înțeleg.

– Atunci ne vedem dimineață. Judd dădu să plece și să intre în casă, dar se opri și întoarse capul spre Galen. Ah, și încă un motiv. Mi-a *plăcut* Dominic Sanders și nenorocitul care l-a ucis nu merita să trăiască.

Barry așeză săgeata în arc cu o expresie serioasă.

– Așa te vreau, murmură Judd. Acum concentrează-te la țintă.

Elena se opri pe verandă și-i urmări pe cei doi țintind către un pin.

Barry eliberă săgeata și apoi sări în sus de bucurie cînd văzu că atinsese bucata de carton.

– De data asta am nimerit!

– Da, așa e. Judd îi dădu o altă săgeată. Acum hai să vedem dacă poți nimeri mai aproape de centru.

– Fiul tău are ochi buni, spuse Galen din spatele ei.

– De unde are arcul cu săgeți? Am fost nevoită să i le las pe-ale lui la Tomaco.

– Judd i le-a făcut. În ultimele zile s-a creat o legătură foarte strînsă între ei doi.

– Văd şi eu asta. Îi sînt recunoscătoare. În ultima vreme nu i-am fost de cine ştie ce folos lui Barry.

– Meritai un timp să te vindeci.

Şi îi dăduseră acest timp. Nu-i ceruseră nimic. Conversaseră foarte puţin. Doar pace.

– Barry este responsabilitatea mea. De-acum, îl preiau eu.

– Nu ne strică nici nouă să avem grijă de Barry. Ne place puştiul.

– Nu ai nici o veste de la Chavez?

Clătină din cap.

– N-a ieşit prea bine din poveste. Cred că-şi linge rănile acum.

– Nici noi n-am ieşit prea bine. Strînse din buze. Sînt sigură că va ieşi curînd din ascunzătoare şi va răsuci cuţitul în rană.

– Atunci, încearcă să te bucuri de pauză.

Deocamdată nu se putea bucura de nimic. De-abia reuşea să rămînă liniştită şi să nu se sfărîme în mii de bucăţele. Dar se simţea mult mai bine ca ieri, îşi spunea Elena. Rănile se vindecă în timp. Iar mîine va fi şi mai bine.

– Barry a spus ceva despre Dominic?

Galen dădu din cap dezaprobator.

– Nu încă. Copiii reacţionează mult mai bine la schimbări şi Judd îl ţine ocupat.

– Îl iubea pe Dominic. Va întreba de el.

– Nu-ţi mai face griji şi în privinţa asta. De ce nu faci o plimbare ca să te relaxezi?

Exact ceea ce îi sugerase şi Dominic, în acea ultimă noapte,

şi ea îi urmase sfatul. Şi, în timp ce ea privea lacul şi lăsa natura să o liniştească, el îşi construia planul. Dominic iubise totul pe acest pămînt şi o învăţase şi pe ea să îl iubească. Se va duce acolo, lîngă lac, va respira aerul cu mireasmă de pin şi va privi cerul şi lacul.

Şi, poate, îi va simţi prezenţa acolo.

Zorii zilei împodobeau cerul cu mărgăritare.

Elena stătea la fereastra dormitorului ei şi privea spre lac. Dormise cînd şi cînd noaptea trecută, dar ştia că n-avea rost să se întoarcă în pat. Cînd reuşise să doarmă, îi visase pe Dominic – şi pe Luis.

I se părea că, în ultimele zile, viaţa îi rămăsese în loc. Dar avea să se schimbe. Chavez va suna şi toate o vor lua de la capăt. El nu se oprea niciodată din căutări, făcea întotdeauna planuri. Poate că era în drum spre ei chiar acum.

Nu te gîndi la asta. N-ar trebui să se mai împovăreze. Avea destule de dus în spate.

Se întoarse cu spatele la fereastră. Îi era uşor să-şi spună „nu te mai gîndi la planurile lui Chavez". Dar îi era greu să şi-l scoată din minte.

Dar Barry o putea ajuta. Va merge să stea lîngă patul lui şi-l va privi dormind. Şi va lăsa toată minunea din fiul ei să o cuprindă şi se va linişti. Nu va fi împăcată, dar va putea să facă faţă amintirilor cu Dominic şi acelui telefon de la Chavez ce sta să vină ameninţător.

Îşi trase halatul pe ea şi ieşi încet din cameră, îndreptîndu-se spre cea de peste hol. Deschise cu grijă uşa şi rămase în prag.

Barry era ghemuit sub pături şi Elena se aşeză în balansoarul de lîngă pat. Copiii dorm atît de profund...

Se încordă. Dar ar trebui să-i audă respirația!

Se aplecă spre pat şi dădu la o parte păturile.

Erau perne. Nu Barry. Perne!

– Nu!

Se întoarse şi alergă spre uşă.

– Barry!

– Ce dracu' s-a întîmplat? Galen dădu de ea pe hol. E bolnav?

– Nu e înăuntru. A dispărut. Trebuie să-l găsesc.

– Nu e în camera lui?

– Ți-am spus că nu. L-a luat Chavez.

– Stai puțin. Nu gîndeşti limpede.

– Bineînțeles că nu gîndesc limpede, strigă ea cu sălbăticie. Sînt speriată de moarte. Barry nu mai e.

– Dar poate s-a dus pînă la lac.

– Ştie că nu are voie să se apropie singur de apă.

– Copiii nu sînt întotdeauna previzibili. Şi de ce nu ne-a omorît Chavez, dacă tot a aflat unde sîntem? Galen trecu de ea, intră în camera lui Barry şi aprinse lumina. Fereastra este blocată. Dacă l-a luat cineva, înseamnă că a venit din casă.

– Ar fi trebuit să-l auzim.

– Nu neapărat. Traversă camera spre pat. Depinde de cît de bun... ridică o bucată de hîrtie de pe noptieră. Rahat!

– Ce e? Elena alergă la el. Ce scrie?

Galen îi înmînă biletul.

Îmi pare rău, Galen. Am nevoie de bani. Sînt biletul meu de voie. Te sun.

Judd

*

Nu-i venea să creadă. Brusc, şi-l aminti pe Judd zîmbind la Barry, în timp ce fiul ei se pregătea să tragă cu arcul şi săgeata făcute de el. Nu putea să facă aşa ceva. Nu avea nici un sens.

Trebuia să creadă. Fiul ei nu mai era acolo.

Biletul îi căzu din mînă.

– Îl omor!

– Stai la rînd. Galen se îndreptă spre uşă. Mă duc să-mi pun ceva pe mine şi să văd dacă Hughes sau vreun om de pază i-au văzut plecînd. Dacă aflu vreun indiciu, vin să te iau, Elena.

– Nu vii nicăieri. Se îndrepta deja spre camera ei. Dă-mi două minute. Merg cu tine.

Nici unul dintre oameni nu-l văzuseră pe Judd sau pe Barry.

– Îl omor, repetă ea printre dinți atunci cînd se întoarseră la cabană. Şi dacă-i face vreun rău lui Barry, îl răstignesc.

– Nu cred că-i va face ceva rău.

– Dar nu ştii. Nu mi-am imaginat niciodată că-l va lua. De unde să ştiu ce altceva va mai face? Ticălosul e un asasin.

– Înainte să se întîmple asta, recunoaşte că ai văzut în el ceva care ți-a dat încredere.

– Şi m-a trădat. Exact aşa cum m-a trădat şi Luis. Se răsuci spre el. Şi tu l-ai adus în viața noastră.

– Da, e adevărat, spuse el şoptit.

– N-ar fi trebuit niciodată să... Îşi înghiți cuvintele. De ce dau vina pe tine? Barry este responsabilitatea mea. Nu m-a forțat nimeni să am încredere în Judd. Ar fi trebuit să văd prin el.

– Prefer să mă învinovățeşti pe mine, decît să iei vina asupra ta. Urcă treptele spre verandă. Hai, vino să bem o cafea.

Elena îl privi fix, înmărmurită.

– Să stăm la o cafea?

– Nu, să stăm şi să aşteptăm să sune Judd.

– Nu mai pot să stau aici. Elena se ridică şi merse la fereastră. Şi dacă nu sună?

– Sună el.

– De unde ştii? Nu va încerca să cadă la învoială cu noi. Se va duce direct la Chavez.

– A spus că sună.

– Ei bine, n-a făcut-o. Aproape că s-a întunecat. Barry e dispărut de-o zi.

– Probabil că mai întîi va căuta un bîrlog unde să rămînă. Doar nouă ni se pare o perioadă lungă de timp.

– Mi se pare o eternitate. Vru să-şi frece tîmplele, şi mîna îi tremura. Dacă Barry e speriat? Dacă e rănit?

– N-ar fi în avantajul lui să-l rănească. Barry e acum o marfă.

– O marfă? Nu e o marfă. E o ființă umană, un băiețel. Înghiți ca să-şi potolească durerea din gît. Şi e singur cu ucigaşul ăla blestemat.

– Ascultă-mă. Judd nu-i va face nici un rău. Dacă vrea bani, atunci trebuie să-l țină pe Barry în viață şi întreg. Este singurul...

Telefonul din casă sună. Se grăbi în partea cealaltă a camerei şi ridică receptorul.

– Alo!

– Bună, Elena, spuse Judd. Am sunat pe telefonul casei, aşa încît să mă auziți amîndoi de la cele două aparate.

– Ticălosule! Unde este fiul meu?

– E în siguranță.

Galen dispăru în camera de zi şi Elena îl auzi ridicînd receptorul.

– Judd, ce dracu' faci?

– Supraviețuiesc. Ți-am spus că va trebui să-mi iau soarta în propriile mîini. Lui Logan îi ia prea mult timp. Aş putea să fiu şi mort, pînă reuşeşte el să calmeze lucrurile în privința mea.

– Şi să supraviețuieşti înseamnă să-l răpeşti pe Barry?

– Să supraviețuiesc înseamnă să iau milioanele de dolari de la Chavez, ca să pot da mită acolo unde e nevoie. Atîția bani pot face o grămadă de oameni să uite c-am existat vreodată.

– Înduioşător. Şi să dai copilul în schimbul banilor este de-a dreptul minunat.

– N-am de ales. N-am susținut niciodată c-aş fi un înger.

– Îmi vreau fiul înapoi, spuse Elena. Dacă nu-l iau, te urmăresc şi-ți tai beregata.

– Ai fost întotdeauna o doamnă blîndă, spuse Judd. Nu te învinovățesc. N-am sunat ca să vin cu pretexte. Am vrut să ştii că Barry nu are de ce să se teamă în privința mea. Îmi place puştiul. Nu e speriat şi se distrează de minune.

– Minți.

– Nu, Barry crede că asta e o aventură despre care tu ştii.

– Poftim?

– L-am mințit. L-am convins să vină cu mine. Nu i-a părut foarte bizar, avînd în vedere că în ultima vreme ați tot fost pe picior de plecare. I-am spus că ne prefacem că sîntem indieni. I s-a părut amuzant să ne furişăm în mijlocul nopții. Şi-a luat arcul şi săgețile şi a traversat holul de-a buşilea, ca şi cum ar fi avut cine ştie ce înălțime.

– L-ai mințit?

– Ai fi preferat să-l adorm cu cloroform şi să-l iau cu forţa? E mult mai bine aşa pentru el.

– Plănuiai asta cînd i-ai făcut arcul şi săgeţile. Doamne, şi eu care-ţi eram recunoscătoare!

– Judd, adu-l înapoi, spuse Galen.

– Îmi pare rău. Vreau să rămîn în viaţă.

– Ai de gînd să i-l vinzi lui Chavez?

– Chavez nu-i va face nici un rău. Pe Elena vrea să o omoare.

– Nu se poate să faci asta, zise Elena.

– Încearcă să priveşti lucrurile prin ochii mei. Nu mai am mult timp la dispoziţie. Dacă n-o fac, mă vor ajunge din urmă şi mă vor ucide. Dacă o fac, puştiul va fi supărat, dar nu va muri. S-ar putea chiar să mai ai o şansă să-l iei de la Chavez, după ce-mi ridic eu banii.

– Dar va fi de o mie de ori mai dificil, spuse Galen.

– Întotdeauna ţi-au plăcut provocările, răspunse Judd. Elena, acum mă duc în cealaltă cameră, ca să vorbeşti cu Barry. Voi asculta de la celălalt aparat şi, dacă îi pui vreo întrebare, îi iau telefonul. Nu vreau să fac asta. Vreau să-l ţin calm şi fericit. Lasă-l să creadă că ştii totul despre mica noastră aventură şi că îţi face foarte mare plăcere.

– Să te ia dracu'!

– Eşti nervoasă. Mai gîndeşte-te. Nici unul dintre noi nu vrea să-l ştie pe Barry speriat. Depinde de tine să-l scuteşti de asta.

Elena era atît de furioasă, că nu putu răspunde pe moment.

– Dar cum crezi că se va simţi cînd îl vei da pe mîna lui Chavez? Va fi îngrozit.

– Ştiu. Nici mie nu-mi place. Aşa că hai să amînăm pe cît posibil starea asta. Vorbeşti cu Barry?

Nu avea de ales. Dar trebuia să scoată cît mai multe de la Judd.

– Da, vorbesc cu el. Însă nu doar azi. Vreau să mă suni în fiecare zi şi să mă laşi să vorbesc cu el. Vreau să ştiu că e bine.

– Şi să încerci să afli de la el unde sîntem? Izbucni în rîs. Bună idee. De acord, dar nu-ţi va fi de nici un folos. Nu stăm într-un singur loc. Elena auzi o uşă deschizîndu-se. Hei, pui de cercetaş, vrei să vorbeşti cu mama ta?

Barry rîdea cînd veni la telefon.

– Mami, ar trebui să vii şi tu aici. Am văzut lei şi tigri. Şi mai erau şi maimuţe şi bărbaţi haioşi, care purtau fuste.

– Mă bucur că te distrezi, puiule.

– Dar tu cînd vii?

– Sînt puţin ocupată acum. Spune-mi, eşti bine?

– Da. Mîine seară mă duc cu Judd într-un parc de distracţii. Zice că sînt scrîncioburi şi pocnitori şi chioşcuri unde poţi cîştiga premii. O să-mi cumpere şi vată de zahăr.

– Sună bine. Să nu mănînci prea multă. La naiba! Elena realiză că începea să plîngă. Te iubesc, Barry.

– Mami?

– E şi Galen la telefon, spuse ea repede. Vrea să-ţi vorbească. Galen?

– Sînt aici, Elena.

– Pa, Barry. Vorbim mîine. Puse receptorul în furcă şi închise ochii. La dracu' cu Judd. Ducă-se în iad!

– Barry pare bine, spuse Galen cînd intră în cameră. Pare în al nouălea cer.

– Păi cum să nu fie? Crede că e în vacanţa vieţii lui. Care se va termina brusc, cînd Judd îl va vinde lui Chavez.

– Judd e un tip dur şi dificil, dar se luptă pentru viaţa lui.

– Să nu cumva să-i iei apărarea.

– Nu-i iau apărarea. Încerc doar să-ţi explic felul lui de a gîndi. Sînt al dracului de supărat pe el.

– Atunci, hai să mergem după el. Se lăsă pe un scaun din bucătărie. Dacă are de gînd să încheie un tîrg cu Chavez, atunci va trebui să stea în zonă. Barry spunea că mîine seară se duc într-un parc de distracţii. Cum putem afla unde se ţin parcuri de distracţii în sud-est?

– De la birourile locale de acordare a autorizaţiilor? De pe Internet? Încerc în ambele părţi.

– Vorbea de lei şi tigri. Ar putea fi lîngă o rezervaţie naturală?

– În cazul acesta, aş putea restrînge zona.

– Există vreun computer aici în cabană?

– Da, se află în camera de lucru a lui Eve, gazda noastră. Ştii să foloseşti un computer?

– Ştiu noţiunile de bază. În ziua de azi, chiar şi luptele de gherilă depind de tehnologie. Mă duc să caut pe Internet parcurile-rezervaţie naturală şi tu ia legătura cu birourile de autorizare.

Galen îşi verifică ceasul.

– Cred că au închis de-acum. S-ar putea să fim nevoiţi să aşteptăm pînă mîine.

– Nu vreau să aştept pînă... Îşi pierdea cumpătul. Numai că nu ştia cît va mai dura totul. Şi îi suni de îndată ce deschid?

– Ştii bine că da.

Da, ştia că el va avea grijă de tot.

– Atunci, mă duc să mă uit pe Internet. Poate că găsesc şi acolo lista parcurilor de distracţii deschise în această perioadă.

– Depinde de cît de mici sînt. Avem douzeci şi patru de ore, dar trebuie să fii conştientă că s-ar putea să ajungem în urma lor. Judd spunea că se vor mişca dintr-un loc într-altul.

– Dar cel puţin vom avea un punct de pornire. Nu pot să stau aici pur şi simplu.

– Ştiu. Făcu o pauză. Dar avem o altă opţiune, în cazul în care nu-l găsim pe Judd. Putem merge să-l pîndim pe Chavez.

Elena încremeni.

– Poftim?

– E pe un iaht, se plimbă pe coasta Floridei.

– Şi de cît timp ai ştiut asta?

– Dinainte să mergem la Orlando.

– Şi nu mi-ai spus? Îi studie expresia feţei. Voiai să te duci singur după el.

Galen nu răspunse.

– Fir-ar să fie, nu *vreau* să mă protejezi.

Galen mişcă din cap.

– Ce-ar fi dacă am lăsa trecutul în urmă şi ne-am concentra să-l găsim pe Barry? M-am gîndit că te-ai bucura să afli că mai există o posibilitate.

Se bucura chiar foarte tare, iar nervozitatea şi indignarea păleau în faţa veştii.

– Să n-o mai faci. De-acum jucăm cu cărţile pe faţă.

– Aşa vom face. Întinse mîna, cu gîndul să o consoleze, dar o lăsă în jos înainte să o atingă. Dar nu uita, şi eu ţin la Barry. Voi face tot ce-mi stă în putinţă şi cît de repede voi fi în stare.

– Îţi mulţumesc, ştiu că aşa vei face, şopti ea. N-am vrut să...

– Nu-i nimic. Ai trecut prin multe în ultimele zile şi în nici un

caz nu aveai nevoie de aşa ceva. Se răsuci şi se întoarse în camera de zi. Trebuie să mă duc să vorbesc cu tipii răspunzători de securitate şi să le spun să fie cu ochii-n patru. Nu cred că ne paşte pericolul ca Judd să-i fi vîndut lui Chavez poziţia noastră, din moment ce Barry îi va aduce banii. Dar nu strică să ne luăm cîteva precauţii. Apoi mă duc la telefon şi sun ziarele să văd dacă au ei vreo listă sau vreun anunţ despre parcurile de distracţii.

Îi părea bine că o lăsase singură. Avea nevoie de cîteva clipe, să se adune. De-abia se ţinea în frîu. Galen făcea tot ce putea, şi n-ar fi trebuit să fie atît de aspră cu el. Numai că...

Barry.

O, Doamne! Nu te prăbuşi. Treci la treabă. Aveau o şansă să-l găsească pe Judd.

Dar o vor face la timp?

– Chavez? Judd Morgan la telefon. Nu mă cunoşti, dar avem de făcut ceva faceri împreună.

– Ai dreptate. Habar n-am cine eşti şi eu nu fac afaceri cu persoane pe care nu le cunosc. De unde ai numărul meu de telefon?

– De la Sean Galen.

Tăcere.

– Dă-mi-l la telefon.

– Nu se poate. Drumurile noastre s-au despărţit, dar eu am luat cu mine un mic cadou de rămas-bun. Un drăcuşor simpatic de cinci ani.

Iarăşi tăcere.

– Minţi.

– Nu mint. Ştii cum arată copilul?

– Am văzut fotografii cu el.

– Atunci, mîine vei primi încă una prin FedEx. În asta îl vei vedea pe Barry cu ziarul de azi în braţe. Ia-ţi ochelarii pentru mărit şi verifică data.

– Înţeleg că te oferi să mi-l vinzi.

– Dacă îmi convine preţul. Dacă nu, i-l trimit Elenei înapoi. M-am ataşat foarte tare de ea în ultimile săptămîni. Aşa că va fi nevoie de o sumă considerabilă ca să-mi reducă din mustrările de conştiinţă.

– Cine eşti?

– Ţi-am spus numele meu. Nu este fals. Sînt sigur că îl vei verifica tu înainte să primeşti fotografia. Se opri. Vrei o altfel de identificare? Eu am fost ţintaşul de la hotelul Kissimmee. Eu sînt cel care l-a împuşcat pe Luis Kyler şi pe doi dintre oamenii tăi.

– Atunci, de ce ai trecut în tabăra adversă şi ai luat băiatul?

– Fiindcă tu eşti genul care ştie că loialitatea încetează cînd ţi se oferă ocazia unui profit pe care-l vrei.

– Şi ce preţ ceri pe fiul meu?

– Vom discuta asta mîine, cînd o să te sun. Vreau doar să ştii că am marfa şi ţi-o pot trimite.

– Ar putea fi o cursă.

– Atunci, îţi dau acelaşi sfat pe care i l-ai oferit tu Elenei cînd ai pus la cale cursa cu Luis. Ai grijă ce faci. Tu vrei băiatul, eu vreau banii. Judd închise şi se lăsă pe spate în scaun.

Fusese primul pas şi mersese exact aşa cum se aştepta. Chavez era suspicios, dar suspiciunea avea să dispară parţial, cînd va vedea fotografia. Iisuse, nu-i plăcea să aibă de-a face cu viermele ăsta!

Dar avusese de-a face cu tîrîturi ca Chavez şi în trecut, chiar şi pentru recompense mai mici.

*

Elena şi Galen obţinură informaţiile de care aveau nevoie doar a doua zi dimineaţă.

– Sînt trei parcuri de distracţii în Georgia, unul în Alabama şi unul în Carolina de Nord. În Carolina de Sud sau Florida nu există nici unul, spuse Galen. Şi singurul aflat în apropierea unui parc natural este cel din afara oraşului Birmingham, în Alabama.

– Cît de departe este Birmingham? întrebă Elena.

– Cam două ore şi jumătate de mers cu maşina.

– Atunci de ce nu mergem cu avionul?

– Pînă ajungem noi la aeroport şi găsim un mijloc de transport şi aranjăm cu închirierea unei maşini în Birmingham, aproape că sîntem acolo dacă mergem de-aici cu maşina.

– Atunci să plecăm. Se îndreptă spre uşă. Este doar ora şase. Poate prindem...

– Elena, e doar o presupunere.

– Nu-mi pasă. Ai vreo idee mai bună?

Galen clătină din cap.

– Nu vreau să-ţi faci prea mari speranţe.

– Speranţa e tot ce mi-a rămas. Nu voi renunţa să sper. Deschise uşa de la intrare. Eu mă duc la Birmingham.

– Iar eu vin cu tine. O urmă afară, pe verandă. Adu-ţi aminte că Judd a auzit tot ce ţi-a spus Barry la telefon. S-ar putea să nici nu-l mai ducă în parc.

Elena se gîndise deja la această posibilitate.

– Încearcă să-l facă pe Barry atît de fericit, încît să nu aibă timp să se gîndească la orice spune sau face Judd. O ieşire de genul acesta e mare lucru în viaţa unui băieţel. Va evita să-l dezamăgească. Eu cred că va încerca să-l ducă în parcul de

distracţii, chiar dacă pentru puţin timp. Strînse din buze, înciudată. Eu n-am avut ocazia să-l duc pe Barry într-un parc de distracţii. Voi ţine minte că ticălosul asta m-a tras pe sfoară şi-n privinţa asta.

– Ei, mare scofală! Îl ducem la Disney World atunci cînd ne întoarcem.

Cînd, nu dacă!

– Îl luăm noi înapoi, răspunse el încet întrebării ei nerostite. Chiar dacă va trebui să-l luăm de la Chavez.

– Dacă Chavez îl scoate din ţară, va fi...

Telefonul lui Galen sună.

– Galen. Îi înmînă aparatul Elenei. E Chavez.

Elena ridică, încet, telefonul la ureche.

– Ticălosule!

– De ce-ţi verşi nervii pe mine? Iubitul tău frate şi-a ucis fostul său mentor.

– Dar tu i-ai pus arma în mînă şi i-ai dat îndeajuns de multă heroină ca să te asiguri că nu-i va păsa dacă îşi omora sora sau omul care i-a fost prieten adevărat.

– Luis nu trebuia să-l ucidă pe Dominic Sanders. Eu mă aşteptam să apari tu la hotel şi i-am spus lui Luis că treaba lui era să se ocupe de tine. Dependenţii ăştia de droguri încurcă întotdeauna lucrurile.

Elena era atît de furioasă, că trebui să aştepte ca să-i dea replica.

– Nici ţie nu ţi-a ieşit cum ţi-ai propus. Luis este mort şi eu nu mai am nici un motiv să mai vorbesc vreodată cu tine.

– A fost o situaţie nefericită. Dar şi tu mi-ai omorît doi oameni. Nu mă aşteptam să aduci un ţintaş. A fost extrem de talentat. Galen?

– Nu.

– Atunci cine a fost?

– De ce vrei să ştii? Vrei să iei legătura cu el?

– Eram doar curios. Ce mai face fiul meu?

– Nu este fiul tău.

– Am o presimţire că în curînd va fi. Care e zicala? Ce-i în mînă nu-i minciună?

– Eu deţin controlul.

– Eşti sigură?

– Da, la dracu'! Închise şi privi la Galen. Cred că Judd l-a contactat deja. Încerca să testeze terenul. Iisuse, dar repede se mai mişcă Judd!

– Atunci, să facem şi noi acelaşi lucru. O luă, în jos, pe trepte. Vino, hai să vedem dacă putem găsi parcul acela de distracţii, înainte să se închidă pe timp de noapte.

14

În parcul de distracţii, pămîntul mirosea a vată de zahăr, bomboane, a floricele şi a transpiraţia mulţimii care se plimba de la un chioşc la altul. Sunetul asurzitor o irita pe Elena, ce căuta disperată cu privirea.

– De unde începem? murmură ea. Scrînciobul. Zicea ceva de scrînciob.

– Nu văd de ce n-am începe de-acolo. Galen o apucase de

cot şi o împingea deja prin mulţime. Ai o fotografie cu el, pe care să o arătăm oamenilor?

Elena încuviinţă din cap, căutînd nerăbdătoare cu privirea prin mulţime. Unde eşti, Barry? Unde eşti, puiule? Privi în sus la roata uriaşă, încercînd să vadă dacă se află pe unul dintre locuri. Nu putea să-l vadă pe cel care se oprise în vîrf...

Roata se urni din nou şi ocupanţii locului de sus intrară în raza ei.

Doi adolescenţi.

– Să mergem, spuse Galen. Ne despărţim. Tu începi de la cabina de tras la ţintă şi eu mă duc să arunc un ochi în direcţia opusă. Ne întîlnim la intrarea din faţă.

– Bine. Elena se mişca deja, căutînd, încercînd să desluşească glasul lui Barry în mulţime. Trecu pe lîngă o baracă de „prinde-peştele", un cort cu o reclamă la dansatori „hoochie-coochie" şi un carusel. Unde naiba *era* el?

Îi luă doar un sfert de oră ca să se întoarcă la casa de bilete de lîngă intrarea principală.

– Nimic? întrebă Galen.

Elena clătină din cap, deziluzionată.

– Poate că ne-am înşelat în privinţa parcului de distracţii. Sau poate că...

– Iisuse! Galen o prinse de braţ. Camionul care iese din parcare e al lui Judd. Galen o luă la fugă spre maşina lor. Cred că ne-a văzut. Se retrage.

Elena sări pe scaunul din dreapta şoferului, privind peste umăr. Întrezări pentru o clipă un camion negru cu doi pasageri la bord. Un bărbat şi un băieţel.

Barry!

Apoi camionul dispăru, gonind pe şosea.

– Prinde-l. Îşi strînse pumnii. Trebuie să-l prindem.

– Ştiu. Roţile maşinii scrîşniră în timp ce ieşi cu maşina din parcare. Pune-ţi centura de siguranţă.

Pînă ajunseră ei pe şosea, Judd de-abia se mai zărea.

Galen apăsă piciorul pe acceleraţie şi maşina începu să înainteze cu viteză.

Mai repede.

Benzinării, magazine...

Mai repede.

Nu mai putea vedea camionul negru.

Un kilometru.

Doi kilometri.

Unde era camionul ăla blestemat?

– Unde e? şopti ea.

– L-am pierdut. Cred că a virat pe undeva. Galen se uită în jur. Ne întoarcem şi o luăm pe străzile lăturalnice.

Petrecură următoarea oră trecînd dintr-o parte în cealaltă a drumului principal.

Nici urmă de camionul negru.

Nici urmă de Barry.

În sfîrşit, Galen opri maşina pe o parte a drumului.

– Ne-a scăpat.

– Ştiu asta. Dezamăgirea era atît de acută, încît se transformase în durere fizică. Am fost atît de aproape...

– Vom mai fi. Galen intră iar în trafic. Şi acum?

Elena încercă să gîndească.

– Moteluri. Trebuie să stea la un motel în zonă. Hai să găsim o carte de telefon şi să vedem ce moteluri sînt.

– Sînt mici şansele.

– Aşa a fost şi cu parcul de distracţii.

– Bună observaţie. Trag pe dreapta la primul magazin şi ne uităm în cartea de telefon.

Sunară treisprezece recepţioneri de la diferite moteluri, pînă dădură lovitura. Zece minute mai tîrziu, stăteau în faţa recepţiei.

– Pe domn îl cheamă Donovan, spuse femeia. Era un domn foarte plăcut, iar băieţelul lui de-a dreptul fermecător.

– L-aţi auzit spunîndu-i băiatului pe nume? întrebă Galen.

Femeia se încruntă şi pe frunte îi apărură riduri.

– Cred că Larry.

– Barry?

Zîmbi.

– Da, aşa îi zicea.

– În ce cameră stau?

– Patruzeci şi doi. Dar au plecat în seara asta, cu ceva timp în urmă.

– Aş putea arunca o privire prin cameră?

Femeia deveni mai puţin prietenoasă.

– De ce?

– Sper să găsesc vreun indiciu referitor la noua lor locaţie. Trebuie neapărat să-l găsesc. Arătă spre Elena. Sînt în mijlocul unui divorţ foarte urît şi el i-a luat băiatul.

Femeia se uită la ea.

– Îmi pare rău. Se vede că sînteţi supărată.

– Da, sînt. Am putea vedea camera? Vom sta doar cîteva minute.

– Va trebui să vin şi să stau cu voi în cameră.

– Bine. Galen se întoarse spre uşă. Haideţi.

Camera motelului era, de fapt, un apartament cu o cameră

de zi, un dormitor şi o bucătărioară. După cum arăta, camerista nu făcuse curat încă. Pe măsuţa de cafea erau ziare, iar pe chiuvetă, pahare cu apă.

Iar pe noptieră, o bucată de hîrtie, pe care erau mîzgălite cu creion portocaliu un tigru şi cîteva flori. Elena ridică hîrtia şi fu cuprinsă de disperare.

Am văzut lei şi tigri...

– Linişteşte-te, îi spuse Galen din spate. Sub ea se află un plic. Îl ridică şi-l deschise. Are numele meu pe el. Se pare că se aştepta la venirea noastră. Parcurse în grabă rîndurile şi-l înmînă Elenei. Nu ne-ajută cu nimic.

Galen,
Îmi pare rău că nu ne-am întîlnit. Bună treabă, totuşi.
Judd.

– Nu mai putem face nimic aici, spuse Galen blînd. Hai să ne întoarcem la cabană. Eşti gata, Elena?

Încuviinţă repede din cap şi împinse violent biletul către Galen. Apoi netezi cu grijă fotografia lui Barry şi o ţinu în mîini pînă la uşă.

– Sînt gata. Ai dreptate, nu mai putem face nimic.

Mami, am văzut lei şi tigri.

– Treizeci de milioane, spuse Judd ferm. Nu accept nici un bănuţ mai puţin.

– Eşti nebun, răspunse Chavez. Nu plătesc mai mult de zece.

– Ba da, vei plăti. Treizeci de milioane sînt o nimica toată pentru tine. Obţii suma asta în urma unei mici încărcături de cocaină spre Miami.

– Doar fiindcă am banii ăştia nu înseamnă că ţi-i şi dau.

– Ce-ţi vînd eu e de nepreţuit. Nu poţi obţine aşa ceva din altă parte.

– Nu plătesc.

– Ai primit fotografia pe care ţi-am trimis-o?

– Da.

– În următoarea pe care ţi-o trimit, vei vedea un băieţel mort. Şi atunci gata cu visurile tale de tată alături de băiatul lui. Nu vei mai avea un copil pe care să-l modelezi.

– Ai omorî un copil?

– Nu m-ai verificat? Mi-e totuna pe cine ucid. Vrei sau nu băiatul?

– Cincisprezece milioane.

– Îmi trebuie mai mult de-atît. După cum probabil ai aflat deja, stau ca pe jar. Şi e nevoie de mulţi bani ca să mă răcoresc un pic. Treizeci.

– Mă mai gîndesc.

– Ai douăzeci de ore. Te sun mîine. Închise.

– Judd, strigă Barry din baie.

– Vin imediat. Se opri în prag şi se uită la Barry, aflat în cadă. Ce-i, nu poţi să te speli singur după urechi?

– Ba da. Lăsă crocodilul de plastic să plutească pe apă. Mă simţeam singur. Judd, tu te simţi vreodată singur?

– Nu. Cred că îmi place prea mult propria mea companie.

– Mi-e dor de mama şi de Dominic.

– Dar nu te distrezi?

Barry dădu din cap.

– Dar îmi fac griji în privinţa mamei.

– Uneori, e mai bine să te obişnuieşti să stai fără oameni. Fiindcă după aia, nu te mai doare atît de tare.

Barry dădu din cap, înţelegător.

– Dar nu şi fără mama. Cînd a trebuit să meargă în oraş ca să muncească... eu nu m-am obişnuit niciodată. Poate că ar trebui să...

– Mama ta vrea ca tu să ai parte de aventura asta. Ar fi dezamăgită să ştie că nu eşti fericit.

Barry se încruntă, tulburat.

– Cred că ai dreptate.

– Atunci ieşi din cadă înainte să te transformi într-o prună zbîrcită. Luă un prosop în mînă. Trebuie să dormi. Mîine mergem la o grădină zoologică unde vei putea atinge animalele. Ţi-ar plăcea?

Barry se lumină la faţă.

– Oh, da. Vor fi şi lame? Am văzut o lama odată.

– Habar n-am. Cred că vom afla împreună.

– Şi pot să vorbesc cu mama şi să-i spun?

Îl înfăşură în prosop.

– Absolut.

– Asta-i bine. Ieşi în fugă din baie.

Scenariul acesta nu-i mai oferea prea multe lucruri bune, se gîndi Judd obosit. Toată treaba îi cam provoca greaţă. Deşi nici asta nu l-ar fi făcut să dea înapoi.

Treizeci de milioane de dolari erau un lucru bun. Să fie liber să-şi trăiască viaţa părea un lucru bun. Putea să accepte ticăloşia şi să facă orice era necesar.

– Hai, e vremea să mergi la culcare. Galen o ajută pe Elena să coboare din maşină. Judd va suna mîine şi poate vom avea un alt indiciu despre locaţia lui.

– Da. Elena urcă treptele, ţinînd strîns în mînă desenul lui Barry. A promis, nu?

– Da. Galen o duse în dormitorul ei, prin casa aflată în întuneric. Şi îşi va ţine promisiunea. Luă desenul din mîna ei încleştată şi îl aşeză pe noptieră. Începu să-i descheie cămaşa.

– Pot să mă descurc singură.

– Sigur că poţi. Îi descheie toţi nasturii. Dar ai primit o lovitură care ar doborî pe oricine. Lasă-mă pe mine.

Elenei nu-i păsa. Nu conta.

Galen o dezbrăcă repede şi o înveli cu pătura.

– Mă întorc imediat. Mă duc să-ţi aduc două aspirine. Îi dădu pastilele şi apoi se băgă în pat lîngă ea. Doamne, cît eşti de rece! Se cuibări lîngă Elena. Încearcă să adormi.

Elena închise ochii.

– Lei şi tigri... Barry are o carte despre un tigrişor numit Sarina. Era un animal foarte jucăuş şi m-am tot întrebat dacă autorul ar fi trebuit să facă vreo aluzie la cît de periculoşi pot fi tigrii. Dar m-am gîndit că nu era o problemă, fiindcă nu dai nas în nas cu tigrii la fiecare pas.

– Se-ntîmplă foarte rar.

– Dar Barry a dat peste un tigru şi, indiferent de cît de jucăuş pare, pericolul există. Nu am de unde să ştiu ce i-ar putea face Judd.

– Deocamdată, nu s-a întîmplat nimic. Recunosc că Judd e o enigmă, dar trebuie să sperăm că totul va fi spre bine.

– Pentru el, cel mai bine ar fi să-mi dea fiul înapoi. Şi nu are de gînd s-o facă.

– Nu.

– Mă culc. Mă doare prea tare dacă stau trează. Mă simt

atît de singură! Nu-l mai am nici pe Dominic, nici pe Luis, iar acum şi Barry...

– De cîte ori trebuie să-ţi repet? Nu eşti singură, Elena. Nu vei mai fi niciodată singură. Ai încredere în mine.

– Îmi pare rău. Sînt o plîngăcioasă. Mă voi simţi mai bine mîine dimineaţă. Noapte bună.

– Nu mă îndepărta. Lasă-mă să-ţi fiu aproape. Te voi încălzi eu.

Îi simţea căldura, dar nu era îndeajuns ca să topească gheaţa.

– Noapte bună, spuse ea din nou.

Galen scoase un oftat plin de exasperare şi o strînse tare în braţe.

– Bine, dar să ştii că sînt aici cu tine.

Elena încuviinţă din cap. Într-un loc îndepărtat din mintea ei, ştia că era adevărat şi gîndul acesta o alina. Trebuia să depăşească starea asta morbidă. O împiedica să funcţioneze cum trebuie. Era un adevărat duşman.

– Mă voi întări. Trebuie să-l iau pe Barry...

– Vei fi tare ca piatra după ce dormi puţin. O sărută apăsat pe tîmplă. Îţi promit.

Chavez sună la patru dimineaţa.

– Vrea să-ţi vorbească, spuse Galen. Nu eşti în stare. Lasă-mă pe mine să discut cu el.

Elena dădu din cap dezaprobator şi luă telefonul.

– Nu avem despre ce discuta, Chavez.

– Te contrazic. Avem o droaie de lucruri de discutat. Nu mi-ai spus că fiul meu nu se mai află la tine.

– Ba îl am pe Barry.

– Am avut cîteva convorbiri cu un bărbat care zice că îl are el pe băiat şi că e de acord să mi-l predea în schimbul unor bani.

– Minte. Ar fi o prostie din partea ta să faci vreun tîrg cu el.

– Nu m-am simţit niciodată în largul meu în rolul păcăliciului. Mi-a trimis o fotografie cu Barry şi mi-a cerut treizeci de milioane de dolari.

Elena nu răspunse.

– Sînt o grămadă de bani. Normal că i-am spus că nu-i voi plăti. Dar ştii ce mi-a răspuns? Că următoarea poză pe care mi-o trimite va fi cu un băiat mort.

Elena inspiră adînc aer în piept, simţind de parcă ar fi străpuns-o cineva cu un cuţit.

– Oho, te-am atins. Am sperat că va fi aşa. Aşa că, vezi tu, de mine depinde dacă băiatul trăieşte sau moare. Sînt foarte tentat să-l las pe Morgan să-l ucidă, doar ca să te văd suferind.

– Morgan nu-l va ucide.

– Ai vrea tu. Omul e capabil de orice. A ucis de nenumărate ori. L-am verificat la sînge şi trecutul lui e, într-adevăr, foarte urît.

– Nu o va face.

– Oh, ba da, dacă nu-i dau banii. Ce zici? S-o fac? Oare merită? Va trebui să te gîndeşti la asta, nu?

– Îmi vrei fiul. Aşa că va merita.

– Îţi tremură vocea. Mă simt foarte stimulat de această conversaţie. Îmi dă aproape aceeaşi satisfacţie pe care aş avea-o dacă ai fi aici cu mine. Dacă mă decid să-mi răscumpăr fiul, voi deţine complet controlul asupra vieţii şi al morţii lui. Şi dacă ajung la concluzia că i-ai stricat potenţialul, mă debarasez de el.

– Ca să mă răneşti pe mine.

– Oh, da, este ţelul meu suprem.

– Nu te cred. E o cacealma. Ar fi o prostie din partea ta să-l omori. Ar însemna să te laşi bătut.

– Dar nu se poate să nu te îndoieşti măcar puţin. Între timp, te las să te întrebi dacă-i voi plăti banii lui Morgan. Poate îi spun să-ţi trimită ţie următoarea poză. Închise.

– Ţi-am spus că ar fi trebuit să mă laşi pe mine să vorbesc cu el. Ce este? întrebă Galen, în timp ce-i luă telefonul din mîna fără vlagă.

– Judd a ameninţat că-l va ucide pe Barry daca Chavez nu-i dă treizeci de milioane.

Galen înjură.

– Ştii că poate să mintă.

– Nu cred. Se bucura prea mult la ideea că mă face să sufăr.

– Are de gînd să plătească?

– N-a vrut să-mi spună.

– O să plătească.

– Ştiu şi eu... cred că da. Îşi strînse buzele ca să le oprească din tremurat. Trebuie să cred că da.

– Chiar dacă n-o va face, se prea poate ca Judd să joace la cacealma.

– Judd nu mi s-a părut niciodată genul de om care joacă la cacealma. Se ridică din pat. Trebuie să-l găsim.

– Va suna astăzi. Unde te duci? Nu putem face nimic acum.

– Nu pot să stau în patul ăsta. Trebuie să fac ceva, orice.

Galen o studie un moment şi apoi aprobă, încet, din cap.

– Ai dreptate. Trebuie să faci ceva. Se ridică din pat şi se îndreptă spre baie. Îmbracă-te. Ne întîlnim jos peste cinci minte.

– Unde mergem?

– Afară. Nu avem un hambar, dar va trebui să ne descurcăm fără.

*

– Fără reguli. Galen îşi azvîrli cămaşa sub un copac. Hai, pune mîna pe mine dacă poţi.

– Nu vreau să mă lupt cu tine.

– N-o să mă răneşti. Sînt probabil la fel de bun ca tine.

– Ce-i asta? Un fel de terapie? N-are nici un sens.

Galen făcu un salt înainte şi o lovi peste picioare, făcînd-o să-şi piardă echilibrul. Elena se prăbuşi la pămînt.

Galen veni spre ea, dar Elena se rostogoli într-o clipită, îl apucă de gleznă şi i-o răsuci. Sări în picioare şi îi aplică un swing în abdomen, în timp ce el se ridica.

Galen mîrîi, o apucă şi el de picior şi îl răsuci, punînd-o la pămînt.

Elena se dădu într-o parte şi atacă din nou, simţind că o cuprinde un freamăt de furie, combinat cu adrenalină pură.

Asta nu semăna cu antrenamentele pe care le făcuse cu Judd. Galen era mai iute, mai bun şi părea să nu simtă durerea pe care i-o provoca ea.

– Asta e tot ce poţi? Poate ar fi mai bine să-ţi închipui că sînt Judd. Sau poate chiar Chavez. S-ar putea să te stimuleze mai tare.

– Nu am nevoie de nici un stimulent. Elena se lăsă pe vine şi atacă din nou.

Trecură cincisprezece minute şi Elena respira cu greu, nemaifiind sigură cu cine se lupta. Judd. Chavez. Galen. Îi treceau toţi prin faţa ochilor şi ea ataca şi ataca.

– Bine, bine. Galen se dădu la o parte, gîfîind. Mă dau bătut. Mi-ai făcut destule stricăciuni.

Elena stătea în faţa lui, cu sînii mişcîndu-se în ritmul respiraţiei.

– Ai... terminat?

– *Noi* am terminat. Luă cămaşa şi îşi şterse faţa transpirată. Hai să mergem la duş. Am cîteva vînătăi de care am nevoie să te îngrijeşti.

– Te-am rănit?

– Nu mai mult decît mă aşteptam. Cred că îţi vei descoperi şi tu cîteva vînătăi. Îi ţinu uşa ca să intre în cabană. Şi dacă nu, voi simţi şi mai din plin sentimentul ratării.

Exaltarea dată de adrenalină începea să dispară şi Elena îşi recăpătă luciditatea.

– N-ai vrut să mă baţi. Ai stat pe post de sac de box.

– Da' de unde! Sări ca ars cînd îşi îndoi braţul. A fost doar un efect secundar. Hai. La duş cu noi.

Elena nu se mişcă.

– De ce?

– Fiindcă put?

– Nu, de ce-ai făcut-o?

– Ce altceva poţi să faci la ora patru dimineaţa? Mai bine nu-mi răspunde. Încerc să nu mă gîndesc la alternative.

– Aşa că ai luat hotărîrea să dai cu mine de pămînt.

– Exact. Aveam nevoie să-mi eliberez ostilitatea interioară.

– Prostii.

Galen zîmbi.

– Cum te simţi?

Elena stătu puţin să se gîndească.

– Mă simt puternică. Foarte puternică.

– Nu lipsită de apărare?

– În nici un caz.

– Atunci amîn duşul şi mă duc să fac o cafea, pînă ne hotărîm

ce mîncăm la micul dejun. Se duse spre bucătărie. Sau poate nu. Cafeina ar putea să trezească din nou tigroaica din tine.

Am văzut lei şi tigri...

Amintirea îi provoca suferinţă, dar nu aducea cu ea şi sentimentul îngrozitor al neajutorării.

– Ai un mod foarte atipic de a înfrunta deprimarea, Galen. Vezi o femeie căzută şi încerci s-o pui la pămînt.

– Nu contează mijloacele. Mai ales că iubirea tandră n-a mers. Aprinse lumina în bucătărie. Acum poţi funcţiona cum trebuie. Doamne, şi încă cum!

Da, îşi recăpătase puterile. Simţea sîngele curgîndu-i prin vine şi mintea îi era alertă. Galen o uşurase şi îi dăduse încredere în ea. Doamne, ce daruri preţioase la timp de ananghie!

Îşi luă cu greu privirea de la el.

– Nici tu n-ai fost rău. Se duse la dulap şi scoase două ceşti. Bun, acum trebuie să hotărîm dacă mergem să-l pîndim pe Chavez, sau pornim pe urmele lui Judd.

– Morgan, îţi voi da banii, spuse Chavez. Dar vreau ceva în plus.

– Primeşti doar marfa pentru care plăteşti. Nimic altceva.

– Treizeci de milioane e un onorariu exorbitant pentru un băieţel. Cred că merit mai mult. Nu e ceva cu care să nu fii obişnuit.

– Mai exact?

– O vreau pe Elena Kyler. De preferinţă vie, dar o accept şi moartă dacă se dovedeşte că era unica posibilitate.

Judd tăcu un moment.

– De ce ţi-aş da aşa ceva?

– Nu mă trage inima să-ți dau atîția bani. Pot să tărăgănez negocierile multă vreme, ori tu vrei să se termine cît mai repede. Probabil că ți-au ieșit deja peri albi, tot încercînd să scapi de Galen și Elena. Trebuie doar să mi-o dai pe Elena și am încheiat tîrgul.

– Mă mai gîndesc.

– Și-ți mai dau un premiu de cinci milioane dacă mi-o aduci vie. În plus, voi face presiuni asupra unor senatori pe care-i am la mînă, ca să-ți ușureze situația.

– E o propunere interesantă.

– Și e una pe care-o fac o singură dată. Îți va fi ușor. Nici măcar nu înțeleg de ce eziți.

– Îți dau de știre. Închise telefonul.

Îți va fi ușor...

Era normal ca Chavez să creadă că va simplu să trădeze și să comită o crimă. Doar făcuse asta vreme îndelungată. Cît de dificil ar putea fi să reia obiceiurile din trecut?

Chavez avea dreptate. Judd avea nevoie să termine cu negocierile. Noaptea trecută, Galen și Elena aproape că îl prinseseră în parcul de distracții. Și a avut noroc că nu i-a văzut Barry. Avea nevoie de bani. Avea nevoie să se descotorosească de copil.

Deci, ce să facă?

Chavez a crezut că știe care va fi decizia lui. Să fi avut el dreptate?

Trădare și crimă...

15

La ce să mai așteptăm? Judd nu va suna. Elena stătea la fereastră privind în gol, în direcția lacului. Cred că ar trebui să mergem la Miami după Chavez.

– Hai să mai așteptăm puțin.

– A zis că sună ieri și n-a făcut-o. Strînse perdeaua atît de tare, încît i se albiră încheieturile degetelor. A încheiat tîrgul cu Chavez și i-l va preda pe Barry. Trebuie să îl oprim.

– Hai să așteptăm pînă la prînz și apoi plecăm. Aici am putea avea mai multe șanse să-l interceptăm. El sau Barry ar putea să...

– Nu. Elena se întoarse și se îndreptă spre ușa din față. Poate să ne sune pe drum. Sînt prea înspăimîntată ca să...

Telefonul din casă sună.

Elena se repezi să răspundă.

– Alo?

– E și Galen pe fir? întrebă Judd.

– Va veni imediat. Dă-mi-l pe Barry la telefon.

– După ce terminăm de discutat. Barry e bine.

– De unde știu că nu minți? I-ai promis lui Chavez că-i trimiți o fotografie cu un băiat mort.

– Ți-a spus asta? Se pare că ar face orice ca să te rănească.

– A fost o minciună?

Judd nu răspunse pe loc.

– Nu.

– Ticălosule!

– Da, sînt uneori, spuse Judd. Dar nu-i frumos din partea ta să-mi spui astfel, cînd eu te sun să-ți dau o șansă.

– Ce fel de șansă? Galen ridicase celălalt telefon.

– Să-și recapete fiul.

Elena încremeni.

– Despre ce dracu' vorbești?

– Am făcut un tîrg cu Chavez. Eu îmi iau banii, iar el se alege cu Barry. Însă eu stabilesc condițiile livrării.

– Continuă.

– I-am spus lui Chavez că el trebuie să facă livrarea. Aduce banii și eu i-l dau pe Barry. Fără escortă sau nu încheiem tîrgul.

– Și crezi că se va conforma?

– Probabil că nu. Voi cerceta un pic terenul înainte, ca să mă asigur că sînt în siguranță.

– Și cînd intrăm noi în scenă?

– Vă spun eu unde și cînd. Veniți după ce-mi iau banii și-l luați pe Barry de la el. Simplu.

– Prea simplu, spuse Galen. Miroase a capcană.

– Sau a persoană cu conștiința încărcată care încearcă să facă un lucru bun, spuse Judd. Alegeți voi.

– E o cursă, zise Elena.

– Vă sun la noapte, să vă spun ora și locul. Barry va fi acolo. Sînt sigur că va spera să te vadă. Strigă: Barry, mama ta vrea să-ți vorbească.

– Galen, e o cursă, nu-i așa? Închise după ce vorbi cu Barry și intră în bucătărie. Nenorocit viclean!

– Tot ce se poate. Puse și el receptorul în furcă. Dar e și o ocazie, exact cum a spus Judd. N-am nici o îndoială că Barry va fi acolo. E singura momeală care-ar prinde.

– Și Chavez va veni și el cu oamenii lui.

– Aproape sigur. E foarte riscant. Surîse. Dar asta nu te va împiedica să te duci acolo, nu?

Să nu profite chiar și de cea mai mică șansă de a-l lua pe Barry înapoi?

– La dracu', în nici un caz!

– Atunci așteptăm să ne spună Judd unde și cînd.

Judd sună în aceeași seară, la 9:40.

– Mîine noapte. În poiana din vîrful muntelui Blackjack. Ora unu.

– Dacă asta e capcana la care mă gîndesc eu, atunci te voi vîna și te voi rupe în bucăți, spuse Galen.

– Crezi că nu știu asta? Trebuie să faci ce ai de făcut. Eu nu pot oferi garanții cînd e vorba de ceva neprevăzut și totul la livrarea asta este imprevizibil.

– Incluzînd persoana ta.

– Incluzînd persoana mea. Judd închise.

– A sunat a avertisment, spuse Elena.

– Cine dracu' mai știe? Galen se îndreptă spre biroul din camera de zi. Trebuie să ne uităm pe harta statului și să găsim muntele Blackjack. Avem de făcut cîteva cercetări pînă mîine noapte.

Elena îl urmă și-l văzu scoțînd harta și căutînd muntele Blackjack.

– E la aproximativ șaptezeci de kilometri la nord de oraș,

cum ieşi de pe autostrada 76. Nu văd nici o localitate în apropiere. Evident că Judd a vrut întîlnirea cît mai izolată, ca să nu deranjeze vecinii.

Elena încuviinţă din cap.

– Nu vom avea prea mult timp ca să ne familiarizăm cu zona.

– Avem destul timp. Oricum, nu cred că vreunul dintre noi are de gînd să doarmă la noapte. Se duse spre uşă. Hai să pornim la drum.

– Galen.

– Ce-i?

– Vreau să lămurim ceva. E vorba despre fiul meu. Trebuie să ne implicăm amîndoi. Nu vei încerca să mă laşi pe dinafară sau să mă protejezi.

Galen ezită.

– Îmi va fi greu să n-o fac.

– Dar o vei face, fiindcă mi-ai promis.

Galen făcu o grimasă.

– Şi mă voi ţine de promisiune. Mergem împreună şi rezolvăm treaba împreună. Bine?

Elena încuviinţă din cap şi îl urmă la uşă.

– Am vrut să înţelegi.

– Ţi-am spus odată că sînt plin vîrf de înţelegere. De atunci, am început să regret acest talent special al meu.

Se întoarseră de pe muntele Blackjack de-abia a doua zi la prînz. Amîndoi erau transpiraţi, murdari şi aveau zgîrieturi de la tufişuri.

– Fă un duş şi încearcă să tragi un pui de somn, spuse Galen. Eu trebuie să iau de la Hughes nişte arme şi ochelari cu raze infraroşii, cu vizibilitate pe timp de noapte.

– Şi tu ar trebui să dormi.

– Dorm eu. Făcu o pauză. O să trimitem cîţiva dintre băieţii lui Hughes să-i elimine pe oamenii lui Chavez aflaţi lîngă drum şi să stea pe poziţie, pentru cazul în care vor trebui să intre în alertă. Numai că, dacă urcăm pe muntele acela ca o echipă SWAT, creşte riscul ca Barry să fie rănit. N-avem de unde să ştim cum reacţionează Chavez dacă se vede încolţit.

– Ştiu asta.

– Şi nu avem de unde să ştim nici cîţi oameni de-ai lui vor păzi calea spre poiană. Va trebui să-i eliminăm unul cîte unul, pe drumul spre el. Nu ne permitem să facem zgomot.

Elena încuviinţă din cap.

– Ne folosim de cuţite şi mîini.

– Exact.

Elena se îndreptă spre dormitorul ei şi auzi uşa închizîndu-se în spatele lui Galen. Cîteva minute mai tîrziu, era deja sub duş, sub apa fierbinte care îndepărta murdăria, dar nu şi anxietatea care-o stăpînise toată noaptea. Isuse, cît era de speriată!

Umblaseră pe munte pînă ce locul îi devenise îndeajuns de familiar ca să fie sigură că nu se va lovi de primejdii necunoscute. Pericolul de care ştia era îndeajuns de mare.

Ieşi de la duş şi se şterse cu prosopul. Nu era nimic nou, mai făcuse asta înainte, îşi spunea ea. Trebuie doar să facă ce a fost învăţată toţi acei ani la rînd. Va fi bine.

Dar viaţa lui Barry era în joc.

Frica o înjunghia şi trebui să stăpînească accesul de panică ce-i urmă. Nu trebuie să-i fie frică. Să se gîndească la ceva ce-i va da putere.

Galen. Îi mai pieri puţin din frică. Da, de data asta, Galen va

fi lîngă ea. Împreună vor izbuti. Împreună îi vor putea salva fiul.

Ai grijă de băiatul nostru.

Era ultimul rînd din scrisoarea lăsată de Dominic.

– Încerc, Dominic, şopti ea. Dar totul merge de-a-ndoaselea şi mi-e frică. Dacă eşti pe-aici pe undeva, mi-ar prinde bine ajutorul tău.

12:05 Noaptea
Muntele Blackjack

Unde o fi nenorocitul? se întrebă Chavez impacientat, scrutînd cu privirea copacii din jurul poienei.

– Chavez, presupun.

Chavez se răsuci şi-l văzu pe bărbatul care stătea în umbra unui stejar uriaş.

– Morgan?

– Da.

– M-ai lăsat să te aştept, spuse Chavez. Fă un pas în faţă ca să te văd.

– Mi-e teamă că nu pot să fac asta. Aş fi o ţintă prea uşoară. Nu că m-aş aştepta să mă tragi pe sfoară. În geantă se află banii?

– Da, vino să-i iei.

– Vino tu la mine.

– Unde e fiul meu?

– E aici, în spatele copacului. Doarme tun. I-am strecurat un sedativ în mîncare şi ar trebui să doarmă cîteva ore.

Chavez înaintă încet, pînă ce ajunse faţă-n faţă cu Morgan.

– Fără mişcări neprietenoase. Morgan ţinea o armă îndreptată către el. Am auzit că eşti foarte bun la lupta corp la corp. Pune geanta jos şi deschide-o.

Chavez desfăcu geanta.

– Sînt bancnote mari. Sînt cam mulţi bani ca să fie înghesuiţi într-o geantă.

– Nu mă deranjează. Lumină banii cu o lanternă şi apoi ridică din geantă cîteva teancuri şi frunzări bancnotele, una cîte una. Par să fie în ordine. Închise geanta şi lumină faţa lui Barry, care dormea în spatele copacului. Marfa ta.

Chavez privi la băiat.

– Elena unde este?

– Va veni în patruzeci de minute sau cam aşa ceva. Am vrut să-mi închei mai întîi afacerea şi să plec.

– Şi eu trebuie să te cred pe cuvînt că va veni?

– Ştie că băiatul e aici. Gîndeşte-te doar prin cîte a trecut deja ca să-l salveze din ghearele tale. Acum este disperată.

– Nu pleci nicăieri.

– Îmi pară rău că te contrazic. Nu-ţi face griji, ştiu că dacă te-aş lăsa cu ochii-n soare, nu te-ai opri din vînat, pînă nu m-ai prinde. N-am nici cea mai mică îndoială că vei pune un contract pe capul meu, dar ştiu cum e cu contractele şi mă descurc eu. Începu să meargă cu spatele în pădure. Va veni.

– Chiar ai crezut că te las să pleci în viaţă de pe munte?

– Nici măcar să nu te gîndeşti! O voi face oricum. În urma fostei mele ocupaţii am căpătat o măiestrie unică în evadare şi evaziune. Ştiu că tot muntele mişună de oamenii tăi. Am fost nevoit să elimin unul ca să-mi asigur calea de întoarcere. Sînt sigur că nu te superi. Oricum era neîndemînatic...

Dispăru.

– Gomez!

Bărbatul ieşi alergînd dintre copacii aflaţi de cealaltă parte a poienii.

– N-am avut vizibilitate bună. Să mă duc după el?

– Da. Sau mai bine nu. Elena s-ar putea să ajungă. Nu vreau să se sperie şi să se întoarcă din drum din cauza echipei de căutare. Îl prindem noi mai tîrziu. Dă-mi lanterna ta. Aprinse lanterna şi o îndreptă spre băiat. Fără îndoială, era băiatul pe care-l văzuse în fotografie şi încă părea să doarmă adînc. Acum îmi am fiul şi curînd voi avea şi femeia. Apoi adăugă: Dacă ajunge pînă aici, vreau să mi-o laşi mie. Nu te amesteca. Acum întoarcere-te la locul tău.

– Eşti gata? şopti Galen.

Elena încuviinţă din cap şi ajustă ochelarii cu raze infraroşii pentru vizibilitate pe timp de noapte.

– Am numărat cinci oameni. Ar putea fi mai mulţi.

– Probabil. S-ar putea să se fi pus deja în mişcare. Ia-o pe cărarea din stînga; eu o iau în dreapta. Ne întîlnim sus în poiană.

– Bine. Mai mult ca sigur că Chavez are un om sau doi între copacii din jurul poienii. Îi elimini tu?

– Şi tu ce vei face?

Elena nu răspunse.

– Îi elimini tu?

Galen înjură printre dinţi.

– La dracu', da. Poţi să ai încredere în mine. Mă asigur eu că nu vor fi surprize. Eşti mulţumită?

Elena dădu din cap, ţintuind cu privirea vîrful muntelui.

Barry.

– Elena, ne întîlnim acolo. Nu te duce fără mine. Mă auzi?

– Te-am auzit. Ai grijă. Se aplecă la pămînt şi făcu un salt în stînga.

Eliberează calea, îi spusese tatăl ei. În tăcere, dar omoară-i. Eliberează calea.

Eliberează calea spre Barry.

Al doilea la pămînt.

Galen rostogoli corpul între tufişuri şi apoi băgă cuţitul înapoi în teaca din piele de viţel.

Nu făcuse nici un zgomot. Nu se alertase nimeni.

Rămase locului o clipă ca să se orienteze şi să fixeze următoarea ţintă. Un altul se afla la o sută de metri mai sus pe cărare.

Continuă să se tîrască atent pe marginea potecii.

Îl prinse de la spate, îi răsuci şi-i rupse gîtul. Elena lăsă bărbatul să cadă şi merse înainte.

Nu te opri.

Mergi mai repede.

Sus pe cărare se aflau alţi oameni de-ai lui Chavez.

Însă în spatele lor era poiana.

În spatele lor era şi Barry.

Eliberează calea.

Elena fu cuprinsă de panică, văzînd că nu era nimeni în poiană. Nici Chavez, nici fiul ei.

– Chavez!

Nici un răspuns.

Scrută cu privirea copacii din jur.

– Chavez, ştiu că eşti acolo. Vino şi înfruntă-mă.

– Mă asiguram doar că nu eşti însoţită. Unde este Galen?

Elena străbătu cu privirea poiana, în locul de unde venise vocea. Renunțase la ochelarii cu raze infraroșii și lumina lunii nu-i oferea o vizibilitate clară. Oare unde era?

– Sper din tot sufletul că face prăpăd printre oamenii tăi.

– Atunci, înseamnă că e deja mort. Sper că nu te atașaseși de el.

Nu-i lua în seamă cuvintele. Tot ce-și dorea era să-i zdruncine nervii, să-i slăbească puterile.

– Unde este fiul meu?

– Aici. Vocea lui Chavez se îndepărta undeva spre stînga, remarcă ea. Înseamnă că se mișcă.

Începu să se miște și ea.

– Unde?

– De ce ți-aș spune? Nu mai e important. Statutul tău de mamă se apropie de sfîrșit.

– Prostii.

– Am auzit eu că dragostea de mamă face din femei niște idioate și tu ai dovedit-o în noaptea asta. Mă îndoiam că vei pica în plasa întinsă de Morgan.

– Am picat și mă ridic. Și îmi iau și fiul cu mine. Te-ai mișcat cinci metri spre stînga. Încerci să ajungi în spatele meu. Chiar vrei să mă ataci din spate? Ți-e frică să mă privești în ochi?

– Nu fi ridicolă. Crezi că ți-am înghițit minciuna cum că doar te-ai prefăcut că te-am învins? Te-am învins atunci și o voi face și acum.

– În adîncul sufletului, știi foarte bine că ți-am spus adevărul. Cred că a fost o lovitură teribilă dată orgoliului tău. Ți-e teamă că vei rata din nou dacă dai piept cu mine?

– Nu mă las ispitit să fac o prostie, Elena.

– Și mai tîrziu îți vei aminti de asta și vei regreta? Oh, știu că probabil vroiai să mă vezi neajutorată și incapabilă să mă apăr singură, dar asta nu face decît să demonstreze cît de incapabil ești tu.

– Dar nu m-ai vrut incapabil cînd te-am pătruns între picioare, nu?

Nu-l lăsa să te zdruncine. Amintirile erau și ele o armă.

– M-ai putut învinge doar legîndu-mă. Ce fel de victorie este asta?

Tăcere.

– Curvă ce ești! Cuțite?

Elena răsuflă adînc, ușurată.

– Cuțite, mîini, picioare. Aruncă-ți celelalte arme la vedere. Voi face la fel.

– În sfîrșit, cuțitul. Nu că nu mi-au făcut plăcere luptele noastre mai puțin letale. Îți aduci aminte cînd stăteai întinsă pe preș și...

– Aruncă-ți armele.

– Tu prima.

– Și să risc să fiu împușcată de unul dintre oamenii tăi aflați în pădure?

– N-ai ce face, trebuie să riști. Poate că le-am spus să te lase pe mîna mea. Poate că nu. Văd că ești foarte sigură că vreau să-mi reabilitez imaginea. Dar ești îndeajuns de sigură ca să-ți arunci armele?

Elena sperase să-l aducă pe o poziție mai slabă. Nu era sigură dacă îl va împușca în momentul în care avea să intre în raza ei de vizibilitate, dar era, fără îndoială, o posibilitate. Lupta corp la corp era întotdeauna riscantă și ea trebuia să se gîndească la Barry. Acum nu avea de ales. Dacă mai era un bărbat în spatele

copacilor, trebuia să se bazeze pe faptul că Galen îl va omorî. Brusc, simţi că o cuprinse un val de încredere. Da, Galen va fi acolo. Putea să aibă încredere în el.

Îşi aruncă pistolul şi puşca în poiană.

– E rîndul tău.

O va face?

Chavez ieşi dintre copaci la lumina lunii şi aruncă o puşcă şi o armă din cele manevrabile cu o singură mînă.

– Hai, Elena. Tonul era unul batjocoritor. Arată-mi că m-ai învins cu ani în urmă.

Elena şi Chavez se mişcau în cerc, avînd cuţitele scoase.

Elena ţîşni înainte. Chavez să lăsă pe o parte şi se repezi cu cuţitul asupra ei şi o crestă. Elena făcu repede un salt, înainte ca el să se mişte din nou.

– Primele picături de sînge, Elena, murmură el. Ar fi trebuit să te aştepţi la asta.

Elena se răsuci şi-i dădu un swing în burtă.

– M-am aşteptat.

Chavez icni de durere şi se lăsă pe vine.

Elena ştia că nu trebuia să se apropie de el. Îl văzuse de prea multe ori prefăcîndu-se că-l lasă puterile, pentru ca mai apoi să profite de momentul ei de neatenţie.

Chavez sări într-o parte şi reveni în picioare.

– Bună mişcare. Acum hai să vedem cum parezi. Făcu o serie de mişcări de karate cu iuţeala fulgerului şi Elena le pară cu greu. Doamne, cît de iute era Chavez! Prea iute. Atacurile îl aduseră îndeajuns de aproape de ea, aşa încît putu să-i dea un pumn în bărbie.

Întuneric.

Chavez se năpusti înainte cu cuţitul şi Elena simţi o durere arzătoare în braţ.

Se clătină şi făcu un pas înapoi.

Limpezeşte-ţi mintea.

Mai avea doar cîteva secunde şi Chavez era deasupra ei.

Fă rost te timp.

Îl lovi cu piciorul în vintre.

Aproape că nu auzi icnetele lui, încercînd să se lupte cu propria stare de leşin.

Chavez nu căzu la pămînt, dar ea nu era în stare să se mai mişte.

La dracu', trebuia să continue. Acum. Ignoră starea de ameţeală. Nu va avea o ocazie mai bună.

Îl lovi în gît din lateral şi Chavez căzu la pămînt. Elena făcu un pas înainte, cu gîndul să îi imobilizeze capul cu piciorul, dar Chavez o apucă de gleznă.

Elena căzu în secunda următoare.

Se rostogoli şi îl încălecă, ţintuindu-i cu piciorul mîna în care se afla cuţitul şi ţinîndu-l pe-al ei deasupra beregatei lui.

– Foarte bine, şopti el. Dar nu poţi s-o faci, Elena. Nu vei fi niciodată în stare s-o faci.

– Ba fii sigur că da.

– Nu, nu poţi. Şi ştii de ce? Fiindcă i-am spus omului meu că, dacă mă vede la pămînt, trebuie să-i taie beregata fiului tău.

– Minţi.

– Nu vezi sîngele ţîşnind? Pot să... O scuipă în faţă.

Elena tresări instinctiv şi Chavez îşi eliberă braţul din strînsoare. Întinse cuţitul spre ea.

Fu cît pe-aci s-o nimerească, dar ea reuşi să scape, rostogolindu-se şi îndepărtîndu-se de el.

– Ai fost pe-aproape. Ai fi putut să mă ucizi atunci, dar acel instinct matern, avantajos pentru mine, a ieşit iar la suprafaţă. Se ridică în picioare şi înaintă spre ea. O lovi puternic cu piciorul peste încheietura mîinii şi Elenei îi căzu cuţitul la pămînt. Ea îi prinse gleznele între picioare şi i le încrucişă, doborîndu-l din nou.

Chavez îşi reveni şi era deja deasupra ei, îndreptîndu-şi cuţitul către pieptul Elenei. Ea îşi ridică repede braţul ca să-i pareze lovitura.

Un glonţ îi străpunse pieptul lui Chavez.

Acesta împietri.

– Ce dra...

Elena se răsuci într-o parte, îl apucă de încheietura mîinii şi-i presă vena în acelaşi timp. Cuţitul căzu din mîna lui amorţită şi ea se tîrî într-o parte şi-l luă.

Chavez o placă. Ea se răsuci sub greutatea corpului lui şi se năpusti la el cu cuţitul.

Chavez încremeni peste ea.

– Elena?

Îl dădu la o parte şi se ridică.

Sîngele îi curgea şiroaie din rana din piept şi Chavez privea, nedîndu-şi crezare ochilor.

– Ţi-am zis că pot s-o fac. Iisuse, realiză că tremura. Unde este fiul meu?

Chavez mişcă din cap.

– La dracu' cu tine, spune-mi unde este fiul meu!

– E mort.

Panica puse stăpînire pe ea şi mîna îi ţîşni şi i se încleştă pe gîtul lui Chavez.

– Încetează să minţi. Unde este?

– Elena... Ochii i se închiseră şi se prăbuşi într-o parte.

Nu se putea ca Barry să fie mort. Chiar şi cu ultima suflare, Chavez o minţise ca să o rănească.

– Sîngerezi. Galen îngenunchease lîngă ea. Unde eşti rănită?

Oare oamenii mint cînd sînt pe moarte?

– Elena, unde eşti rănită?

– La naiba, nu sînt rănită. E o nimica toată. Sări în picioare. Mi-a spus că Barry este aici, dar e mort. Trebuie că minţea! Trebuie să-l găsesc. Nu se poate, trebuie că...

– Minţea. Judd ieşi dintre copaci. Barry este în spatele acelui stejar. I-am dat un sedativ, dar ar trebui să-şi revină peste puţin timp. Eu l-aş lua de pe muntele acesta înainte să se trezească. Sînt destule cadavre pe care n-ar trebui să le vadă.

– După acel copac? Elena alerga deja într-acolo.

Doamne, fă să fie adevărat. Fă să fie în siguranţă.

Era acolo. Dar nu se mişca deloc...

Se lăsă pe vine şi-l strînse la piept.

Respira. Dormea, aşa cum îi spusese Judd.

Îl legănă înainte şi înapoi, într-un acces de bucurie.

Va fi bine. Dominic, mă auzi? Băiatul nostru e în siguranţă.

– Nu e rănit, nu? îl întrebă Galen pe Judd.

– Bineînţeles că nu. S-ar putea să aibă o mică durere de cap cînd se trezeşte, dar mă pricep foarte bine la sedative. N-ar trebui să aibă nici un efect secundar.

– Sper. Dacă nu-ţi taie Elena gîtul, o fac eu, să ştii.

– Şi amîndoi sînteţi foarte talentaţi în sensul ăsta. După ce mi-am încheiat tîrgul cu Chavez, m-am urcat în plopul acela de lîngă poiană şi v-am urmărit în acţiune.

– De ce?

Ridică din umeri.

– Trebuia să ţin un ochi pe puşti ca să mă asigur că Chavez nu face vreo mişcare imprevizibilă şi m-am gîndit că, între timp, aş putea participa şi la un spectacol. Ador să văd tîrîturile alea ducîndu-se pe lumea cealaltă.

Galen îşi fixă privirea pe faţa lui Judd.

– Şi să-i ajuţi pe cîţiva în sensul ăsta? Am dat peste doi, de a căror moarte nu fusesem eu răspunzător. M-am gîndit că poate Elena... dar ea nu trebuia să fie în apropierea acelei poteci.

– M-am plictisit puţin în timp ce aşteptam.

– Atunci de ce n-ai făcut ceva constructiv – ca de exemplu să-l omori pe Chavez?

– Asta era treaba Elenei. Avea nevoie s-o facă.

Galen începu să înjure.

– Noi privim lucrurile diferit. Tu eşti protector. Eu prefer să stau deoparte.

– La dracu', tot deoparte ai stat cînd l-ai răpit pe Barry?

– Aveam nevoie de bani, spuse Judd simplu. Mi-a părut rău că trebuia să mă folosesc de el, dar devenisem presat.

– Nu te-ai folosit numai de el, ci şi de mine. I-am adus pe Barry şi Elena la fermă şi am avut încredere în tine.

– Nu ţi-am spus niciodată că te poţi bizui pe mine. N-ai vrut să crezi că sînt capabil să fac lucruri la care tu nici n-ai visa. Dar ar trebui să ţii cont că băiatul nu va avea nici o amintire

neplăcută din tot episodul ăsta. El a avut parte doar de o aventură pe care şi-o va aminti o bună bucată de vreme.

– Dar Elena a trecut prin chinurile iadului.

Judd încuviinţă din cap, sobru.

– Ştiam exact ce-i făceam cînd l-am luat pe Barry. Nu cer iertare. Ştiu că e imposibil.

– Poţi conta pe asta.

– Atunci o iau din loc. Am vrut doar să mă asigur că nu va fi nevoită să-l caute pe Barry. Se întoarse.

– La revedere, Galen. Noroc bun!

– Şi unde, mă rog, te duci?

– La Washington. Am de dat cîteva mite ca să-mi descîlcesc situaţia.

– Eşti un idiot. Te vor prinde şi te vor lăsa fără o leţcaie.

– Ce-ţi pasă? Surîse şi înaintă încet spre copaci. Nu mai sînt problema ta.

N-ar trebui să-i pese. Nu-i va păsa. Judd depăşise orice limită. Ticălosul!

Cînd ajunse la marginea poieni, Judd se dezbrăcă de hanoracul negru şi-l aruncă la pămînt.

– Spune-i Elenei să-şi ia pe ea jacheta mea. Ea e toată acoperită de sîngele lui Chavez şi nu cred c-ar vrea să sperie puştiul.

Dispăru după copaci.

Galen îl urmări cu privirea, încărcat de furie, frustrare şi regrete.

Fir-ar să fie!

– Lasă-mă să-l iau eu. Galen se întinse şi-l luă pe Barry din braţele ei. Cum e?

– Doarme. Dar s-a mişcat acum o secundă.

– Bine. L-am sunat pe Hughes şi i-am spus să vină cu oamenii şi să ne asigure drumul spre poalele muntelui. Ar trebui să apară dintr-un moment într-altul.

Elena scrută poiana cu privirea.

– Unde este Judd?

– A plecat. Probabil că i-a fost teamă să dea piept cu mînia unei mame.

– Era şi cazul, spuse ea tăios. Poate că mă duc totuşi după nenorocit şi-l omor.

– Nu te-ar învinovăţi. Îi înmînă jacheta pe care-o ţinuse pe braţ. Ţi-a lăsat asta. Ca să nu-l sperii pe Barry.

– Fac ce cred eu că... Se uită în jos, la hainele ei pătate de sînge. Rahat. Înşfăcă jacheta şi o puse pe ea. Hai să plecăm de aici. Nu ştiu dacă glonţul tras de tine a alarmat vreun pădurar, sau vreun turist venit cu cortul, şi nici nu vreau să aflu.

– Nu eu am tras. Eram prea ocupat să mă debarasez de Gomez. A fost mai bun decît mă aşteptam.

– Judd?

– Mai mult ca sigur. Se cocoţase în copac de parcă ar fi fost un înger al morţii.

Elena privi înapoi la Chavez.

– A fost cît pe ce. Voiam să-i parez lovitura, dar poate că nu m-am mişcat îndeajuns de repede. El i-a distras atenţia lui Chavez.

– Dar nu l-a omorît. A spus că aveai nevoie s-o faci tu.

Atîtea morţi... Dominic, Luis, Forbes... Chavez îi otrăvise viaţa ani de zile şi îi pusese copilul în pericol. Da, avusese nevoie s-o facă ea. Dar nu suporta gîndul că Judd văzuse prin ea.

– Nu am nevoie de favoruri din partea lui.

– Va trebui să o accepţi pe asta. De altfel, cred că e singurul motiv pentru care nu l-am sugrumat.

Elena dădu din cap.

– Îţi place Judd. În ciuda a tot ce s-a întîmplat, încă mai ţii la el. Te-ai repezit să vii cu pretexte.

Galen avea o expresie tristă.

– Poate.

– Eu nu-l pot ierta. Mi-a luat copilul.

– Nu-ţi cere nimeni s-o faci. Îl strînse mai bine pe micuţ. Uite că vine Hughes în poiană. Hai să mergem. Barry dă semne de trezire.

Barry se trezi în braţele Elenei, cînd mai aveau cîţiva kilometri pînă la cabană.

– Mamă?

– Da, puiule. Eşti bine?

– Sînt somnoros. Căscă. Mi-a fost dor de tine.

– Şi mie mi-a fost dor de tine.

Băiatul privi la Galen.

– Bună, Galen. Am văzut atîtea lucruri... Atîtea lucruri minunate...

– Mă bucur, Barry.

– Unde este Judd?

– A trebuit să plece cu afaceri. Mi-a spus să îţi transmit la revedere din partea lui.

– Oh! Pe faţa copilului se putea citi dezamăgirea. Şi cînd se întoarce?

– Nu ştiu. Dar mergem şi noi într-o călătorie.

Elena se uită la el.

– Da?

– Este o surpriză chiar şi pentru mama ta. Galen îi aruncă Elenei o privire plină de înțeles. S-ar putea să se înrăutăţească vremea aici. Ar trebui să părăsim locul pînă se calmează lucrurile.

Elena aprobă dînd din cap. Nu ştiau care vor fi repercusiunile uciderii lui Chavez şi a oamenilor săi. În lumea drogurilor, nu prea exista loialitate, dar ar fi fost înțelept din partea lor să fie prevăzători.

– Cred că ne-ar prinde bine tuturor să mergem pe o plajă şi ştiu eu un loc în Bahamas ce s-ar potrivi de minune, spuse Galen.

– Mie îmi place la cabană. Barry se încruntă. Şi m-am cam săturat de atîtea călătorii.

– Sînt sigură. Elena îl îmbrățişă. Dar cabana nu este a noastră. Nu putem sta aici totdeauna.

– Vine şi Dominic cu noi?

Elena tăcu o clipă. Oare peste cît timp îi va putea spune că nu-l va mai avea niciodată alături pe Dominic al lui? Dar nu-i putea spune acum. Trebuia să-l ştie ferit de primejdii mai întîi.

– Nu, Dominic nu vine cu noi.

– De ce nu vine? Mi-a spus că, la un moment dat, mă va duce la țărmul oceanului. Mi-a spus că s-a distrat foarte tare pe plaja din Miami.

– El are altceva de făcut acum. Elena clipi şi-şi stăpîni lacrimile. Dar ar vrea ca tu să te simți bine. Îi place să te vadă fericit.

Barry încuviință din cap.

– Poate că vine mai tîrziu. Mi-a spus mai demult că va fi întotdeauna cu noi.

Galen o strînse de mînă pentru un moment, apoi îi dădu drumul şi sprijinul lui tăcut o alină.

– Este adevărat. El nu va pleca niciodată de lîngă noi. Îşi drese vocea. O să-ți placă plaja. Ştiai că poți construi castele din nisip?

EPILOG

Nassau, Bahamas
Două luni mai tîrziu

Soarele o ardea pe spate şi Elena se răsuci şi se trase mai aproape de uriaşa umbrelă de plajă.

– O să te arzi. Galen se întinse pe cearşaful de lîngă ea şi îi aruncă un prosop peste picioare. N-ar fi trebuit să ieşi la ora asta.

– Îmi place aerul fierbinte şi nu mă ard niciodată. Este unul din avantajele pielii măslinii. Se întoarse pe o parte să-l privească. Unde e Barry? Ultima oară cînd l-am văzut, eraţi amîndoi călare pe bietul catîr de pe plajă.

– Nu-i cazul să-i plîngi de milă animalului acela blestemat. N-a vrut să mai meargă şi am fost nevoit să trag de el pînă la hotel. Arătă din cap către un grup de copii, aflaţi la cîţiva metri mai încolo. Barry e acolo cu copiii managerului.

– Barry te-a văzut mai des ca mine în ultimile două luni. Unde ai fost?

– Pe ici, pe colo. M-am gîndit că ai nevoie să stai pur şi simplu întinsă la soare şi să te las singură cu puştiul. Erai destul de stresată atunci cînd am părăsit Georgia.

Nu era o afirmaţie total nepotrivită. Fusese încordată la maximum şi adîncită în suferinţă, regrete şi o oboseală ce-i ajungea pînă la oase. Prima săptămînă fusese aproape complet amorţită dar apoi, treptat, începuse să se vindece.

– *Stresată* nu este cuvîntul potrivit.

– Arăţi mai bine acum. Privi spre ocean. L-am sunat pe Logan azi şi mi-a spus că ne putem întoarce în siguranţă în State. DEA nu se dă peste cap ca să investigheze circumstanţele morţii lui Chavez sau ale oamenilor lui. Sînt mulţumiţi că au scăpat de ei. Manero spune că nu a auzit de vreun contract pus pe capul nostru de cartelul drogurilor. Sînt prea ocupaţi să împartă între ei teritoriul lui Chavez.

– Deci s-a terminat?

– Aşa se pare. Ne întoarcem în State şi îţi găsim un loc unde să te stabileşti cu acte în regulă. Asta vrei, nu?

– Asta vreau.

– Bine. Se ridică în picioare. Atunci mă ocup eu de tot. Probabil că vom putea pleca peste cîteva zile.

Îl urmări cu privirea în timp ce se întorcea la hotel. Soarele strălucea în părul lui negru, tuns scurt, şi se mişca cu obişnuita-i energie. Era clar că se afla într-o misiune.

Plecase să facă ultimele aranjamente, pentru ca apoi să culeagă laurii în urma unei alte misiuni îndeplinite.

Nu va fi chiar aşa, Galen.

Trase adînc aer în piept şi se opri în faţa camerei lui.

Fă-o, nu mai sta.

Deschise uşa. Camera era în întuneric.

– Galen.

– Sînt afară, pe balcon. E vreo problemă?

– Oh, da. Traversă camera şi ieşi pe balcon lîngă el. Una mare de tot.

– Barry?

– Nu. Nu trebuie să fie totul în legătură cu Barry.

– Mă puteai duce de nas liniştită.

– Fiindcă eşti orb. Îmi iubesc fiul, dar asta nu înseamnă că el trebuie să fie singurul din viaţa mea. Dacă n-ai fi fost atît de grijuliu, m-ai fi putut lua înapoi în patul tău acum o lună, cel puţin. În schimb, m-ai făcut să aştept. Făcu un pas spre el. M-ai făcut să mă simt nesigură şi nu-mi place.

Galen surîse.

– Şi ce-ai de gînd să faci?

– Am de gînd să-ţi spun că te iubesc şi cred că şi tu mă iubeşti pe mine. Te las să te gîndeşti la asta, dar mi se pare cinstit să-ţi spun că eu cred în căsătorie.

– Şi cînd ţi-ai dat seama că ai toată această afecţiune neţărmurită faţă de mine?

– Cred că înainte să-mi arunc armele, atunci cînd trebuia să mă lupt cu Chavez.

Galen o privi chiorîş.

– Poftim?

– Ştiam că s-ar putea să fie un lunetist în copaci, dar le-am aruncat totuşi, fiindcă am avut încredere că vei fi acolo, să mă ajuţi.

Galen îşi lăsă capul pe spate şi rîse.

– Doamne, cred că asta e cea mai originală declaraţie pe care am auzit-o vreodată!

– Nu mai rîde. Elena încercă să-şi calmeze vocea. Pentru

mine a însemnat mult. Nu mi-e uşor să mă bizuiesc pe cineva, să am încredere. Tu mi-ai spus că nu eram singură, că nu trebuia să fiu singură. Ei bine, te cred pe cuvînt. Făcu o pauză. Aşa că hotărăşte-te.

– Şi dacă n-o fac?

– Atunci hotărăsc eu pentru tine. Se apropie de el şi-şi puse capul pe pieptul lui. Îi auzea bătăile inimii. Te voi urma în toată lumea pînă te saturi să mă vezi cu Barry în spatele tău. Şi nu te vei putea uita la o altă femeie, fiindcă le voi speria şi le voi goni eu pe toate.

– O să-mi eliberezi tu calea?

– Oriunde. Oricînd.

– Atunci se pare că nu am de ales. Avînd în vedere că sînt un bărbat atît de paşnic, n-aş suporta violenţa în preajma unei fiinţe inocente şi... Au! Mi-ai tras un picior.

– Şi pot să fac mai urît de-atît dacă nu...

– Sst. Fără ameninţări. Ştii cît de greu mi-a fost să aştept să vii la mine? Îi prinse faţa în palme şi o privi adînc în ochi.

Elena inspiră adînc, tulburată de cele zărite în privirea lui.

– Atunci, înseamnă că ţi-a prins bine. Puţină agresivitate nu strică...

– Ba da, cînd eşti îngrijorat. În trecut, mi-ai ameninţat deopotrivă persoana şi virilitatea.

– Atunci a fost o situaţie aparte.

– Tot ce e între noi e aparte. Înţelegi de ce trebuia să fie perfect sau nimic?

– Şi cum e acum?

Îşi apropie faţa de a ei şi cu vocea şoptită rosti:

– Spune-mi tu...

Sfîrşit